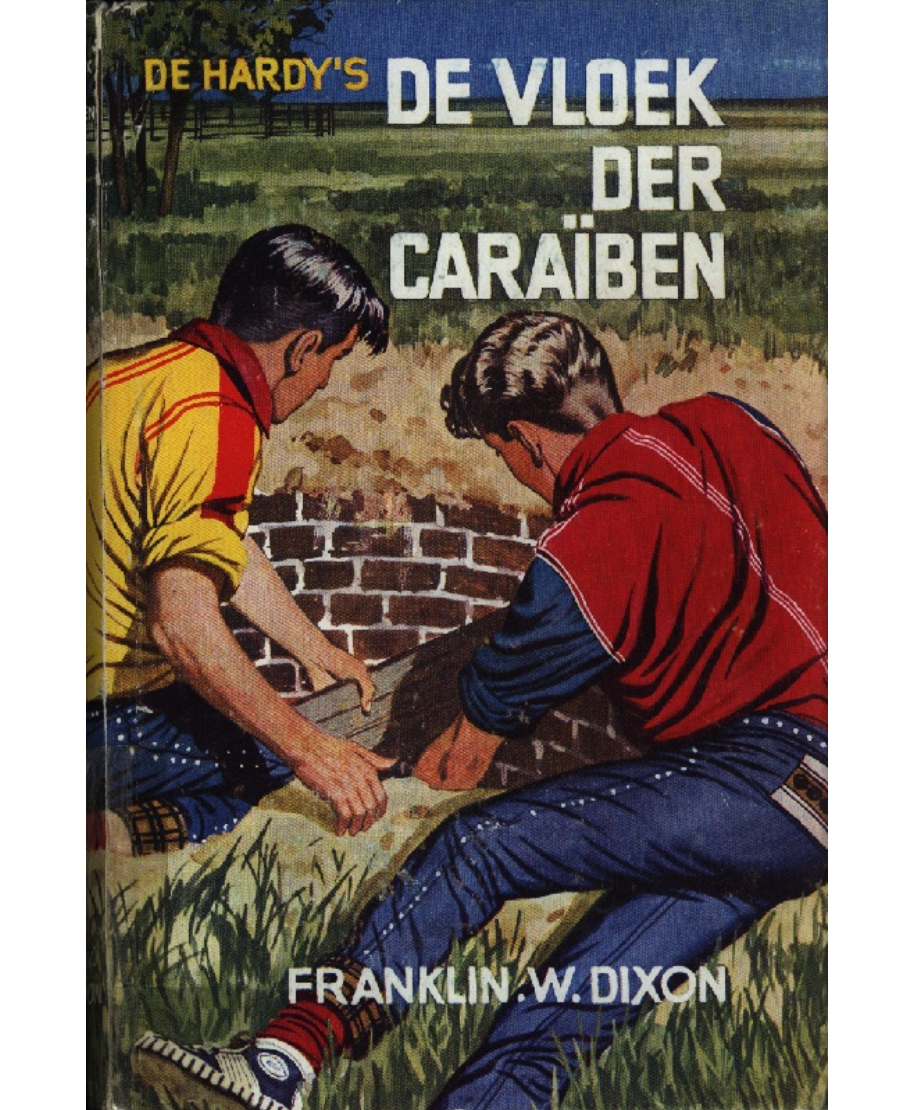

The illustration depicts two young boys in a rural setting. The boy on the left is wearing a yellow and red striped shirt and blue jeans with a plaid pattern on the lower leg. The boy on the right is wearing a red and blue striped shirt and blue jeans with a plaid pattern on the lower leg. They are both kneeling on the ground, working on a brick wall. The boy on the right is using a trowel to apply mortar to a brick. The background shows a grassy field with a fence and trees under a blue sky.

DE HARDY'S

DE VLOEK DER CARAÏBEN

FRANKLIN W. DIXON

De vloek der Caraïben

Franklin W. Dixon

De geheimzinnige vreemdeling

Je kunt in ieder geval niet zeggen, dat de Mexicaanse geschiedenis saai is,' zei Frank Hardy, terwijl hij het boek weglegde, waarin hij had zitten lezen.

Zijn broer Joe grinnikte.

'Ik heb dat boek gelezen. Reuzespannend.'

'Die bandieten hadden durf genoeg,' zei Frank. 'Ze zullen de regering heel wat hoofdbreken hebben bezorgd.'

'Geloof dat maar vast. En een Mexicaanse bandiet lijkt me heel romantisch ook. Maar...'

Hij maakte zijn zin niet af, want in de hall rinkelde de telefoon. 'Ik zal wel even gaan,' zei Frank. 'Waarschijnlijk heeft iemand een nieuwe zaak voor vader. Nu hij er niet is, kunnen wij er vast aan beginnen tot hij terug is.'

De jongen liep naar de hall en nam de hoorn op. 'Is Fenton Hardy daar?' vroeg een hese stem.

'Nee, het spijt me. Hij is er op het moment niet. Wilt u een boodschap afgeven?'

'Hier spreekt de commissaris van politie, Collig. Ben jij het, Frank?' Frank's ogen begonnen te schitteren.

Soms werd bij afwezigheid van hun vader, de beroemde detective Fenton Hardy, de hulp van de jongens ingeroepen.

Dit kon nu wel weer eens het geval zijn.

'Kunnen Joe en ik iets voor u doen, commissaris?'

'Dat zal ik je zeggen,' zei Collig. 'Ik heb zojuist het verzoek gekregen om naar het Gemeenteziekenhuis te komen. De ziekenwagen heeft een man binnengebracht, die bewusteloos op straat is aangetroffen.'

'Waarom had u vader dan nodig?' vroeg Frank verbaasd.

'De man mompelde een paar maal de naam van je vader.'

'Hoe heet die man?'

'Weet ik niet. We kunnen zijn identiteit niet vaststellen.

Misschien herkent je vader hem.'

'Wat zou u ervan denken als Joe en ik de patiënt eens gaan bekijken?'

'Goed, dan kom ik jullie halen,' zei Collig. Frank liep snel terug naar de woonkamer.

'Kom mee,' zei hij opgewonden tegen zijn broer. 'Misschien loopt het op niets uit, maar het kan ook interessant worden.'

'Wat is er aan de hand? Zeg niet dat we weer een zaak onder handen hebben!'

'Een niet-geïdentificeerde man in het Gemeenteziekenhuis. Hij mompelde vaders naam en dus meent de commissaris dat we hem kennen.'

De jongens stonden al op de stoep te wachten, toen de politiewagen van commissaris Collig de hoek om kwam en langs het trottoir stopte. Ze klommen erin. Collig, groot, zwaar en bars, knorde een groet.

'Waarschijnlijk niks bijzonders aan de hand,' zei hij. 'De man

zal wel bij kennis komen, vertellen dat hij Jan Jansen heet en uit een plaats komt waar we nooit van gehoord hebben. Maar mocht hij niet bij kennis komen, dan wordt de zaak moeilijker.'

'Hoe is hij gewond geraakt, commissaris?' vroeg Frank. 'Auto-ongeluk?'

Collig schudde zijn hoofd.

'Volgens de directeur van het ziekenhuis ziet het er naar uit dat hij neergeslagen en beroofd is.'

Daar was het Gemeenteziekenhuis. Collig en de Hardy's stapten uit en gingen het ziekenhuis binnen.

De bewusteloze man was een donker type, ongeveer dertig jaar. Hij had zwart haar en een prettig uiterlijk. Zijn ogen waren gesloten. Zijn hoofd was verbonden.

Frank en Joe bekeken de bewusteloze patiënt aandachtig.

'Herkennen jullie hem?' vroeg commissaris Collig.

'Het spijt ons, commissaris. We hebben hem nog nooit eerder gezien.'

De dokter die bij het bed stond, zei:

'Ik geloof dat het een Spanjaard is.'

'Ja, het is een buitenlander,' gaf de commissaris toe. 'Maar waarom denkt u dat het een Spanjaard is?'

'Hij heeft even gesproken,' antwoordde de dokter.

'Onsamenhangend natuurlijk. Een enkele keer in het Engels met een Spaans accent en dan weer in het Spaans.'

'Wat zei hij?' De dokter haalde zijn schouders op.

'Het enige dat ik kon verstaan, dat wil zeggen, het enige waaruit

wat op te maken viel, waren de woorden 'Hardy' en 'Iep'.' 'Wij zijn de zoons van meneer Hardy,' legde Frank uit. 'We wonen op de hoek van de Hoogstraat en de Iepstraat. Weet u zeker dat hij niets in zijn zakken had, waaraan u hem zou kunnen identificeren?'

'Zijn zakken waren helemaal leeggehaald,' verklaarde de dokter. 'Hij was lelijk toegetakeld en waarschijnlijk beroofd.' 'We zullen vader vragen, hierheen te gaan, zodra hij thuiskomt,' beloofde Joe.

De jongens draaiden zich om. Op dat moment bewoog de patiënt zich. Zijn lippen bewogen. Het leek of de man iets wilde meedelen. De dokter boog zich voorover.

Eerst was het gefluister onverstaaanbaar. Toen mompelde de vreemdeling duidelijk: 'De Vloek van de Caraïben.'

'De Vloek van de Caraïben?' herhaalde Joe verbaasd.

'Dat heeft hij ook gezegd toen hij pas was binnengebracht,' vertelde de dokter.

'Vreemd,' gromde commissaris Collig. 'Maar kom, we moeten gaan.' De gewonde sprak niet meer. De politieman en de jongens verlieten de kamer.

'Vraag je vader of hij direct naar het ziekenhuis gaat als hij thuiskomt,' zei de commissaris, terwijl hij de jongens terugreed naar de Iepstraat. 'Als we weten hoe hij heet, hebben we iets om mee te beginnen.'

Zowel Frank als Joe waren in gedachten verzonken toen ze uit de wagen stapten en de stoep van hun huis opliepen.

'De Vloek van de Caraïben,' peinsde Frank. 'Het komt me

voor, dat dit toch wel meer is dan een gewone beroving in een achterbuurt.' Ze hadden echter weinig tijd om het geval van de geheimzinnige patiënt te bespreken, want hun moeder kwam hen bij de deur tegemoet met een telegram.

'Ik heb overal naar jullie gezocht,' zei ze. 'Kijk eens! Dat is zojuist gebracht. Het was nog vertraagd ook.'

Joe las de boodschap hardop voor. 'Kom met trein van vier uur. Laat jongens me afhalen.'

'Tante Gertrude!' piepte Frank. 'En het is al tien over vier.' De boodschap was inderdaad van tante Gertrude, een pinnige en heerszuchtige dame, die de gewoonte had, onverwacht naar Bayport te komen om lange tijd bij haar broer te logeren. Frank en Joe waren haar meest geliefde neven en tante Gertrude was ook de meest geliefde tante van de jongens, maar ze wisten uit ervaring, dat als tante Gertrude afgehaald wilde worden, ze dan ook inderdaad afgehaald moest worden. En ze zouden een heel goede verklaring moeten geven als ze niet op tijd waren, zeker nu ze de moeite had genomen, een telegram te sturen.

'Tjonge, ik hoop dat de trein vertraging heeft!' zei Frank. 'Schiet maar op!' drong mevrouw Hardy aan. 'Jullie weten hoe tante Gertrude is als iets niet gaat zoals zij wil.'

Meneer Hardy was met zijn eigen wagen weg en omdat de auto van de jongens niet in orde was, moesten ze met de bus naar het station. Ze hadden het geluk dat ze net de goede bus haalden, maar hun hoop dat de trein te laat zou zijn, ging niet in vervulling.

Toen ze haastig de wachtkamer inliepen, was de eerste persoon die ze daar zagen hun tante Gertrude. Ze zat grimmig op een bank, omringd door haar bagage. Ze tikte ongeduldig met haar paraplu op de vloer.

'Zo!' zei ze stuurs, toen haar neven wat schaapachtig kwamen aanlopen. Ze wees met haar paraplu naar de klok van de wachtkamer. 'Is dat soms vier uur?'

'Het spijt ons enorm, tante,' zei Joe onderdanig, 'maar het is zo...'

'Het is zo, dat ik de moeite heb genomen, jullie een telegram te sturen, waarin ik jullie vroeg, me hier om vier uur af te halen. En nu is het al over half vijf. En bovendien is het zo,' vervolgde tante Gertrude en ze gaf zo'n klap met haar paraplu op de grond, dat de jongens achteruitsprongen, 'dat ik bestolen ben!'

Chet's begraven schat

'Bestolen?' riep Frank uit.

'Je hoort toch wat ik zeg? Bestolen. Het is een schande.'

'Bedoelt u dat iemand uw portemonnaie gestolen heeft, tante Gertrude?' vroeg Frank.

'Die krijgen ze pas te pakken als ik dood ben,' verklaarde hun tante en ze greep haar enorme handtas nog eens extra stevig beet. 'Maar toch ben ik bestolen. Ik ga naar de politie!'

Beide jongens schoot dezelfde gedachte door het hoofd. Zou degene die hun tante bestolen had, misschien dezelfde zijn, die de man uit het hospitaal had aangevallen?

Hoewel de Hardy's nog jong waren, hadden ze toch al heel wat ervaring opgedaan in het opsporingswerk, onder leiding van hun beroemde vader, die particulier detective was. Ze vroegen zich af of de beroving van tante Gertrude een nieuwe zaak voor hen zou betekenen.

'Wat bent u kwijtgeraakt?' vroeg Frank.

'Ik ben niets kwijtgeraakt. Een krantenjongen in de trein heeft een biljet van tien gulden voor me gewisseld toen ik wat fruit kocht.'

'En heeft hij u toen te weinig geld teruggegeven?' vroeg Joe ongeduldig.

Hij wou dat zijn tante eindelijk eens zou zeggen wat er aan de hand was.

'Hij heeft me het juiste bedrag teruggegeven. Ik heb het nageteld. Maar nu,' — de stem van tante Gertrude werd scherp van verontwaardiging — 'nu kom ik tot de ontdekking, dat een deel van het geld niet goed is.'

'Vals geld?' vroeg Joe ongelovig.

Het idee dat iemand zijn tante te slim af kon zijn bij geldzaken, was zo fantastisch dat hij het niet kon geloven.

'Vals! Ieder kwartje en iedere gulden.' Tante Gertrude stak haar hand in haar enorme tas en viste er een aantal geldstukken uit. 'Bekijk ze maar! Ik kan me nog niet voorstellen, dat ik me zo heb laten bedriegen.'

De jongens zagen niets ongewoons aan de kwartjes en guldens. Als die geldstukken nagemaakt waren, dan was het toch knap gedaan.

'Ik ga het melden aan de politie!' verklaarde tante Gertrude vastberaden. 'Niemand kan mij geld afhandig maken zonder ervoor te boeten.'

Op dat moment kwam een man met een donkere bril, die kennelijk vlak bij hen op een trein had staan wachten, naderbij. 'Hoorde ik u zeggen dat u vals geld heeft, mevrouw?' vroeg hij met een krakende stem.

'En wat zou dat?' vroeg tante Gertrude bits.

Een vreemdeling die tante Gertrude aansprak, deed dat niet zonder risico en zeker niet als ze kwaad was.

De man was echter helemaal niet uit het veld geslagen door de afwijzende houding van tante.

'Ik wil die geldstukken wel kopen,' zei hij. 'Ik ben verzamelaar

van munten. Het zou weer eens iets nieuws zijn, vals geld aan mijn verzameling toe te voegen. Ik geef u een dubbeltje voor ieder geldstuk.'

Tante Gertrude snoof van verontwaardiging. Ze keek de oude man kwaad aan.

'U denkt zeker, dat ik niet weet dat het tegen de wet is, vals geld uit te geven?' vroeg ze bars. 'Ik zou de kans lopen vijf jaar de gevangenis in te gaan wegens het uitgeven van een vals kwartje.'

'O, maar mevrouw," vervolgde de man op overredende toon, 'ik zou het natuurlijk aan niemand vertellen. Toe, ik geef u vijftien cent voor ieder geldstuk.'

'Ik verkoop u er geen van en ik geef u er ook geen gratis,' beet tante Gertrude hem toe. 'Ik geef ze aan mijn broer Fenton Hardy. Hij is detective en zal wel achter de mannen die dat valse geld gemaakt hebben, aan gaan.'

De ogen van de man knipperden achter de donkere glazen. Hij draaide zich haastig om, nam zijn koffer op en schuifelde zonder om te kijken de wachtkamer uit.

'Kom mee!' zei tante Gertrude tegen haar neven. 'Laten we gaan. Ik ben hier nu lang genoeg geweest. Dragen jullie mijn koffers maar en roep een taxi.'

'Hoe kwam u erachter dat dat geld vals was, tante Gertrude?' vroeg Joe nieuwsgierig.

Zijn tante keek hem scherp aan.

'Ik heb van mijn leven genoeg geld in handen gehad om dat te kunnen zien,' antwoordde ze geheimzinnig.

De Hardy's waren hoogst verbaasd. Het kwam hun bijzonder onwaarschijnlijk voor, dat een hoofdstuk uit het verleden van tante Gertrude zich had afgespeeld om vals geld.

De jongens vroegen zich af of hun tante iets voor hen verborgen hield. Ze gaf geen uitleg, maar veranderde plotseling van onderwerp. Korte tijd later stopte de taxi voor het huis van de Hardy's. Er heerste altijd grote opwindning en verwarring als tante Gertrude haar entree deed. Dat was ook nu het geval.

Tante stond genadig toe dat mevrouw Hardy haar een kus op de wang drukte en schreed toen naar de woonkamer, waar ze onmiddellijk een paar schilderijen op een andere plaats hing, een fauteuil verschoof en het vloerkleed rechte trok. Tijdens deze werkzaamheden stond haar mond geen moment stil.

'Breng mijn koffers naar boven. Zeg Joe, waar heb je mijn tas gelaten? Laura, je moet die gordijnen verder openschuiven, dan kan de zon naar binnen schijnen. Waar is Fenton? Die man is er nooit als ik kom.'

Gelukkig wandelde Fenton Hardy net op dat moment door de voordeur. Hij kuste zijn zuster en legde uit, dat hij even na Frank en Joe was thuisgekomen.

'Waarom ben je dan niet thuis gebleven? Zeg me nou niet, dat je ook naar het station bent gegaan.'

'Nee,' lachte de detective. 'De jongens hadden een boodschap voor me achtergelaten, waarin ze me vroegen, naar het Gemeenteziekenhuis te gaan. Ik hoopte dat ik terug zou zijn voordat jij kwam.'

'Ik begrijp het,' zei tante Gertrude.

'Hebt u die geheimzinnige vreemdeling gezien?' vroeg Frank.

'Wie is het, vader? Een van uw cliënten?' vroeg Joe opgewonden.

Fenton Hardy schudde zijn hoofd.

'Ik heb hem nog nooit in mijn leven gezien. Hij is me volslagen onbekend.'

'Maar waarom mompelde hij dan de woorden 'Hardy' en 'Iep'?' vroeg Frank verbaasd.

'Het kan best zijn dat hij hierheen onderweg was om mijn advies in te winnen. We zullen moeten wachten tot hij weer bij kennis is om daar achter te komen. Het kan echter heel goed zijn dat hij het niet haalt.' De jongens legden snel aan de dames uit wat er gebeurd was en toen zei Joe:

'Tante Gertrude heeft zelf ook een mysterie. Ze is een deskundige op het gebied van valse munten en ze kan er een paar laten zien ook.'

Zijn tante wierp hem een vernietigende blik toe, maar haalde toch een kwartje uit haar portemonnaie en gaf het aan haar broer. Nadat haar broer het geldstuk aan een nauwkeurig onderzoek had onderworpen, keek hij zijn zuster bewonderend aan. 'Je hebt gelijk, Gertrude,' zei hij. 'Maar het is zo knap gedaan, dat het bijna niet te zien is.'

'Bedoelt u dat je het ook niet kunt merken door erop te bijten of door het te laten rinkelen?' vroeg Frank.

'Precies,' antwoordde zijn vader. 'Zelfs het verschil in gewicht zou de meeste mensen niet opvallen. Ik ben ervan overtuigd

dat dit geldstuk niet het juiste gehalte aan zilver heeft. Het is waarschijnlijk van een of ander goedkoop metaal gemaakt met slechts een dun laagje zilver. Ik geloof dat ik maar eens naar Washington zal gaan om hierover rapport uit te brengen.'

Tante Gertrude gaf haar broer de overige geldstukken en ging toen naar boven.

'Ik ga wat rusten,' zei ze over de leuning van de trap. 'Frank en Joe, jullie maken geen herrie, hoor!'

Op dat moment ging de bel en dus wachtte tante even om te zien wie het was.

Voor iemand naar de deur kon lopen, kwam een dikke, blozende jongen binnen, die wel uit zijn kleren scheen te barsten. Hij liep een banaan te eten.

'Hallo, mevrouw Hardy. Hallo, tante Gertrude.

Goedemiddag, meneer Hardy,' groette hij.

Toen wenkte hij geheimzinnig naar Frank en Joe en verdween naar de keuken.

'Kom eens, jongens. Ik heb opwindend nieuws,' riep hij.

Het was niets ongewoons dat Chet zo onverwachts binnenkwam. Hij was dikke vrienden met de Hardy's en woonde op een boerderij aan de rand van de stad.

'Ik ben nog nooit in mijn leven zo opgewonden geweest,' zei Chet, ondanks deze woorden bijzonder rustig.

Frank en Joe hadden Chet Morton nog maar zelden opgewonden gezien.

'Wat is er gebeurd? Is er een rijke oom van je overleden en heeft hij je een banketbakkerij nagelaten?' lachte Joe.

'Het is helemaal niet om te lachen.' Chet knipoogde geheimzinnig. 'Ik heb iets heel belangrijks.' Toen fluisterde hij: 'Wat zouden jullie ervan zeggen, mee te delen in een begraven schat?'

Frank en Joe staarden hun vriend aan. 'Hou je ons nou voor de gek?' vroeg Frank.

'Je hebt gehoord wat ik zei,' deed Chet Morton plechtig mee. 'Ik had het inderdaad over een begraven schat!'

De pijnboomshilling

Met een geheimzinnig gebaar stopte Chet zijn hand in zijn zak. Hij haalde zijn zakdoek waarin zich een ontelbaar aantal knopen bevond, tevoorschijn.

'Wil je zeggen dat je werkelijk een schat hebt gevonden?' riep Joe uit.

'Een deel ervan. En ik geef jullie de eerste kans, me te helpen de rest te vinden.'

De dikkerd was ijverig bezig de knopen los te maken. Ten slotte kwam er een muntstuk tevoorschijn.

'Bekijk dat maar eens!' zei hij gewichtig.

Frank en Joe bekeken de munt. Het was een oud, verkleurd en dun zilverstuk met een primitieve afbeelding van een pijnboom op de ene kant. De jongens konden nog net de woorden 'In Massachusetts' lezen. Frank draaide de munt om en las:

'New England A. N. Dom,' het jaartal 1681 en het getal XII.

'Zestienhonderd eenentachtig! Ik wist niet eens dat ze zo lang geleden al geld in ons land sloegen.'

'Dit,' verklaarde Chet, 'is een pijnboomshilling. Die XII betekent twaalf dollarcenten.'

'Weet je zeker dat het geen vervalsing is?' vroeg Joe. Chet keek beledigd.

'Op weg hierheen ben ik naar de bibliotheek gegaan en daar

heb ik die munt in een boek opgezocht. Hij is zeldzaam en veel geld waard.'

De Hardy's keken hun vriend met respect aan. 'Waar heb je die munt vandaan?' vroeg Joe gretig. Chet liep op zijn tenen naar de deur om te kijken, of er niemand luisterde of door het raam gluurde. Toen kwam hij bij de jongens terug en fluisterde hees:

'Ik was een greppel aan het graven op de boerderij en vond die munt bij de beek. Ik ben er zeker van dat er nog meer zijn.'

'Een begraven schat, hè?' peinsde Frank.

'Waarom gaan jullie niet met mij mee naar huis? Dan blijven jullie vannacht slapen en kunnen we morgen vroeg op zoek gaan naar de schat.'

'Dat doen we?' verklaarde Frank.

Joe knikte.

'We staan bij het eerste morgenkrieken op en graven iedere centimeter van dat veld af. Maar vertel niemand iets van dat geldstuk,' droeg de dikkerd Frank en Joe op.

'Heb je je ouders dan niets verteld?' vroeg Joe.

Chet schudde zijn hoofd.

'Ik was bang dat ze me zouden uitlachen. Ik wacht tot we de schat vinden. Dan zullen ze wel merken dat ik zo dom nog niet ben.' Toen, met zijn vinger tegen zijn lippen ten teken dat ze moesten zwijgen, liep hij op zijn tenen naar buiten en sukkelde door de achtertuin.

'De wonderen zijn de wereld nog niet uit,' zei Frank, toen hij

weg was. 'Chet Morton, die een begraven schat vindt. Ik kan het nog niet geloven.'

'Het is al bijna niet te geloven dat Chet een greppel aan het graven was,' antwoordde Joe. 'Dat is nummer een.'

De Hardy's lachten. Chet was nooit een liefhebber geweest van werken. Maar de beide broers namen het verhaal van de schat toch zo serieus op, dat ze na het avondeten met hun pyjama's en tandenborstels op weg gingen naar de Mortons. Tante Gertrude gaf hun de gebruikelijke goede raad, op te passen voor kouvatten en natte voeten, maar ze moest toegeven dat een dag op de boerderij hun wel goed zou doen. Chet zat al te wachten op de veranda van de ruime, oude boerenwoning. Het was nog licht en hij stelde voor dat ze naar de beek zouden gaan, naar de plek waar hij de munt had gevonden.

'Laten we maar gaan voordat vader of moeder of Iola gelegenheid hebben, te vragen waar we heen gaan,' drong de dikkerd aan. 'Als Joe zus Iola ziet, gaan we vanavond helemaal niet meer.'

Joe kreeg een kleur. Hij maakte er geen geheim van dat hij Chet's zusje helemaal niet onaardig vond.

Chet liep voorop naar het veld. Zijn vader had hem gevraagd, een afwateringsgreppel te graven naar de beek, maar hij had de oude Amerikaanse munt kennelijk al ontdekt, toen hij nog maar pas bezig was, want de greppel was nog niet erg lang en evenmin diep. Er lagen een paar schoppen op de grond.

'Precies hier heb ik de munt gevonden,' zei Chet, en hij wees

met zijn voet naar het eind van de greppel.

Joe pakte een schop.

'Nou, waar wachten we nog op?' vroeg hij. 'We kunnen net zo goed nu al achter de rest van de schat aan gaan.'

'Zo denk ik er ook over!' stemde Chet in en hij pakte ook een schop. Frank nam er ook een en even later waren de drie jongens druk aan het werk.

Chet kreeg echter al gauw last van steken in zijn zij; dat beweerde hij tenminste.

'Ik geloof dat ik beter even kan gaan zitten. De pijn zal zo wel over zijn.'

Frank en Joe hoorden nauwelijks wat hij zei. Ze hadden het te druk met graven en tuurden gespannen naar eventuele munten. Maar na een half uur merkte Frank dat Chet nog steeds welwillend hun werk zat gade te slaan, zonder echter aanstalten te maken, zelf ook weer aan de slag te gaan. Hij strekte zich eens en wreef over zijn pijnlijke rug.

'Ik heb het gevoel dat we bij de neus genomen worden,' zei Frank zachtjes tegen Joe.

'Hoezo?'

'Chet moest dit karweitje opknappen. En nu doen wij het voor hem.'

'Ja, maar we graven toch naar die munten,' zei Joe verbaasd.

'Dat dachten we tenminste.'

Chet, die op zijn gemak onder een boom lag uitgestrekt, riep: 'Wat is er? Worden jullie nu al moe?'

'Het komt me voor dat jij ook nogal snel vermoeid raakt,'

grinnikte Frank.

Je vergeet dat ik al de hele middag gegraven heb. En bovendien heb ik die steken in mijn zij. Over een minuutje ga ik weer verder. Nog geen munten, hè?'

De Hardy's gingen weer verder met graven. Hoe langer Frank erover nadacht, hoe meer hij tot de overtuiging kwam dat Chet het hele verhaal had verzonnen om hulp te krijgen bij het karweitje dat zijn vader hem had opgedragen.

'Ik geloof dat we beter kunnen ophouden,' fluisterde hij tegen Joe. 'Als we er inlopen, heeft Chet het grootste plezier.'

'Zo denk ik er ook over. Laat hij zelf die greppel maar graven.' 'Ik zal nog één keer scheppen en dan stop ik ermee.'

Frank stak zijn schop in de bodem en keerde de grond. Toen liet hij een kreet van verbazing horen. Er tikte iets tegen de zijkant van zijn schop.

'Heb je wat gevonden?' vroeg Joe.

Frank liet zijn schop vallen en raapte iets op. Het was een rond metalen schijfje, helemaal met aarde bedekt. Frank veegde de aarde eraf en zag dat het een munt was.

Je hebt er toch weer niet een gevonden?' riep Chet. Hij kwam zo energiek aanlopen als hij die avond nog niet was geweest.

Aan de ene kant was een schip afgebeeld en op de andere kant van de munt stond een dier dat wel op een varken leek.

'Ik had het toch wel bij het goede eind,' zei Chet opgewonden.

'Er ligt hier ergens een fortuin begraven. Laten we verder gaan met graven!'

Frank keek hem achterdochtig aan. 'Wie gaan er verder met

graven?'

'Nou, wij allemaal natuurlijk.'

'Ik heb je anders niet veel zien doen vanavond. Ben je er zeker van dat deze munt geen lokaas is, net zoals de andere?'

'Wat bedoel je?'

 vroeg Chet verbaasd.

Je bent best in staat, Chet Morton, een paar oude munten te verstoppen, om ons die greppel te laten graven.'

'Zeg, Frank!' riep Chet pijnlijk getroffen uit. 'Wil je beweren dat ik een dergelijk gemeen trucje zou uithalen met mijn beste vrienden?'

'Daar ben ik wel zeker van,' zei Joe welgemoed.

'Tjonge,' zei Chet, terwijl hij treurig zijn hoofd schudde, 'dat is een klap voor mijn geloof in de mensheid. Te denken dat mijn allerbeste vrienden zoiets van me geloven. Hoewel,' voegde hij er nadenkend aan toe, 'het zou wel een handige manier zijn om een greppel te laten graven, nu ik erover nadenk.'

'Het is te laat om nog verder te gaan,' zei Joe. 'Laten we maar naar Chet's huis gaan.'

'Helpen jullie me morgenochtend weer?' vroeg Chet ongerust. 'Laat me nou niet in de steek, jongens. Ik zal net zo hard graven als jullie. Want nu geloof ik werkelijk dat er een schat verborgen ligt. Toen ik die ene munt gevonden had, was ik er niet zo zeker van,' grinnikte hij.

De jongens liepen terug naar huis, waar mevrouw Morton en Iola voor een late hartversterking zorgden, bestaande uit wat boterhammen en een kan ijskoude melk.

'Hard werken maakt hongerig,' glimlachte Chet's moeder. 'Ik heb anders nooit gemerkt dat het bij mijn broer enig verschil maakte,' plaagde Iola.

De jongelui bleven nog een uurtje grapjes maken en zingen en daarna trokken de jongens naar bed. Vermoeid als ze waren, vielen ze spoedig in een diepe slaap.

De jongens waren de volgende ochtend vroeg op. Frank had gedroomd van bergen hoge stapels zilveren munten. Joe zei, dat hij gedroomd had van een bos met pijnbomen, waaraan allemaal bankbiljetten groeiden. Chet had gedroomd van honderdduizend gulden voor ijsjes.

'Ik heb je nog nooit zo graag aan het werk zien gaan,' merkte Iola op. 'Wat is er toch aan de hand?'

De jongens keken een beetje schuldig. Chet vertelde zijn zus dat ze met de greppel klaar wilden zijn voor de zon te veel kracht kreeg. Daarna renden ze weg.

'We hebben bepaald meer gegraven dan we dachten!' riep Frank uit, toen ze op het veld kwamen. 'Die greppel is bijna klaar.'

'Ik kan me helemaal niet herinneren dat ik gaten bij die boom gegraven heb!' verklaarde Chet verbaasd. 'En ik ben er zeker van dat jullie daar ook niet gegraven hebben.'

De jongens keken verwonderd rond. De schoppen lagen niet op de plaats waar ze die de vorige avond hadden achtergelaten. Frank en Joe hadden de werktuigen netjes naast de greppel neergelegd. En nu lagen ze slordig op de omgewoelde aarde neergegooid.

'Er is iemand geweest!' riep Joe uit. 'Hij heeft vannacht gegraven!'

'En waarschijnlijk de schat gevonden!' kreunde Chet ontzet.

De indringer

De jongens keken elkaar ontsteld aan. Er was bewijs te over dat er iemand gedurende de nacht bij de greppel geweest was. 'Misschien heeft iemand ons hier gisteren zien werken,' zei Chet terneergeslagen. 'Hij is toen naderbij geslopen en heeft ons over de schat horen praten.'

'Dat is heel goed mogelijk,' stemde Frank in. 'Ben je er zeker van dat je er met niemand anders over gesproken hebt?'

'Met niemand,' zei de dikzak, terwijl hij langs de greppel heen en weer liep.

'Misschien is de man die hier vannacht gegraven heeft wel dezelfde die eerst de schat hier begraven heeft,' opperde Joe.

'Dat wil zeggen..., als er een schat geweest is.'

'De man die de munten hier begraven heeft, is waarschijnlijk al een paar honderd jaar dood,' wierp Chet tegen. 'En ik ben er zeker van dat het niet zijn geest was, die vannacht teruggekomen is om de schat op te graven.'

'Het kan best zijn dat die munten gestolen zijn,' zei Joe.

'Misschien heeft de dief ze hier begraven tot de kust veilig was en heeft hij ze vannacht opgehaald.'

Frank schudde weifelend zijn hoofd.

'Hij wist natuurlijk precies waar hij moest zijn, maar waarom heeft hij dan meer dan één gat gegraven?'

Chet krabde zorgelijk op zijn hoofd. 'Ik weet niet wat ik ervan

denken moet.'

'Misschien heeft de dief niets gevonden,' zei Frank hoopvol. 'Misschien is hij wel in de war geraakt door al ons gegrAAF. Het kan best zijn dat hij daarom aan die greppel is verder gegaan en pas later die gaten heeft gemaakt.'

Chet's gezicht klaarde op bij de gedachte aan die mogelijkheid.

'Geloof je? Laten we dan weer aan het werk gaan.'

'Prima,' stemde Joe in. 'Als we niets vinden, slaan we hier in de buurt een kamp op en dan houden we deze plek vannacht in de gaten. Als degene die hier gegraven heeft, niets gevonden heeft, komt hij waarschijnlijk terug.'

Chet wreef zich vol pret in de handen.

'In dat geval kunnen we hem laten graven tot hij iets vindt. Dan springen wij tevoorschijn en pikken de schat in. Op die manier sparen we ons een hoop moeite. We hoeven zelfs helemaal niet te werken vandaag.'

'Ik zou liever zelf het geld vinden,' zei Frank energiek.

'Welk geld?' riep een meisjesstem.

'Heb je wat verloren?' vroeg een tweede stem.

De jongens keken verbaasd op. Op slechts een paar meter afstand stonden Iola Morton en haar vriendin Callie Shaw. Ze waren over het zachte gras naderbij gekomen zonder geluid te maken. De meisjes barstten in lachen uit bij het zien van de verbaasde blikken van de drie jongens.

'Hemeltje, wat is er aan de hand?' vroeg Iola. 'Jullie kijken zo schuldig alsof je betrap bent bij het beroven van een bank.'

'Wat is er allemaal met geld?' wilde Callie weten. 'Ik dacht dat jullie een greppel aan het graven waren. Maar nu lijkt het erop dat jullie geprobeerd hebben een begraven schat te vinden.'

'Ik..., ik... we spraken net over geld,' stotterde Chet. Hij keek zijn zuster nijdig aan. 'Wat kom je eigenlijk hier doen?'

'Maak je maar geen zorgen, we zullen jullie heus niet storen,' zei Iola. 'Er is een heel goede reden voor, dat we hier zijn. Er is opgebeld voor Frank en Joe en dat kwamen we maar even zeggen.'

'Voor ons?' riep Frank uit.

Je moeder heeft net gebeld. Ze wil dat jullie allebei direct naar huis komen.'

'Was er iets bijzonders?' vroeg Joe snel.

'Dat heeft ze niet gezegd. Ik vond wel dat haar stem een beetje onzeker klonk.'

Frank gaf zijn schop aan Chet.

'Ik geloof dat je die greppel alleen zult moeten afmaken. Kom mee, Joe. Laten we voortmaken.'

'Ach, hé,' kermde de dikzak. 'En net nou ik dacht dat ik hulp had.'

'We zullen proberen vanavond terug te komen,' beloofde Joe, 'als moeder ons tenminste niet nodig heeft.'

'Ik hoop niet dat er iets mis is,' zei Frank. 'Misschien hebben ze wat nieuws ontdekt over die man in het hospitaal.'

'We zullen het in ieder geval vlug genoeg weten.'

In recordtijd waren de jongens terug in de Iepstraat. Ze liepen snel hun huis binnen en vonden hun moeder en tante

Gertrude in de woonkamer. Tante Gertrude tuurde zenuwachtig door de gordijnen.

'Wat is er aan de hand?' vroeg Joe. 'Direct toen we uw boodschap kregen, zijn we op weg gegaan.'

'Hij is nu weg,' mompelde tante raadselachtig. 'Hij is de hoek om gegaan, zodra hij jullie zag aankomen.'

'Wie is weg? En wie is er om de hoek verdwenen?' vroeg haar neef.

'Een onbekende,' zei mevrouw Hardy zachtjes. 'Ik geloof dat hij ons huis in de gaten hield.'

Joe floot verbaasd tussen zijn tanden. Hij draaide zich bliksemsnel om naar de deur.

'Kom mee, Frank. Laten we hem achternagaan en vragen waarom hij hier rondhangt. Hoe ziet hij eruit, moeder?'

'Nee, ga nu niet weg,' beval tante Gertrude. 'We willen niet alleen hier blijven.'

'Waar is vader?' vroeg Frank.

'Hij is vanochtend vroeg naar Washington gevlogen,' zei mevrouw Hardy. 'Hij heeft de valse munten van tante Gertrude meegenomen.'

'Ik zeg je, dat hier meer achter steekt,' verklaarde tante grimmig. 'Die man die ons huis in de gaten hield, heeft beslist iets te maken met dat valse geld. Waarom zou hij anders hier zijn dan om mij te schaduwen?'

'Maar tante, hoe weet u nu dat hij precies ons huis in de gaten hield?' vroeg Joe. 'Het kan best zijn dat hij op iemand stond te wachten.'

'Wachten..., nonsens!' snibde tante Gertrude. 'Hij had een gemene, sinistere uitdrukking op zijn gezicht en een kwaadaardige blik in zijn ogen. En zodoende weet ik dat hij het huis in de gaten hield... en mij. Op hetzelfde moment dat ik hem zag, zei ik tegen je moeder: 'Die vent heeft weinig goeds in de zin. Hij deed net alsof hij niet naar het huis keek en zodoende weet ik zeker dat hij dat juist wel deed.'

Tante Gertrude keek de jongens triomfantelijk aan, alsof ze hen wilde uitdagen deze logische redenering tegen te spreken. Frank en Joe waren echter nog niet helemaal overtuigd. Hun tante haalde zich nogal eens vreemde dingen in het hoofd. 'Hij was groot en droeg een grijs kostuum. Hij had ook een klein snorretje,' voegde tante Gertrude er aan toe, alsof hiermee alle twijfel opgeheven was.

Frank en Joe liepen naar het raam.

'We zullen eens opletten. Als hij terugkomt, zien we wel wat hij in de zin heeft.'

Maar de geheimzinnige vreemdeling kwam niet terug, ofschoon tante Gertrude naar het raam bleef schieten onder het uiten van kreten als 'Daar is ie!' zodra er een willekeurige man in het zicht kwam. Tegen de tijd dat de koffiemaaltijd klaar was, waren de jongens er vrij zeker van dat het hele geval loos alarm geweest was.

'Ik geloof dat hij niet terugkomt,' zei Joe, terwijl het gezin aan tafel plaats nam.

'Daar zou ik maar niet zo zeker van zijn,' verklaarde tante Gertrude somber. 'Je moet niet vergeten...'

Ze werd in de rede gevallen door een hoop lawaai in de achtertuin. Woedend geschreeuw en geblaf van honden verstoorde de middagrust in de Iepstraat en de Hoogstraat. Tante Gertrude sprong strijdlustig overeind.

'Hoe zijn die honden in de achtertuin gekomen?' vroeg ze. 'Ik zal ze eens leren!'

Ze stormde door de keukendeur naar buiten.

Mevrouw Hardy en de jongens gingen haar achterna. Twee honden waren woedend met elkaar aan het vechten en twee mannen, kennelijk de eigenaars van de dieren, waren in een luid twistgesprek gewikkeld. 'Uw hond is begonnen!' brulde de een.

'Niet waar. Uw hond is begonnen!' schreeuwde de ander. 'En nou moet u maar zien dat ze ophouden.'

'Doe het zelf!'

Toen tante Gertrude zich in het dispuut mengde, was het lawaai helemaal oorverdovend. Ze maakte in precies vijf seconden een eind aan het gevecht, eenvoudig door op de honden af te stevenen en op zo'n angstaanjagende toon te commanderen: 'De tuin uit!' dat de dieren prompt op de vlucht sloegen.

Maar het verschil van mening tussen de beide mannen was niet zo snel afgelopen. Ieder van hen hield vol dat de hond van de ander begonnen was. Het werd nog ingewikkelder toen tante Gertrude zich in de strijd wierp en de beide mannen verweet dat ze hun honden los hadden laten lopen. Het duurde ruim een kwartier voor de mannen heel

deemoedig en overlopend van verontschuldiging de tuin van de Hardy's verlieten.

'Het idee! Vechten in onze tuin!' snoof tante Gertrude. 'Laten we nu maar verder eten.'

Joe was al naar binnen gegaan. Hij was nog maar net in de keuken toen hij een geluid in de hall hoorde. Het was alsof iemand tegen een stoel stootte. Het geluid werd gevolgd door snelle voetstappen. De jongen kwam net op tijd aan de voorzijde van het huis om een man door de voordeur te zien rennen. De deur sloeg met een klap dicht.

De man die zijn geheugen verloor

Joe rende naar de deur en riep: 'Frank! Kom gauw!' Zijn broer holde de hall in net toen zijn broer bij de stoep aankwam. 'Wat is er aan de hand?'

'Een inbreker!' hijgde Joe, terwijl hij de straat op liep. Hij zag een man door de straat rennen en een oprijlaan ingaan. 'Daar gaat hij!' riep Joe opgewonden over zijn schouder. Hij holde de man achterna, op de hielen gevolgd door Frank. Ze konden nog net zien hoe de man over een heg sprong en achter een garage verdween. Toen de jongens op die plek aankwamen, was er geen spoor meer van de vluchteling te bekennen.

Ze zochten het hele blok af, maar de paar minuten waarin ze de man uit het oog hadden verloren, waren voldoende geweest. De kerel was ontkomen.

'Het heeft geen zin,' zei Frank ten slotte. 'Hij is waarschijnlijk al een paar blokken verder. Heb je hem goed kunnen opnemen?'

'Zijn gezicht niet,' antwoordde Joe. 'Maar hij had een grijs kostuum aan en hij was lang. Ik geloof dat tante Gertrude toch gelijk had met het verhaal over die kerel die ons huis in de gaten hield.'

'We moesten maar teruggaan om te zien of hij schade heeft aangericht.'

Thuis troffen de jongens tante Gertrude in de grootste opwinding aan.

'Hemeltje nog aan toe, denk je eens in, daar loopt me een inbreker door het huis, terwijl we er helemaal niets van weten.'

'Heeft hij iets gestolen?' vroeg Frank.

Mevrouw Hardy zei dat ze het niet wist. Ze had nog niet gekeken. De portemonnee van mevrouw Hardy, die op de tafel in de woonkamer had gelegen, bleek opengemaakt en leeggehaald te zijn. Er had gelukkig maar een gulden of acht in gezeten. Verder werd er niets vermist.

'Ik begrijp er niets van,' zei moeder. 'Ik had niet gedacht dat een dief zo'n risico zou lopen voor een paar gulden. Er was niet voldoende geld in huis om de moeite van een inbraak te lonen.'

'Ik heb het idee,' zei Frank, 'dat het dezelfde man was, die vanochtend ons huis in de gaten hield. Toen hij zag dat we naar de achtertuin liepen om een eind te maken aan die vechtpartij, zag hij zijn kans schoon en is door de voordeur naar binnen geglipt.'

'Maar hoe wist hij van die honden? Hoe wist hij dat we buiten zouden zijn?' vroeg mevrouw Hardy.

'Ik geloof dat die herrie in scène gezet is,' zei Frank.

'Bedoel je dat die twee andere mannen medeplichtigen waren? Dan hebben ze die ruzie op touw gezet met de bedoeling, ons uit huis te lokken en die andere kerel de

gelegenheid te geven, hier binnen te dringen om te stelen!' riep zijn moeder uit.

'Klinkt u dat niet aannemelijk?'

'Het lijkt een heleboel moeite voor die paar gulden,' wierp mevrouw Hardy tegen.

Het gezin ging verder met de onderbroken maaltijd. Onder het eten bespraken ze uitgebreid de vreemde gebeurtenis.

Ten slotte zei Frank: 'Ik geloof dat tante Gertrude vanochtend gelijk had. Die kerel was op zoek naar dat valse geld.'

Joe knipperde verbaasd met zijn ogen.

'Wat moet iemand in 's hemels naam beginnen met valse munten?'

'Maar als hij nou eens degene was die het valse geld had gemaakt... Dan is hij misschien bang geworden dat hij door dat geld in de gevangenis zou raken.'

Toen begon het Joe te dagen.

Ja, en nu wilde hij natuurlijk proberen, het geld terug te krijgen.' Op dat moment ging de telefoon. Frank nam de hoorn op.

'Met de directeur van het Gemeenteziekenhuis,' zei een mannenstem. 'Ik bel even over die patiënt die u gisteren heeft bezocht. Ik had uw vader beloofd, te bellen als er verandering in zijn toestand kwam.'

'Is het erger met hem?' vroeg Frank.

'Nee, integendeel. Hij is nu bij bewustzijn. U mag met hem praten als u wilt.'

'We zijn in tien minuten bij u,' beloofde Frank. Hij ging terug

naar de eetkamer en zei:

'Kom mee, Joe. Onze geheimzinnige man is bij bewustzijn.'
In het ziekenhuis hoorden de jongens tot hun teleurstelling dat de man niet in staat was hun te zeggen wie hij was. Hij leed aan geheugenverlies.

De patiënt keek hen verwonderd aan.

'Wie bent u?' vroeg hij met een zwakke stem. Hij had een onmiskenbaar Spaans accent. 'Ik heb u nog nooit eerder gezien, is het wel?'

'Toen u hier werd binnengebracht,' zei Frank, 'zei u iets over Hardy en Iep. Wij heten Hardy en wij wonen op de hoek van de Iepstraat en de Hoogstraat. De politie dacht dat u misschien een bekende van ons was.'

'Hardy? Iepstraat?' herhaalde de man verbaasd. Hij schudde zijn hoofd. 'Het zegt me niets. Het spijt me.'

'Kunt u zich niet herinneren waar u heen ging, toen u gewond raakte? Was u misschien op weg naar ons huis?'

'Het spijt me. Ik weet het niet.'

'Hoe heet u?'

'Ik kan me niets herinneren,' mompelde hij. 'Zelfs mijn naam niet.'

Toen zei de zuster:

'Zijn geheugen kan na een tijdje wel weer terugkomen, maar de dokter zei dat het een duidelijk geval van geheugenverlies was. Hij kan u werkelijk niets vertellen.'

Ze verliet de kamer.

Frank boog zich over het bed en keek de vreemdeling strak

aan.

'Misschien helpt dit wel,' zei hij zachtjes tegen de patiënt. 'U heeft gisteren nog een paar woorden gezegd. U mompelde iets over de Vloek van de Caraïben.'

De ogen van de man fonkelden. Er kwam een trek van onbeschrijfelijke angst op zijn gezicht.

Het mysterie op de Morton-boerderij

Frank was er zeker van dat dit schot raak was.

'De Vloek van de Caraïben?' vroeg de man scherp, terwijl hij zijn hoofd even van het kussen optilde. Toen liet hij zich terugvallen. Zijn gezicht was weer uitdrukkingloos. Hij schudde dof het hoofd. 'Daar heb ik nooit van gehoord.'

De jongens beseften dat het geen zin had, de patiënt verder te ondervragen.

Ze verlieten het ziekenhuis.

'Ik heb zo het idee,' zei Frank met een glimlach, 'dat het geheugenverlies van meneer de Spanjaard niet zo erg is als het lijkt.'

'Denk je dat hij maar doet alsof?' vroeg Joe.

'Die opmerking over de Vloek van de Caraïben scheen hem wel van zijn stuk te brengen, vond je niet? Als hij werkelijk zijn geheugen kwijt was, zou hij er zich niets van aangetrokken hebben. Ik wed dat hij ergens bang voor is.'

'Misschien betekent dat gezegde zoveel voor hem dat het een van de weinige dingen is, die hij niet vergeten is.'

'Ik geloof dat we het aan commissaris Collig moeten vertellen.' Ze gingen naar het hoofdbureau van politie en vroegen de commissaris te spreken. Toen hij hun verhaal gehoord had,

fronste hij de wenkbrauwen.

'Die kerel kan natuurlijk simuleren,' gaf Collig toe, 'hoewel een van de dokters in het ziekenhuis er vrij zeker van scheen te zijn, dat het echt een geval van geheugenverlies was. Het wil in ieder geval nog niet zeggen dat de man een misdadiger is. Ik moest maar eens een wacht bij zijn kamer neerzetten.'

'En als hij geen misdadiger is, heeft hij misschien wel bescherming nodig,' was de mening van Joe. 'Die kerels die hem neergeslagen hebben, zouden het nog wel eens proberen.'

'Het is bepaald wel een geheimzinnige kerel,' zei de commissaris. 'We zullen hem in de gaten houden.'

Hij bedankte de jongens voor de bijzonderheden en liet een rechercheur bij zich komen.

Toen de jongens thuiskwamen, wachtte hun een verrassing. Fenton Hardy was terug. Hij zat in de woonkamer naar een hoogst dramatisch verslag van de inbraak, ten gehore gebracht door tante Gertrude, te luisteren.

'Wat heeft die dief meegenomen?' vroeg de detective met gefronst voorhoofd.

'Zo te zien niets anders dan wat geld,' antwoordde mevrouw Hardy. 'Ik begrijp nog maar steeds niet wat hij hier kwam doen.'

Fenton Hardy stond plotseling op en verliet de kamer. 'Ik geloof dat ik wel weet waar die meneer op loerde,' zei hij, 'en misschien heeft hij het wel te pakken gekregen ook.'

De detective ging naar zijn werkkamer. Hij haalde een kleine

sleutel uit zijn zak, deed zijn bureau open en trok een la naar voren. Toen drukte hij op een verborgen veer. De la had een dubbele achterwand, die nu opensprong. Er werd een geheime bergplaats zichtbaar. Hij keek erin en deed het bureau weer dicht.

'De andere valse geldstukken zijn er nog,' glimlachte meneer Hardy, toen hij in de woonkamer terugkwam.

'Heeft u ze dan niet allemaal meegenomen?' vroeg Joe verwonderd.

'Veronderstel nu eens dat ik beroofd was of het geld verloren had? Dan zouden al mijn bewijsstukken weg zijn,' grinnikte de detective. 'Ik dacht wel dat een dief deze bergplaats niet zou kunnen vinden. Maar ik ben er toch wel bijna zeker van dat de indringer naar dat valse geld zocht.'

Meneer Hardy nam een van de kwartjes op en bekeek het aandachtig. 'Een heel goede imitatie,' merkte hij op. 'De mensen in Washington hadden dit soort nog niet eerder gezien. Ze zeiden dat het de best nagemaakte munten waren, die ze ooit onder ogen hadden gehad. Ik moest je bedanken, Gertrude, en ze vroegen zich af hoe je de vervalsing zo gemakkelijk ontdekt hebt.'

Zijn zuster snoof, gooide haar hoofd achterover en zei: 'Ze denken zeker dat ik helemaal geen hersens heb.' Ze liep met opgestoken zeil de kamer uit. Haar neven meenden een geheimzinnige glimlach op haar gezicht te zien, toen ze naar boven stevende. Ze keken elkaar aan. Ze dachten allebei aan de vreemde opmerking van tante Gertrude, toen ze van het

station op weg naar huis waren en ze haar gevraagd hadden hoe ze de vervalsing had ontdekt.

'Ik heb er genoeg van in handen gehad om dat te kunnen zien.' Had hun tante een geheim waar ze anderen niet in wilde kennen?

'Ik wou dat ik iets meer afwist van antieke munten,' zei Frank, die plotseling aan de schat van Chet dacht. 'Wanneer zijn de eerste geldstukken geslagen, vader?'

'De deskundigen zeggen dat de eerste in Klein-Azië verschenen omstreeks 750 v. C. De Chinezen hadden ook al heel lang geleden metalen munten. Ze waren er heel knap in vast te stellen of een munt echt of vals was. Ze konden een echte munt van een valse onderscheiden door hem gewoon tussen duim en wijsvinger te houden.'

'Over Chinezen gesproken,' zei Joe. 'We hebben hier in Bayport ook iemand die er veel van weet. U weet wel wie ik bedoel. De oude Wu Sing.'

'Daar heb je gelijk in,' stemde zijn vader in. 'Ik herinner me dat hij een paar jaar geleden een aanwijzing heeft gegeven aan de politie, die hen heeft geholpen bij het oplossen van een bankzaak. Hij heeft een mooie collectie oude munten.'

'Laten we er eens naar gaan kijken op weg naar Chet,' stelde Frank voor met een knipoogje naar zijn broer. Hij dacht aan de munten van zijn vriend. 'Het is zeker wel goed als we naar de Mortons gaan, vader?'

Voor ze weggingen, vertelden de jongens hun vader het laatste nieuws over de patiënt, die van Frank de bijnaam

'mijnheer de Spanjaard' had gekregen. Meneer Hardy zei dat hij naar het ziekenhuis zou gaan om nog eens met de man te spreken.

'O, dat heb ik jullie bijna vergeten te vertellen,' glimlachte hij. 'De man van het departement in Washington die ik heb gesproken, vroeg of jullie je ogen goed de kost wilden geven. Misschien kunnen jullie die valsemunters wel opsporen.' 'Reken daar maar op,' zei Frank, en Joe knikte. 'We zouden niets liever doen.'

De Hardy's gingen naar het huis van Chet, zonder een bezoek te brengen aan Wu Sing om zijn verzameling te zien. Daar was het te laat voor geworden.

Het was bijna donker toen ze bij de boerderij aankwamen. Iola kwam hen bij de deur tegemoet.

'Wat zeg je me daarvan!' riep ze uit. 'Chet is zo verzot op die greppel dat hij er gewoon blijft slapen. We begrijpen er niets van. Hij heeft vanavond een tent onder de bomen opgezet. Hij verwacht jullie. Jullie blijven er zeker ook slapen?'

'We gaan er in ieder geval direct heen.'

'Er is iets vreemds met Chet gebeurd,' zei Iola verwonderd. 'Gewoonlijk heeft hij zo'n hekel aan werk dat hij er voor geen geld aan begint. En nu blijft hij er zelfs slapen!'

De Hardy's gaven geen verklaring voor het gedrag van hun vriend. Enkele ogenblikken later wensten ze Iola goedenavond en gingen ze over het veld op weg naar de beek. Er brandde nergens licht, maar bij het schijnsel van de maan zagen ze de grijze omtrek van een tent, die onder de bomen

was opgezet.

'Chet is zeker vroeg naar bed gegaan,' zei Frank zachtjes. 'Hij heeft waarschijnlijk een meter greppel gegraven en nu is hij uitgeput,' lachte Joe. 'Laten we naar hem toe sluipen en hem verrassen.'

Geruisloos liepen ze door het zachte gras. Toen ze wat dichterbij de beek kwamen, hoorden ze een vreemd geluid. Het was alsof een schop tegen een stuk steen stootte.

'Vertel me nou niet dat Chet nog aan het werk is!' fluisterde Joe ongelovig. 'Dat bestaat niet.'

'Hoor eens!'

Ze bleven staan. In de nachtelijke stilte hoorden de broers onmiskenbaar het geluid van graven. Toen hun ogen wat meer aan het duister gewend waren, zagen ze een gedaante bij de greppel. De figuur bukte zich, kwam overeind en bukte zich weer.

'Wat zeg je me daarvan!' bracht Joe uit. 'Iola had gelijk. Er is werkelijk iets met Chet aan de hand. Hij werkt zelfs in het donker nog door!'

'Hé, Chet!' riep Frank.

De Hardy's liepen snel over het gras. Een kleine verhoging in de grond onttrok de greppel even aan het gezicht. Toen de jongens boven op de hoogte waren aangekomen en naar beneden holden, zagen ze niemand meer.

'Gek dat hij geen antwoord gaf,' merkte Joe op.

'Misschien heeft hij ons niet gehoord. Het is wel vreemd dat hij geen licht gebruikt.'

Toen de jongens even later op de plek aankwamen, was er niemand te zien. Een schop lag naast de vers omgewoelde aarde.

'Chet!' riep Frank nogmaals.

Er kwam geen antwoord.

'Hij heeft zich voor ons verborgen,' zei Joe.

'Waarom zou hij dat nou doen?'

De jongens liepen naar de tent, die op een paar meter afstand was opgesteld. Frank haalde een lantaarn uit zijn zak, deed de voorhang opzij en ging naar binnen.

'Kom maar hoor, Chet,' lachte hij. We zagen je wel werken.

Ontken het maar niet. Je...'

Bij het licht van de lantaarn werd een gedaante zichtbaar, die op de grond lag uitgestrekt.

Het was Chet Morton, bewusteloos!

Wu Sing

'Haal wat water, Joe. Vlug!'

Joe graaide een kleine emmer, die bij de kampeeruitrusting van Chet lag, van de grond, en rende naar de beek.

Toen hij terug was met de emmer water, gooiden ze Chet hiervan wat in zijn gezicht. Deze sloeg zijn ogen op, kwam proestend overeind en kreunde pijnlijk.

'Waar heb ik die klap van gekregen?' mompelde hij, terwijl hij over zijn achterhoofd streek.

'Dat zouden Frank en ik ook graag willen weten. We dachten dat je aan het graven was, toen we over het veld aankwamen. Maar het moet iemand anders geweest zijn. Toen we hier kwamen, vonden we je uitgestrekt op de grond, buiten westen.'

'Iemand heeft me een klap op m'n hoofd gegeven,' gromde Chet. 'Voel die bult eens. Die vent heeft me vast met een knuppel neergeslagen.'

'Wie was het?'

Chet schudde duizelig zijn hoofd. 'Ik wou dat ik het wist.'

'Misschien is die vent nog niet zo ver weg,' zei Joe opgewonden. 'Hij was waarschijnlijk degene, die we zagen, toen we over het veld aankwamen. Ik ga hem achterna!'

'Wees maar voorzichtig!' waarschuwde Chet. 'Hij is reuze hardhandig.'

Joe sloeg geen acht op de woorden van zijn vriend. Hij holde langs de greppel in de richting van het hek en keek intussen naar rechts en links. Niets bewoog zich. Hij knielde en drukte zijn oor tegen de grond in de hoop dat hij het geluid van hollende voetstappen zou horen. Maar de geheimzinnige vreemdeling had zich ijlings uit de voeten gemaakt.

Teleurgesteld ging Joe naar de anderen terug.

'Niet gelukt,' meldde hij. 'Laten we eens gaan kijken bij de greppel.'

'Ik ben er zeker van, dat iemand hier gestolen waar heeft begraven en nu teruggekomen is om de buit op te halen,' zei Frank vol overtuiging. 'Nu is de vraag of het hem gelukt is of niet!'

'Als ik afga op de omvang van het gat, dat hij heeft gegraven, dan geloof ik wel dat hij ditmaal wist waar hij graven moest,' merkte Joe op. 'Het moet wel heel belangrijk voor hem geweest zijn, dat hij Chet durfde neer te slaan.'

'Het was geen halve maatregel,' zei de dikkerd met een pijnlijk vertrokken gezicht.

'Ik vraag me af of die pijnboommunt en de andere die we hier gevonden hebben, deel uitmaakten van de buit waarnaar de man zocht,' zei Frank langzaam. 'Of zouden het alleen maar een paar zilverstukken geweest zijn, die een of andere boer of reiziger hier lang geleden heeft verloren.'

Chet had een andere opvatting, maar hij zei niets.

'Eén ding lijkt me zeker,' zei Joe, toen de jongens de zaak nog eens van alle kanten bekeken hadden. 'Als de boef op de

vlucht gegaan is voor hij gevonden heeft wat hij zocht, dan komt hij waarschijnlijk terug. Ik geloof dat we hier maar om beurten de wacht moeten houden vannacht.' De anderen waren het daarmee eens.

'Als hij terugkomt, kan hij die op wacht staat de andere twee waarschuwen en dan pakken we hem met ons drieën,' zei Frank. 'Ik zal de eerste wacht wel nemen, als jullie het goedvinden.' Hij keek op zijn horloge. 'Het is nu bijna elf uur. Als die vent komt, komt hij diep in de nacht. Ik neem de wacht tot een uur.'

'Dan maak je mij wakker en neem ik de wacht tot drie uur,' bood Joe aan. 'Chet kan dan de wacht houden tot vijf uur.' 'Ik vind het prima,' stemde de dikzak in. 'Ik ben blij dat ik de eerste wacht niet heb.'

Chet en Joe gingen naar de tent terug, terwijl Frank onder een boom de wacht betrok.

Toen Joe om één uur overnam, was er van de vreemdeling nog geen spoor te zien geweest; en ook gedurende de wacht van Joe deden zich geen moeilijkheden voor. Chet protesteerde hevig toen hij wakker werd gemaakt en pas tegen zonsopgang kwam hij de tent weer in.

'Gewoon zonde van de tijd,' mopperde hij. 'Die knaap heeft waarschijnlijk mijn schat te pakken en ik krijg er, jammer genoeg, niets van in handen.'

Voor de jongens vroeg in de ochtend teruggingen naar de boerderij, zochten ze de omgeving van de greppel nog eens af. In de vers omgewoelde aarde vonden ze de afdrukken van

mannenschoenen, die in de richting van het hek bij de laan liepen. Ze volgden de sporen. Bij de grote weg verdwenen ze. Er waren wel sporen van autobanden. Daaraan konden ze zien wat er verder was gebeurd.

'Die vent had hier een auto staan. Nadat wij hem bij het graven gestoord hadden, is hij over het hek geklommen, hierheen gerend en in de auto weggereden,' zei Frank. 'Ik zal een afdruk maken van deze voetsporen en dan ga ik ermee naar het hoofdbureau van politie. Misschien herkent commissaris Collig ze wel.'

'Ik denk dat ik maar hier blijf,' zei Joe. 'Chet en ik werken nog wat verder. Ga jij maar naar huis. We laten het je wel weten als er iets is.'

'Ik denk dat ik ook even bij Wu Sing langs ga, als ik toch in de stad ben,' zei Frank. 'Geef mij die twee munten eens, Chet. Misschien kan die Chinees ons wel behulpzaam zijn bij dit mysterie.'

Chet gaf hem de zilverstukken.

'Zeg niet waar ze gevonden zijn,' waarschuwde hij. 'Als dat bekend wordt, komt de hele stad hier graven.'

Na het ontbijt ging Frank terug naar Bayport. Op het hoofdbureau van politie wachtte hem een teleurstelling. De voetafdruk, die hij aan commissaris Collig liet zien, was er niet bekend.

'Werk je alweer aan een nieuwe zaak?' vroeg de commissaris glimlachend.

'Min of meer,' antwoordde Frank. Hij nam snel afscheid.

Hij vond Wu Sing, een vriendelijke oude Chinees, in zijn kantoortje achter de winkel.

De oude man straalde van genoeg en toen de jongen binnenkwam. 'Komen bezoeken Wu Sing? Glote genoeg,' zei hij buigend. 'Gaan zitten, alstublieft.'

'Wu Sing, u weet heel wat van munten af,' zei Frank. 'Dat is de reden dat ik hier ben.'

De Chinees haalde geringschattend zijn schouders op. 'Ovel munten veel te weten. Ik weet iets van. Weinig. Maal als kan helpen, zal gaarne doen.'

Frank haalde de twee zilverstukken uit zijn zak en gaf ze aan Wu Sing. 'Geloofst u dat deze echt zijn?' vroeg hij.

Wu Sing legde de munten op de palm van zijn hand en bekeek ze aandachtig.

'Ja,' zei hij zachtjes. 'Heel zeldzaam. Oude Amerikaanse pijnboomshilling deze. Andele moet opzoeken.'

Hij haalde een catalogus uit een la en bladerde erin.

'Hiel afbeelding. Munt geslagen op Hog- (Varken) eiland ongeveer in 1620. Genoemd Hog-munt.'

'Waar is dat Hog-eiland?' vroeg Frank.

'Is nu Belmuda. Lang geleden veel wilde zwijnen daal. Toen niet zo mooi als nu. Mag ik vlagen waal u gevonden deze munten?'

'Ze werden in een veld bij Bayport gevonden,' legde Frank uit.

'Ik weet het niet zeker, maar er kunnen er wel meer geweest zijn. We dachten dat ze misschien gestolen waren.'

'Als gestolen,' zei Wu Sing, en hij bekeek de munten weer

aandachtig, 'dan denk ik dief gestolen van numismatist.'

'Van een muntenverzamelaar?'

'Niemand anders zou zulke zeldzame munten hebben.'

'U spaart toch zelf ook munten, Wu Sing?' vroeg Frank.

De Chinees schudde zijn hoofd.

'Ik studeer munten, maar spreek alleen Chinees. Meneer

Caltel hield in Bayport heeft mooie collectie. Ook Dokter

Wakefield. Misschien u hun vlaggen zij zullen helpen.'

'Dat is een goed idee,' zei Frank. 'Ik ga eerst meneer Carter opzoeken. Hij woont hier vlakbij.'

Wu Sing bekeek de munten nog eens aandachtig en gaf ze terug aan de jongen.

'Zogauw ik kan, zal ik u alles over de vondst vertellen, Wu Sing,' zei Frank. 'Ik zou ondertussen uw eigen collectie maar goed in het oog houden. Laat niemand haar stelen.'

Het getatoeëerde hoofd

'Nee, mijn verzameling is nog helemaal intact, de hemel zij dank,' verklaarde Phineas Carter, toen Frank bij hem was. Hij toonde zich zeer geïnteresseerd toen de jongen hem de twee oude Amerikaanse munten liet zien, en bood direct aan, ze te kopen.

'Ik zal je er een goede prijs voor geven.'

'Het spijt me, meneer Carter, maar ze zijn niet te koop. Ik dacht dat ze misschien uit een privé-verzameling gestolen waren.'

'En nu probeer je dus een verzamelaar te vinden die bestolen is, niet? Nou, het doet me een genoegen te kunnen zeggen dat er niemand aan mijn verzameling geweest is. Er was hier gisteren een onbekende die mijn munten wilde zien. Rare oude kerel zo te zien.'

'Had hij een donkere bril op?' vroeg Frank gretig.

'Ja. Ken je hem?'

De jongen dacht aan de oude man, die getracht had de valse munten van tante Gertrude op het station te kopen en hij antwoordde: 'Nee, echt kennen doe ik hem niet, maar ik heb wel iemand ontmoet, die aan die beschrijving beantwoord en die belangstelling toonde voor munten. Zei u dat hij uw collectie gezien heeft?'

'Hij zei dat hij misschien wat munten wilde kopen, maar ik

had geen van de geldstukken die hij zocht,' antwoordde meneer Carter. 'Hij zei dat hij Ratchy heette.'

Frank bedankte de verzamelaar en verliet het huis. Hij was zeer opgewonden. De oude man die hij op het station had gezien, had voor de tweede maal zijn weg gekruist.

'Ik ga meteen dokter Wakefield opzoeken,' besloot Frank. 'Als Ratchy ook bij hem is geweest, weet ik zeker dat er iets aan de hand is.'

Dokter Wakefield woonde een paar blokken verder. Toen Frank het doel van zijn komst bekend had gemaakt, lachte dokter Wakefield. 'Er schijnen nogal wat mensen belangstelling te hebben voor mijn bescheiden verzameling. Gisteren heb ik ook bezoek gehad van iemand die mijn munten wilde zien.'

'O ja?' vroeg Frank. 'Wilde hij er een paar kopen?'

'Dat zei hij tenminste. Maar ik had geen munten die zijn belangstelling hadden. Het was een oude heer die Ratchy heette. Jij koopt toch geen munten, is het wel?'

'Nee, ik heb een paar zeldzame die ergens gevonden zijn en ik dacht dat ze misschien uit uw verzameling afkomstig waren. Ik vroeg me af of u wellicht munten kwijt was.'

'Nee,' glimlachte de professor. 'Ik heb ze nog geen tien minuten geleden gezien en ik ben er zeker van dat iedere munt op zijn juiste plaats ligt. Ik ben geen munten kwijt.'

'Dat doet me genoegen, dokter Wakefield.'

Nadat Frank de verzameling had gezien en bewonderd, vroeg hij hoeveel muntenverzamelaars er in de Verenigde Staten

waren. De professor glimlachte.

'Ergens tussen de tienduizend en twintigduizend,' antwoordde hij.

'Tjonge,' zei Frank. 'Dat zijn er heel wat.' Frank bedankte de professor en ging naar huis.

Tante Gertrude wilde weten wat er aan de hand was en mopperde: 'Ik heb nog nooit zo'n gezin meegemaakt. Dat loopt de hele dag maar in en uit. Je vader komt tussen de middag niet thuis eten en je moeder is naar een of andere vergadering van de damesclub. Iedereen doet maar waar hij zin in heeft, maar naar mij wordt niet omgekeken.'

Tegen de middag belde Joe zijn broer op. Frank vertelde van zijn ervaringen en van de bezoeken die de geheimzinnige, oude man aan de verzamelaars had gebracht.

'Eerst wil meneer Ratchy een valse munt kopen,' zei Frank fluisterend in de telefoon op de eerste verdieping. 'En dan brengt hij een bezoek aan twee verzamelaars, op zoek naar iets dat ze niet hebben!'

'Denk je dat het een smoesje was om te zien hoeveel hun verzameling waard is? Zou hij in werkelijkheid helemaal niets hebben willen kopen?' vroeg Joe.

'Precies. Nou, één ding heb ik tenminste ontdekt. Als die munten uit het veld van de Morton's gestolen zijn, dan zijn ze toch niet van verzamelaars in Bayport, want meneer Carter en dokter Wakefield zijn de enigen die een belangrijke verzameling hebben.'

Joe meldde dat Chet en hij niets bijzonders gevonden

hadden. Toen hoorde Frank zijn naam roepen. Hij hing de hoorn op de haak en ging naar beneden. Zijn moeder, die net terug was van haar club, stond in de woonkamer en deed haar tas open. Tante Gertrude stond vlak naast haar.

'Ik ben blij dat je terug bent, jongen,' glimlachte ze. 'Wil je misschien even een boodschap voor me doen?'

'Natuurlijk, moeder,' zei Frank direct.

Je weet dat ik penningmeesteres ben van de club. De meeste leden hebben vandaag hun jaarlijkse contributie betaald en ik ben gewoonweg bedolven onder het geld.'

'Hoe eerder dat geld het huis uit is, hoe beter,' zei tante Gertrude pinnig. 'Het is gewoonweg een uitnodiging voor dieven om de boel hier leeg te plunderen.'

'Maak je geen zorgen, Gertrude, ik ben helemaal niet van plan, het hier te houden. Dat geld moet naar de bank in Mawling voor hij sluit.'

'In Mawling?' riep Frank verbaasd uit.

'Het geld van de club heeft altijd in Mawling gestaan, omdat de eerste penningmeesteres daar woonde. Frank kan erheen rijden, zodra we gegeten hebben,' besloot mevrouw Hardy. Haar schoonzuster haalde haar schouders op.

'Het is anders nog niet zo lang geleden, dat er tijdens het eten ingebroken is.'

De koffiemaaltijd verliep zonder bijzonderheden ofschoon tante Gertrude elk ogenblik opstond om naar de deur te lopen. Ondanks haar waakzaamheid zag ze echter niet de sinistere man, die met slinkse blikken over het grasveld sloop.

Van een verdeckte plek tussen wat struiken onder het raam had hij het hele gesprek na de thuiskomst van mevrouw Hardy afgeluisterd. Ten slotte liep hij met een grimmige lach om zijn lippen weg naar een auto, die even verder langs het trottoir geparkeerd stond.

Even later verliet Frank het huis met het geld in zijn zak. Toen hij de garage uit reed, startte ook de andere wagen. Nadat hij de buitenwijken van de stad verlaten had, reed Frank een weg op, die naar het dorpje Mawling voerde. In zijn spiegeltje zag hij de andere wagen op enige afstand achter hem rijden, maar hij schonk er geen bijzondere aandacht aan. Het drong niet tot hem door dat die auto hem niet inhaalde, maar ook niet verder achterraakte. Langs een eenzame zijweg kon men sneller in Mawling komen. Nauwelijks had Frank de grote autoweg verlaten, of hij zag dat de andere auto hem inhaalde. Hij hield uiterst rechts om de ander gelegenheid te geven, te passeren, maar de wagen bleef naast hem rijden en dwong hem naar de greppel. Frank keek geschrokken op. Toen zag hij dat de bestuurder van de auto gemaskerd was! Er dreigde een botsing. De man had de jongen de weg afgesneden.

Frank trapte stug op de rem voor hij de greppel inreed. Op hetzelfde moment wierp hij de portier open en sprong uit de auto.

Hij vermoedde wel wat de gemaskerde man wilde. Die had het voorzien op het dikke pak bankbiljetten dat hij naar de bank in Mawling moest brengen! Snel sprong de jongen over

de greppel, maar aan de andere kant stond een schutting. Hij was er bijna overheen, toen de man naar voren sprong en hem vastgreep.

Het was maar een korte worsteling. Frank vocht verwoed, maar zijn tegenstander was groter en sterker. Tijdens de worsteling probeerde de jongen het masker af te trekken om het gezicht van de ander te kunnen zien. Het verschoof wel iets, maar ging niet af.

Al vechtend scheurde Frank de voorkant van het overhemd van de man open. De jongen zag even een vreemde tatoeëring op de borst van de man, de primitieve afbeelding van het hoofd van een Spaanse vrouw.

Toen trof hem iets hard op zijn hoofd. Alles werd donker om hem heen en hij viel languit op de grond.

Met een kwaadaardige grijns doorzocht de man de zakken van de jongen en ging er vandoor.

De oude man met de dubbeltjes

Kreunend deed Frank zijn ogen open. Hij ging overeind zitten en wreef over zijn pijnlijke hoofd. Toen herinnerde hij zich plotseling wat er was gebeurd. Snel voelde hij in zijn zakken. Het geld dat zijn moeder hem gegeven had, was verdwenen!

Dat is niet zo mooi, dacht hij. Maar de munten van Chet zijn er gelukkig nog.

Duizelig scharrelde hij overeind. Hij onderzocht de afdrukken van de banden op de stoffige weg.

Frank stapte in zijn eigen wagen en volgde de sporen. Toen hij op de betonnen weg kwam, liepen er zoveel sporen door elkaar, dat niet meer viel uit te maken in welke richting de man verder gereden was. Frank begreep wel dat het geen zin had, naar Mawling te rijden zonder het geld van de club. Helemaal in de put over het verlies van het geld ging hij terug naar Bayport.

Toen mevrouw Hardy het gezicht van haar zoon zag, vroeg ze bezorgd:

'Wat is er aan de hand, Frank? Je ziet er zo akelig uit.'

'Ik voel me ook helemaal niet goed. Ik ben het geld kwijt. Een bandiet heeft me de weg afgedrongen en al het geld gestolen.'

Ontmoedigd ging Frank naar de telefoon, belde naar het hoofdbureau van politie en bracht verslag uit van het gebeurde.

'Dat is heel vervelend, Frank,' zei de brigadier van de wacht. 'Ik zal het direct doorgeven aan de radiowagens. Jammer dat je het nummer van die auto niet hebt. Hoeveel geld ben je kwijtgeraakt?'

'Het was nogal wat, ongeveer tweeduizend gulden, geloof ik. Hoeveel was het, moeder?' vroeg Frank.

'Zoveel niet, hoor,' antwoordde ze medelijdend. 'Ik dacht eigenlijk dat je daarom teruggekomen was. Toen je al weg was, zag ik dat ik me vergist had en je niet alles had meegegeven. Je had maar zeshonderd gulden bij je. De rest is nog hier.'

'Nou, dat is dan nog een meevaller,' zei Frank, die zich meteen al iets beter voelde.

'Zeshonderd gulden in kleine biljetten,' zei hij tegen de brigadier.

'We zullen ons best doen, het geld terug te krijgen,' beloofde de politieman. 'Vertel eens wat je van die kerel weet.'

De jongen vertelde van de vreemde tatoeëring op de borst van de dief. 'Dat is tenminste een goede aanwijzing,' prees de brigadier. 'Nou, we zullen ons best doen.'

Toen Frank de hoorn had neergelegd, zei tante Gertrude: 'Het zou me helemaal niet verbazen als die dief de man was, die ons hier gisteren bestolen heeft. Misschien was het wel dezelfde kerel, die hier gistermorgen rondscharrelde.'

'Nee, deze kerel was veel groter en zwaarder,' verklaarde Frank. Hij keek op de klok. 'Tjonge, ik moet wel een hele tijd buiten westen geweest zijn. Het is nu te laat om nog naar de bank te gaan.'

Frank ging vroeg naar bed en viel direct in een diepe slaap. Na een goede nachtrust voelde hij zich weer helemaal de oude.

De volgende ochtend vlak na het ontbijt kwam Joe thuis. Hij had geen nieuws van de Morton-boerderij, maar floot verbaasd tussen zijn tanden, toen hij hoorde wat zijn broer overkomen was.

'Je moest vanmorgen maar met me meegaan naar de bank,' grinnikte Frank. 'Ik geloof dat ik een lijfwacht nodig heb.'

'Ik ben klaar. Tjonge, ik ben blij dat die vent de munten van Chet niet meegenomen heeft. Die zijn niet te vervangen.' Ditmaal nam Frank niet de kortste weg naar Mawling. Hij bleef op de grote autoweg.

De jongens reden Mawling binnen en hielden stil voor de bank, de Trust Company.

Ze gingen naar binnen en zagen dat er maar een cliënt voor hen aan het loket stond, een oude man.

'Je zou niet zeggen dat er nog zoveel geld in die dubbeltjes ging zitten,' lachte hij, toen de kassier hem enkele biljetten van honderd gulden overhandigde.

'Het duurt wel even voor dat allemaal geteld is,' zei de kassier. Voor hem lagen, keurig in papier verpakt, tientallen rolletjes met dubbeltjes. 'Ik kan me best begrijpen dat u er van af

wilde.'

'Biljetten zijn makkelijker te dragen,' kakelde de oude man. Hij deed de biljetten in een portefeuille en draaide zich om. Er was iets bekends aan zijn stem. Toen de Hardy's hem aandachtig bekeken, herkenden ze hem.

Het was de man, die geprobeerd had, de valse geldstukken van tante Gertrude te kopen! Maar hij droeg nu geen donkere bril. Zou het ook de man zijn, die de muntenverzamelaars had bezocht? De oude kerel was zo in beslag genomen door zijn geld, dat hij geen aandacht aan de jongens schonk. Hij stopte de portefeuille in zijn zak en schuifelde naar de deur. Toen hij buiten was, ging Frank naar het loket. De kassier was druk bezig, de rolletjes dubbeltjes weg te leggen.

'Dat was me een baan,' zei de kassier. 'Ik heb wel een kwartier lang dubbeltjes zitten tellen. Het leek wel of hij er een mud van had.'

'Waar haalt hij al die dubbeltjes vandaan?'

'Hij zei dat hij de leiding had gehad bij een kinderfeestje,' antwoordde de kassier. 'Ik denk dat de toegangsprijs een dubbeltje was.'

'Weet u hoe die oude man heet?' vroeg Joe nieuwsgierig. De kassier schudde zijn hoofd.

'Ik heb hem nooit eerder gezien,' antwoordde hij ongeïnteresseerd. 'Wat kan ik voor jullie doen?'

Frank stortte het geld dat mevrouw Hardy hem gegeven had. Hij schreef ook een cheque uit ten laste van zijn eigen rekening bij een bank in Bayport voor het bedrag dat hem

ontstolen was en stortte dat ook op de rekening van de club. Hij wilde niet, dat zijn moeder die zeshonderd gulden moest bijbetalen.

'Het is toch gek,' zei Joe, toen de jongens de bank verlieten en weer op weg gingen naar huis, 'dat iedere keer als we die oude man tegen het lijf lopen, hij op een of andere manier iets met geld te maken heeft. Ik wou dat we hem achternagegaan waren.'

'Als we hem nog eens zien, doen we dat.'

Tante Gertrude was heel opgelucht, toen de jongens weer thuis waren en meldden dat het geld nu veilig op de bank stond. Ze zei dat ze geen moment rust had gehad, sinds de jongens vertrokken waren.

Later in de middag gingen ze te voet naar de Morton-boerderij. Tot hun verbazing was Chet aan het werk. Maar toen hij Frank en Joe zag, stak hij de schop in de grond en vroeg:

'Wat is er voor nieuws?'

'Heel wat,' zei Frank.

Hij vertelde Chet van de overval en van hun verdenkingen tegen de vreemde, oude man.

'Ik wist wel dat ik met jou mee had moeten gaan, Joe, in plaats van de hele dag hier te blijven!' riep de dikkerd uit. 'Jullie maken allerlei opwindende dingen mee? Zeg, heeft die dief ook mijn munten te pakken?'

'Nee, gelukkig niet,' antwoordde Frank, en hij gaf Chet de pijnboomshilling en de Hog-munt.

Hij herhaalde wat Wu Sing hem verteld had. Toen kwam het gesprek weer op de vreemde oude man.

'Misschien was die Ratchy wel degene die hier gegraven heeft,' opperde Chet.

'Niet uitgesloten,' zei Frank. 'Maar als die kerel interesse heeft voor oude munten, waarom heeft hij die twee dan niet uit mijn zak gehaald, toen hij de kans had?'

'Misschien heeft hij ze niet kunnen vinden,' zei Chet, ter verdediging van zijn idee.

De jongens gingen verder met graven. Een tijdje later zei Chet dat hij zo'n honger had dat hij zijn schop niet meer kon optillen; dus gingen de drie jongens naar de boerderij. Het avondeten was nog niet klaar, maar Chet vond een stuk taart in de koelkast en door dit op te eten, slaagde hij erin in leven te blijven tot mevrouw Morton het eten op tafel zette. Iola wilde weer weten waarom de jongens zoveel belangstelling hadden voor het graven van de greppel.

'Dat hoor je nog wel eens, jongedame. Dat hoor je nog wel eens,' zei Chet neerbuigend tegen zijn zuster. 'Heb nog maar wat geduld en alles zal je later verklaard worden.'

'Er steekt vast en zeker iets achter,' glimlachte mevrouw Morton. 'Ik ben er zeker van dat je het niet doet omdat je zo van werken houdt.'

'Ik word verkeerd beoordeeld en niet op de juiste waarde geschat,' zuchtte haar zoon. 'Ik werk als een paard, graaf van ochtend tot avond en dit is alle dank die ik krijg.'

Die avond gingen de jongens weer terug naar het veld. Ze

maakten hun kamp iets geriefelijker en gingen toen wat onder de bomen zitten praten. Het was intussen al donker geworden. De jongens bespraken net, wie er het eerst op wacht zou gaan, toen Joe zijn broer bij de arm greep en in de richting van de laan wees.

'Er komt iemand,' fluisterde hij.

Toen zag Frank een licht, dat zich regelmatig heen en weer bewoog. Het verdween en flakkerde weer op. Het bewoog zich in een rechte lijn over het veld. Erachter zagen ze de omtrek van een schaduwachtige figuur.

'Goeie genade!' piepte Chet. 'Hij komt hierheen!'

De Spanjaard

De jongens keken gespannen toe.

De man met de lantaarn liep zo voorzichtig, dat zijn voeten geen geluid maakten op het zachte gras. Toen hij de tent naderde, zei Frank zachtjes: 'Zoekt u iets?'

Er klonk een verschrikte kreet. De vreemdeling draaide zich snel om en bescheen de drie jongens met zijn zaklantaarn.

'Verdraaid!' gromde hij. 'Waarom heb je niet eerder je mond opengedaan? Ik schrok me bijna een ongeluk.'

De jongens lachten opgelucht, toen ze de stem herkenden van agent Con Riley van de politie van Bayport.

'Wat doet u hier, zo ver van uw gewone route?' vroeg Joe.

'Ik was op zoek naar jullie,' zei Riley. 'Commissaris Collig heeft me gestuurd. Ik ben naar jullie huis gegaan, maar je tante zei dat ik jullie waarschijnlijk bij de Morton's zou vinden. Op de boerderij vertelden ze me dat jullie hier waren.'

'Wil commissaris Collig ons spreken? Waarover?'

'Hoe moet ik dat weten?' knorde Riley. 'Het enige wat ik weet is, dat hij jullie wil spreken en vlug ook. Kom dus maar gauw mee. Ik ben met een wagen.'

Op het hoofdbureau zat commissaris Collig al op hen te wachten. Hij riep hen zijn privé-kantoor binnen.

'Het gaat om die beroving van gisteren,' legde hij uit. 'We hebben een paar verdachte mensen opgepikt, Frank, allemaal

met een tatoeëring op hun borst. Ik wil dat je hen eens bekijkt. Misschien bevindt de man, die we zoeken, zich wel onder hen.'

Hij ging de jongens voor naar een ondergronds vertrek. Aan een kant van het vertrek was een podium waarboven fel schijnende elektrische lampen hingen.

Op een wenk van commissaris Collig deed een agent een deur naast het podium open. Onder bewaking van een brigadier schuifelden vier mannen naar binnen. Zij knipperden met hun ogen tegen het felle licht.

Frank bekeek de mannen en hun tatoeëringen aandachtig. Ten slotte wendde hij zich tot de commissaris en schudde zijn hoofd. 'Geen van die vier is de man die mij heeft overvallen,' zei hij. 'De tatoeëring was heel anders.'

'O.K.,' antwoordde de politieman. 'Ik had er al niet veel hoop op. We blijven het proberen.' Hij riep de brigadier. 'Laat die mannen maar gaan, Sam.'

Toen de jongens het politiebureau verlieten, besloten ze nog even naar het Gemeenteziekenhuis te gaan om te vragen naar de toestand van de Spanjaard, de man die zijn geheugen kwijt was.

Meneer Hardy had nog geen tijd gehad erheen te gaan en de jongens wilden wel graag weten hoe de man het maakte. Een verpleegster vertelde hen dat de geheimzinnige patiënt in de loop van de dag aanzienlijk vooruit was gegaan.

'Hij weet echter nog steeds zijn naam niet,' zei ze. 'Ga hem maar even opzoeken als jullie zin hebben.'

De Spanjaard zat overeind in bed en was er kennelijk beter aan toe dan bij hun eerste bezoek.

'Als hij zijn geheugen niet kwijt was, zou hij morgen het ziekenhuis kunnen verlaten,' zei de dienstdoende verpleegster. Toen de Hardy's de kamer binnenkwam, lachte de Spanjaard hen vriendelijk toe.

'Jullie waren al eerder hier,' zei hij. 'Het is heel vriendelijk, me nog eens op te komen zoeken. Ik wou dat jullie me konden helpen uitzoeken wie ik ben.'

'Dat zou ik ook willen meneer Spanjaard..., ' begon Joe. De man trok verbaasd zijn wenkbrauwen op. 'Hoe noem je me nu? Meneer Spanjaard?'

'We moesten u een of andere naam geven,' lachte Frank, 'en door uw accent kwamen we op meneer Spanjaard. Weet u helemaal niet waar u vandaan komt?'

De patiënt schudde mistroostig zijn hoofd.

'Misschien kom ik er wel nooit meer achter. Het is verschrikkelijk om je niets meer van vroeger te herinneren. Waar ik vandaan ben gekomen, hoe ik hier terecht ben gekomen..., het is me allemaal een raadsel.'

'We hebben de laatste maal dat we hier waren iets tegen u gezegd, dat u bekend scheen voor te komen,' vertelde Joe. 'Later zei u dat de woorden geen betekenis voor u hadden. We zullen het nog eens proberen. De Vloek van de Caraïben.'

Meneer Spanjaard fronste nadenkend zijn voorhoofd. Ditmaal waren de jongens ervan overtuigd, dat hij zich

werkelijk inspande, zich iets te herinneren.

'De Vloek van de Caraïben...', herhaalde hij langzaam. Ten slotte schudde hij zijn hoofd. 'Nee. Ik zou reuzeblij zijn als die woorden iets voor me betekenden. Maar het maakt werkelijk niets in mijn geheugen wakker. Helemaal niets.'

'Dat komt misschien later nog wel,' zei Frank troostend.

Op dat moment kwam de verpleegster binnen met de mededeling dat de bezoektijd voorbij was. Ze beloofden meneer Spanjaard dat ze hem zo gauw mogelijk weer zouden komen opzoeken.

'Mijn mening over hem is veranderd,' zei Frank tegen de verpleegsters, nadat ze de kamer hadden verlaten. 'Hij schijnt werkelijk een keurige kerel te zijn en geen misdadiger.'

'Daar heeft u gelijk in. Ik weet alleen niet wat we met hem moeten beginnen. Hij is voldoende opgeknapt om ontslagen te worden, maar waar moet hij naartoe? De directeur zei vandaag, dat jullie hem misschien wel in huis konden nemen, omdat hij waarschijnlijk op weg was naar meneer Hardy. We zitten op het ogenblik zo vol.'

Toen de deuren van het ziekenhuis achter hen dichtsloegen en ze de stoep afliepen, zei Joe: 'Was dat een zachte wenk of niet?'

'Het was wel iets meer dan een zachte wenk,' lachte Frank.

'Laten we maar eens horen wat ze er thuis van denken.'

Toen de jongens thuiskwamen, vonden ze mevrouw Hardy en tante Gertrude in gesprek met meneer Hardy, die een paar minuten tevoren teruggekomen was.

'Net als ik al zei,' snibde tante Gertrude onmiddellijk toen ze de jongens zag. 'Dat loopt maar in en uit. Ik dacht dat jullie vannacht bij de Morton's zouden blijven.'

Joe legde uit dat ze een voorstel hadden in verband met de patiënt in het ziekenhuis en dat ze daarna weer naar Chet zouden gaan.

'Die Spanjaard is weer aan het opknappen,' zei Frank. 'Hij weet nog steeds helemaal niets, is zijn geheugen nog kwijt, maar hij is weer zo ver opgeknapt, dat hij het ziekenhuis uit mag.'

'Waar moet die man in 's hemelsnaam heen?' wilde tante Gertrude weten.

'We dachten dat het geen slecht idee zou zijn, hem hier te vragen,' zei Joe.

Mevrouw Hardy keek bedenkelijk. Fenton Hardy trok vragend zijn wenkbrauwen op. En tante Gertrude barstte prompt los: 'Wat is dat nou? Een gek in huis halen? Onzin? Dan neem ik de eerste trein naar huis.'

'Maar hij is niet gek, tantetje,' legde Joe uit. 'De arme kerel is alleen zijn geheugen kwijt.'

'Dat is vrijwel hetzelfde,' snoof tante Gertrude. 'Ik zou er gek van worden als ik maar steeds probeerde, me iets te herinneren. Laat ik jullie één ding zeggen; als die man hier in huis komt, dan zullen jullie hier moeten blijven om op hem te passen. Het zou niet eerlijk zijn tegenover je moeder en mij om ons hier alleen te laten met een onwijze man.' Ze liep met opgestreken zeil de kamer uit. De jongens vroegen hun

vader wat hij ervan dacht.

'Ik ben er glad voor,' verklaarde Fenton Hardy. 'Afgezien van het feit dat het een hartelijk gebaar zou zijn, omdat de arme kerel geen onderkomen heeft en ook geen geld, zou ik ook wel graag willen weten waarom meneer Spanjaard naar Bayport gekomen is. Als hij bij ons is op het moment dat hij zijn geheugen terugkrijgt — en dat moet toch een keer gebeuren — dan weten we meteen wat er aan de hand is.' Meneer Hardy keek naar zijn vrouw, die hem begrijpend toelachte.

'Ik vind het wel prettig, die arme man hier te hebben, als hij tenminste komen wil,' zei ze goedig.

'Morgen brengen we hem hier,' zei Joe.

Frank knikte.

'Maar tante Gertrude heeft gelijk als ze zegt dat jullie thuis moeten blijven,' zei meneer Hardy. 'Geen schatgraven meer, horen jullie.'

Frank en Joe sprongen op. 'U weet het dus?' zeiden ze verbaasd. De detective glimlachte.

'Ik wist van niets, tot jullie jezelf verraadden. Een heel gewone gevolgtrekking. Ten eerste: Chet Morton houdt niet van lichamelijke inspanning, dus waarom zou hij dag en nacht aan het werk zijn? Ten tweede: waarom zouden zijn twee beste vrienden dag en nacht op een veld willen bivakkeren en werken, tenzij ze op zoek zijn naar iets heel belangrijks, zoals een begraven schat?'

De jongens keken hun vader bewonderend aan. Geen

wonder dat hij een van de beste detectives in het land was! 'Tjonge, vader, u bent geweldig!' zei Joe. Zijn gezicht straalde. 'Nou, je vader heeft vast niet ontdekt wat er allemaal achter steekt,' zei hun moeder, die de scherpzinnigheid van haar zoons toch wilde verdedigen.

Frank en Joe keken haar dankbaar aan.

'Zelfs al vinden we geen schat, dan geloven we toch dat we vandaag of morgen een dief zullen ontmaskeren,' antwoordde Frank. 'Een dief van vreemde munten.'

Hij vertelde zijn ouders van hun verdenkingen met betrekking tot de kerel, die Chet Morton bewusteloos geslagen had. Nu was het de beurt van meneer Hardy om verbaasd te zijn.

'Mooi werk,' prees hij. 'Ik hoop dat jullie die kerel te pakken krijgen. Nu kunnen jullie beter naar Chet gaan, anders raakt hij misschien in moeilijkheden. Maar je moet hem wel zeggen dat hij een andere vriend moet zoeken om hem te helpen. Jullie zijn hier nodig.'

'Om meneer Spanjaard in de gaten te houden?' vroeg Frank. Ja. Ik moet een reisje naar het westen maken. Een vertegenwoordiger van een vreemde mogendheid heeft me gevraagd een zeer interessante zaak ter hand te nemen. Ik denk dat het iets te maken heeft met omgesmolten munten. Ik zal jullie vertellen wat ik weet.'

De verborgen zak

'De man die me gevraagd heeft de zaak voor zijn regering te behandelen, maakt zich al geruime tijd zorgen ergens over,' vervolgde meneer Hardy. 'Zijn regering schijnt twee jaar geleden duizenden gouden munten naar ons land gezonden te hebben om bepaalde schulden af te betalen. Het goud was verpakt in kisten en werd per schip naar Amerika verzonden. Maar er stak een zware storm op...'

'En toen zonk de boot?' vroeg Joe.

'Nee, de boot zonk niet. Maar ze werd wel zwaar beschadigd en is hier vlakbij de Barmetbaai ingevaren om gerepareerd te worden. De volgende dag besloot de kapitein, de gouden munten veiligheidshalve aan land te laten brengen. Maar toen hij zijn opdracht had gegeven, bleek het geld verdwenen te zijn. Er was niets meer. Het goud is nooit meer teruggevonden. Aanvankelijk dacht men dat het een kwestie van tijd zou zijn voor men een of andere aanwijzing zou krijgen. Maar tot op de dag van vandaag is er geen spoor van het goud ontdekt,' besloot hij.

'Misschien is het omgesmolten en heeft men er Amerikaanse munten van geslagen,' opperde Joe..

'Dat kan ik moeilijk aannemen. Goudgeld is gemakkelijk te achterhalen, want er is maar weinig van in omloop,' antwoordde zijn vader. 'Maar je hebt me toch op een idee

gebracht. Misschien zijn de munten wel gesmolten, maar dan met een ander doel. Als ik in het westen ben, zal ik die kant van de zaak eens nader onder de loep nemen. Zouden jullie nu niet naar Chet gaan. Maar zorg dat jullie morgen tegen lunchtijd thuis zijn. Dan rijden we samen naar het ziekenhuis om meneer Spanjaard op te halen.'

Meneer Hardy wilde niets meer over de nieuwe zaak vertellen. De jongens gaven dus gehoor aan zijn wenk en gingen op weg naar Chet. Frank en Joe vonden hun dikke vriend vast in slaap in de tent bij de beek. Frank porde Chet in zijn ribben.

'Opstaan!' commandeerde Joe. 'Je hebt een lekker dutje gedaan. Jij hoort de eerste wacht te nemen.'

'Waarom?' vroeg de dikzak geeuwend.

'Om de dief in zijn kraag te pakken, die zijn buit hier begraven heeft,' bracht Frank hem in herinnering.

'O! Dat is waar ook! Hoog tijd dat jullie terugkwamen,' mopperde zijn vriend.

De hele nacht kwam er echter niemand in de buurt van de plek.

'De dief zal waarschijnlijk niet meer terugkomen, zolang wij hier zijn,' mopperde Chet de volgende dag. 'Ik heb tabak van die hele geschiedenis. Vanavond ga ik eens heerlijk in mijn bed slapen.'

'En laat je ons hier dan alleen achter om die dief te grijpen?' vroeg Joe met een knipoogje naar Frank.

Nadat zijn vriend zich verontschuldigd had voor zijn

onbedachtzaamheid, vertelde Joe dat hij en zijn broer thuis moesten blijven om op meneer Spanjaard te letten.

'Dan vraag ik Tony Prito hier,' zei Chet. 'Ik geef het niet op, hoor. Dat beloof ik jullie.'

'Zo mag ik het horen,' lachte Joe. 'En laat het ons direct weten als er iets gebeurt.'

De broers gingen naar huis. Hun vader was al terug uit New York en na het middagmaal gingen de jongens met Fenton Hardy op weg naar het ziekenhuis om meneer Spanjaard te bezoeken. Meneer Hardy had een van zijn eigen kostuums meegenomen ter vervanging van de gescheurde kleren, die de man gedragen had toen hij naar het ziekenhuis gebracht werd. De patiënt was zeer dankbaar, toen de detective het doel van hun komst vertelde.

'Dat is buitengewoon vriendelijk van u,' zei hij ernstig. 'Ik had me al afgevraagd wat ik moest beginnen. Het is een heel vervelende situatie. Maar hoe kan ik u terugbetalen? Per slot van rekening ben ik toch maar een vreemde voor u. Ik heb geen geld.'

'Laten we dat nu maar vergeten,' glimlachte Fenton Hardy.

'Het voornaamste is dat u weer beter wordt en dat u uw geheugen terugkrijgt. U bent van harte welkom bij ons thuis zolang u wilt.'

'Maar mijn kleren. Toen men mij op straat gevonden heeft, waren ze helemaal modderig en gescheurd. Ze zijn nog niet gereinigd.'

'Daar heb ik rekening mee gehouden en ik heb een kostuum

van mezelf meegebracht. We hebben ongeveer dezelfde maat. Intussen zullen mijn jongens uw kostuum naar de kleermaker brengen om het te laten reinigen en repareren.' Er werd besloten dat meneer Spanjaard en Fenton Hardy rechtstreeks naar huis zouden gaan, terwijl Frank en Joe het kostuum van de patiënt naar de stad zouden brengen om het in orde te laten maken.

'Hm! Dat pak mag zeker wel eens schoongemaakt worden,' was het commentaar van de kleermaker, toen hij het jasje omhoog hield. 'Daar heb ik wel een paar dagen voor nodig.' Hij keerde handig de zakken om, ten einde zich ervan te verzekeren dat er niets van waarde in bleef zitten.

Commissaris Collig had de jongens al verteld, dat de kleren van meneer Spanjaard grondig waren nagekeken om een aanwijzing te vinden voor zijn identiteit, maar dat men niets gevonden had. Frank en Joe waren daarom zeer verbaasd, toen de kleermaker iets tevoorschijn haalde.

'Hé! Wat is dat?'

Hij had een binnenzak omgekeerd, waarin een tweede zakje was aangebracht. Dat zakje was niet leeg.

'De meeste mensen laten wel iets in een zak achter en zeker als het een verborgen zakje is zoals dit,' zei hij.

Hij had een munt in zijn hand, een gouden munt.

'Die moest u maar meenemen,' vervolgde de kleermaker, terwijl hij het geldstuk aan Frank gaf. 'Het lijkt wel een gouden twintigdollarstuk.'

'Dank u wel,' zei Frank.

De jongens verlieten de zaak. Toen ze de straat uit waren, bleven ze staan en bekeken opgewonden de munt. 'Het is geen Amerikaans geld,' verklaarde Joe. 'Kijk maar! Wat zou het dan zijn?'

De munt was heel oud. Op de ene kant stond een jaartal, 1725. Op de andere kant stond de afbeelding van een vrouwengelaat met Spaanse hoofdtooi. De woorden erop, een religieuze spreuk, waren in het Spaans.

'Dat is gek, zeg,' zei Joe.

'Dat hoofd van die vrouw!' riep Frank uit. 'Dat is dezelfde afbeelding als die tatoeëring op de borst van die rover!'

'Weet je het zeker?'

'Beslist!'

De broers keken elkaar verbaasd aan. Ze begrepen dat deze munt, die zo goed verstopt was geweest in de geheime zak van meneer Spanjaard, wel eens een waardevolle aanwijzing zou kunnen zijn voor de identiteit van hun geheimzinnige gast. Had hij iets te maken met de kerel met die vreemde tatoeëring op zijn borst?

'Laten we met die munt eens naar Wu Sing gaan,' stelde Frank voor. 'Misschien kan hij zeggen waar hij vandaan komt.'

Maar de Chinees kende de munt niet. Er stond ook niets over in zijn boeken.

De jongens bedankten Wu Sing voor zijn moeite en gingen naar huis.

'Misschien verknoeien we onze tijd,' zei Joe. 'We moeten deze munt aan meneer Spanjaard laten zien. Misschien kan

hij ons er alles over vertellen.'

Toen hun bezoeker echter de gouden munt zag, kon hij niet anders doen dan er met de grootste verbazing naar blijven kijken. 'Jullie zeggen dat je deze munt in mijn zak hebt gevonden?' vroeg hij, en zijn accent was nog duidelijker dan anders.

'Een geheime binnenzak. De mannen die u beroofd hebben, moeten die bergplaats over het hoofd gezien hebben.'

'Een vreemde munt,' peinsde meneer Spanjaard, terwijl hij het geldstuk bekeek. 'Heel vreemd. Heel oud. Maar nee, die munt zegt me niets.'

'Dat spijt me heel erg,' zei Frank meelevend.

De jongens hoorden dat meneer Hardy nog een paar uur thuis zou blijven. Daar zij dus niet zelf op hun gast hoefden te passen, gingen ze op weg naar meneer Carter. Misschien kende hij de munt. De verzamelaar toonde grote belangstelling voor het geldstuk, maar kon het niet thuisbrengen.

Teleurgesteld gingen Frank en Joe naar dr. Wakefield. De oude professor raakte zeer opgewonden toen hij de munt zag, maar ook hij kon het geheim niet ophelderen. 'Als die munt een authentieke uitgave is,' verklaarde hij, 'dan moet hij zeer zeldzaam zijn. Zoals jullie weten, stijgt de waarde van een munt naarmate hij zeldzamer is. Dit geldstuk is waarschijnlijk duizenden guldens waard.'

De jongens vertelden de professor maar niet, dat ze weinig belangstelling hadden voor de waarde van de munt. Wat hun

het meeste interesseerde, was de connectie tussen de munt en meneer Spanjaard. Frank was in het bijzonder geïntrigeerd door de vreemde overeenkomst tussen het vrouwenhoofd op de munt en de tatoeëring op de borst van de man, die hem beroofd had.

'Denk je soms dat het een of ander symbool is?' vroeg Joe, toen hij met zijn broer naar huis terugliep. 'Misschien is het wel helemaal geen echte munt, maar een soort herkenningsspenning voor leden van een genootschap.'

'Dat kon het best eens zijn,' stemde Frank in. 'Dat zou bovendien meteen de verklaring zijn, waarom die muntenverzamelaars geen enkele aanwijzing over die munt konden geven.'

'En in dat geval,' vervolgde Joe, 'zou het best eens kunnen zijn dat meneer Spanjaard en die getatoeëerde man...'

'...lid zijn van dezelfde bende?'

Joe knikte.

'Ik kan het gewoonweg niet geloven!' zei Frank. 'Meneer Spanjaard is een heer. Hij zou toch zeker niet in verbinding willen staan met zo iemand als die rover?'

'Per slot van rekening weten we niets van onze gast af. We mogen hem graag en het lijkt een aardige kerel, maar we konden het heus wel eens mis hebben. Je moet niet vergeten dat hij zijn geheugen kwijt is. Als hij dat weer terug heeft, kan heel goed blijken, dat hij een gevaarlijk misdadiger is.'

Ja, dat is waar.'

Op dat moment liepen de jongens juist langs de winkel van

Wu Sing. Ze hoorden een dringend geklop op het raam. Toen de Hardy's opkeken, zagen ze de oude man vanachter het glas naar hen wenken.

'Hebt u iets over die munt ontdekt, Wu Sing?' vroeg Frank gretig, toen ze de winkel binnenkwamen. De oude Chinees keek erg bedrukt.

'Nee, el is iets anders. Alsjeblieft meegaan naai achteklamel.' Toen ze het kleine kantoor binnengingen deed Wu Sing zorgvuldig de deur dicht. Toen deed hij een bureaula open. 'Na jullie weggegaan vanmiddag,' zei hij, 'heb ik blif ontvangen, dleigblif. Denken, moeten jullie zien.' Hij overhandigde de jongens een vel papier. Verbaasd lazen ze:

Wu Sing,

Het zou heel wat beter voor je zijn als je voortaan je mond hield over munten. Als de Hardy's nog eens inlichtingen komen vragen, zeg ze dan maar dat ze zich met hun eigen zaken moeten bemoeien. Als je deze waarschuwing niet ter harte neemt, ziet het er slecht voor je uit.

Zwartbaard

De dreigbrief aan Wu Sing was in een slecht handschrift en met potlood op een goedkoop stuk papier geschreven. Een ondertekening ontbrak. Zwijgend liet de Chinees de enveloppe aan de Hardy's zien. Er stond geen poststempel op.

'Die brief is niet over de post gekomen,' zei Frank.

'Nee. Een nietswaardige pelsoon heeft hem op de toonbank gelegd toen ik in kantoor was,' antwoordde Wu Sing.

'Dit niet goed,' mompelde Wu Sing. 'Ik wil niet moeilijkheid.

Misschien betel jullie niet meel komen naal Wu Sing.'

'Hebt u die brief al aan de politie laten zien?' vroeg Frank.

Wu Sing schudde zijn hoofd. Door de politie hierin te mengen, legde hij uit, zou hij zich misschien juist de moeilijkheden op de hals halen, die hij wilde vermijden.

'Slechte mens die dit geschleven,' zei hij met trillende stem.

'Betel doen wat vlagen.'

'Nou, wij willen u zeker niet in gevaar brengen,' zei Joe. 'Van nu af aan zullen we hier niet meer komen. Als we uw raad nodig mochten hebben, dan kunnen we u altijd nog opbellen.'

Wu Sing glimlachte dankbaar. Hij schudde hun hartelijk de hand en het was duidelijk dat hij opgelucht was door de prettige houding van de jongens.

'Dat is het bewijs, dat iemand zich zorgen maakt over ons speurwerk,' zei Frank, toen de jongens naar huis liepen. 'Maar wie?'

'En waarom?' voegde Joe er aan toe. 'We weten niet of die brief doelde op de munten, die Chet gevonden heeft, of op die gouden munt.'

Later in de middag besloot Fenton Hardy, nog snel even met het vliegtuig naar Washington te gaan om de plannen voor zijn reis naar het westen rond te maken. Hij nam de Spaanse munt mee. 'Misschien kan een van de deskundigen daar het goudstuk identificeren,' zei hij tegen zijn zoons. 'Ik ben morgen terug. Dan kan ik je hoogstwaarschijnlijk meer vertellen.'

Zodra meneer Hardy de volgende dag uit Washington terugkwam, vertelde hij zijn zoons, dat zelfs een rijksexpert niet in staat was geweest hem inlichtingen te verschaffen omtrent de vreemde, gouden munt.

'Ik laat het geval van meneer Spanjaard voorlopig aan jullie over,' zei hij. 'Zie maar wat je ontdekken kunt, Frank, en geef deze munt terug aan onze gast.'

Aangezien meneer Hardy van plan was om de hele avond thuis te blijven, was het niet nodig dat de jongens op wacht bleven. Direct na een vroeg avondmaal glipten ze het huis uit. 'Ik heb een idee,' zei Frank geheimzinnig. 'Misschien wordt het wel niets, maar ik geloof dat het de moeite waard is om het te proberen. Kom mee.'

Hij nam Joe mee door de straten van Bayport en liep in de

richting van het havenkwartier.

'Ik begrijp er niets van,' zei Joe. 'Wat ben je van plan.'

'We gaan op tatoeeringen uit,' verklaarde Frank. 'Wie laten zich voornamelijk tatoeëren?'

'Houthakkers en..., en zeelui!'

'Precies. En wij wonen in een kustplaats en we hebben er niet eens aan gedacht. Tien tegen een dat die overvaller een zeeman is, of tenminste is geweest. Daarom moeten we het havenkwartier doorzoeken.'

'Zeker naar een man met het hoofd van een Spaanse vrouw op zijn borst,' zei Joe schamper.

'Ja, of naar iemand die een man met een dergelijke tatoeëring kent,' antwoordde Frank.

Het havenkwartier van Bayport was een schilderachtige, maar armoedige wijk.

'Erg aangenaam is het hier niet,' zei Frank.

Voor een restaurant dat bekend was als het Zeemans Koffiehuis stond een auto geparkeerd.

De jongens waren er bijna voorbij, toen Frank zich plotseling omdraaide en naar de auto staarde.

'Ik kan het mis hebben,' zei hij zachtjes, 'maar hij lijkt er erg op.'

'Lijkt waarop?'

'Op de wagen van de man, die mij overvallen heeft!'

'Weet je het zeker?' vroeg Joe verbaasd.

'Helemaal zeker ben ik er niet van. Ik heb hem maar in een flits gezien, maar deze is van hetzelfde merk en heeft dezelfde

kleur.'

Joe keek naar het Zeemans Koffiehuis. 'Denk je dat die overvaller daar binnen is?'

'Kan best zijn. Laten we eens gaan kijken.' Joe trok zijn broer terug.

'Als we dat doen en hij herkent je, gaat hij er meteen vandoor. Wat zou je ervan denken als ik alleen naar binnen ging. Als die vent er is, kan hij mij in ieder geval niet herkennen.'

'Maar hoe kom je er dan achter of hij een getatoeëerde borst heeft?'

'Daar heb ik ook een plannetje voor. Wacht jij maar om de hoek en hou die wagen in de gaten.'

Joe ging het restaurant binnen. Het was er rokerig en rumoerig. Hij voelde zich in het begin niet erg op zijn gemak, maar was vastbesloten zijn rol goed te spelen. Hij liep zwaaiend naar een tafel en ging zitten. Hij bestelde een broodje. Terwijl hij zat te wachten, viel zijn oog op een oude zeeman aan het tafeltje naast hem. De handen van de man waren blauw van de tatoeëeringen.

'Zeg, ouwe,' teemde Joe. 'Ik zou me ook wel eens willen laten tatoeëren. Weet je een goed adres, waar ik het zo mooi kan laten doen als bij jou?' vroeg hij.

De oude zeeman voelde zich gevleid. Hij rolde zijn mouwen omhoog en toonde een ingewikkeld patroon van vlaggen en slangen op zijn armen.

'Zulk mooi werk kan je hier in Bayport niet gedaan krijgen,' zei hij met een zware stem. 'D'r is hier niemand die zoiets kan.'

Misschien in New York of New Orleans of in San Francisco. Maar hier niet.'

Een man met een donker gelaat en schuwe ogen draaide zich half om van de toonbank waar hij zat te eten en luisterde aandachtig. Enkele ogenblikken later verliet hij het restaurant door een zijdeur en liep snel naar de volgende straat.

Joe betaalde zijn broodje en nam het mee naar het tafeltje van de oude zeeman.

'Mag ik hier even gaan zitten?'

'Maak het je gemakkelijk, zeun.'

De meeste mannen in het restaurant kenden elkaar. Iedereen toonde zich plotseling geïnteresseerd in het tatoeëerprobleem van Joe. Zij kwamen om het tafeltje staan.

Sommigen lieten vreemde figuren op hun armen en borst zien en vertelden lange verhalen over de wijze waarop het tatoeëren gebeurd was.

Joe zag echter geen enkele tatoeëring van een vrouwenhoofd met een Spaanse hoofdtooi.

Langs zijn neus weg zei hij:

'Wat ik getatoeëerd wil hebben, als ik het tenminste ooit laat doen, is een Spaans vrouwenhoofd. Denk je dat een goede tatoeëerder zoiets op mijn borst zou kunnen doen?'

'Natuurlijk, een vakman kan iedere afbeelding aanbrengen, die je wilt. Maar ik kan me niet herinneren dat ik zoiets al eens eerder gezien heb,' zei de oude zeeman.

De anderen kennelijk ook niet. Dus nam Joe na een poosje afscheid en hij liep zwaaiend het restaurant uit. Om de hoek

vond hij Frank.

'Heb je geluk gehad?' vroeg zijn broer gretig. Joe schudde zijn hoofd.

'Ik heb heel wat over tatoeëringen geleerd en ik heb alle afbeeldingen van die kerels gezien. Maar er was geen hoofd van een Spaanse vrouw bij.'

'Ik vraag me af hoe die wagen hier komt. Gewoonlijk rijden zeelui niet in een auto. Laten we nog een poosje hier blijven rondhangen.'

De jongens slenterden door de straat. Aan het eind keerden ze om en liepen dezelfde weg terug, terwijl ze de geparkeerde auto scherp in het oog hielden. Zij waren weer vlak bij het Zeemans Koffiehuis, toen een armoedig gekleed joch uit een steeg aan de overkant van de straat kwam en schel naar hen floot.

'Hé, jij in dat blauwe pak!' riep de jongen naar Joe. 'Ze hebbe je nodig.'

'Wie dan?'

'Een vent in de straat hierachter gaf me een duppie as ik je ging zegge asdat hij je spreke wil. Hij zeg dat het belangrijk is. Kom mee, ik breng je d'r wel effe heen.'

De Hardy's vertrouwden het niet helemaal. 'Hoe heet die man?' vroeg Joe.

'Weet ik niet. Hij ken tatoeëre. As je mee wil, mot je vlug weze.'

'Wees maar voorzichtig,' zei Frank zachtjes tegen zijn broer.

'Het kan wel een valstrik zijn. Maar ik zou toch wel willen

weten wat hij van je wil.'

Ze staken de straat over. De straatjongen sloeg snel een hoek om, en voerde hen naar een vervallen gebouwtje.

'Kom op,' zei hij met een schelle stem. 'Hier is het. Die man zit te wachte.'

'Dat ziet er niet erg betrouwbaar uit,' mompelde Joe, 'maar ik zal toch maar naar binnen gaan. Jij kunt beter buiten op wacht blijven, Frank. Als ik niet in tien minuten weer buiten ben, weet je dat er iets niet in de haak is en kun je hulp gaan halen.' 'Goed.'

Frank draaide zich om en liep langzaam terug door de steeg. Het schooiertje deed de deur open en ging naar binnen. Joe liep achter hem aan de armelijke, muf ruikende woning in. De ramen waren vuil. De muren waren gevlekt en vettig. In de rommelige voorkamer verkondigde een verschoten en met de hand geschreven plakkaat:

Vakkundig tatoeëren. Billijke prijzen.

Bij de deur stond een half naakte man met een donker uiterlijk. Hij wuifde naar het schooiertje en beval hem, buiten te wachten.

'Mijn meester is gereed, u te ontvangen,' zei hij tegen Joe. Hij deed de deur naar een andere kamer open. Joe hapte verbaasd naar adem. Achter een tafel zat een enorme man met grove gelaatstrekken en een lange, warrige, zwarte baard. Hij was gekleed als een zeerover en in zijn gordel droeg hij

een lang mes en een kortelas, het bekende zeeroverszwaard.

Hij toonde zijn arm aan Joe en dreunde:

'Kijk daar maar eens naar! Heb je al eens eerder zulke tatoeëringen gezien? Nou, laat je nooit meer vertellen dat hier in Bayport geen goed werk geleverd kan worden.'

Joe begreep dat op een of andere manier het nieuws, dat hij zich wilde laten tatoeëren, uit het koffiehuis was overgewaaid.

'Ik ben een nakomeling van Zwartbaard.'

'Zwartbaard, de zeerover?'

Juist. De moedigste zeerover die ooit de zeven zeeën bevaren heeft, een voorvader van me.'

Joe herinnerde zich dat Zwartbaard bekend stond als de meest wrede en woeste zeerover, die ooit de Caraïbische zee onveilig had gemaakt. Als de man, die nu voor hem zat inderdaad een afstammeling van dit monster was, dan kon hem van alles overkomen!

Ik moet proberen erachter te komen of dat vrouwenhoofd op zijn borst getatoeëerd staat, dacht Joe. En dan ga ik er zo snel mogelijk vandoor.

Ja, ik ben ook Zwartbaard, de zeerover,' zei de man achter de tafel trots. 'En ze zeggen dat ik op mijn voorvader lijk.'

'Hebt u dezelfde tatoeëringen als hij?' vroeg Joe.

'Weet ik niet,' zei Zwartbaard. 'Maar ik heb een paar hele mooie. Speciaal die op mijn borst.'

Joe's hart klopte in zijn keel, toen de man zijn hemd losmaakte. Hij zag een vreemde warreling van kronkelende, blauwe slangen, gevlochten om een schip met volle zeilen.

'Is dat prachtig of niet??' riep Zwartbaard uit.

Joe gaf uiting aan zijn bewondering voor het werk en liep naar de deur. Dit was in ieder geval niet de man, die Frank overvallen had.

'Hoor eens, zeun, je wilde toch getatoeëerd worden?' bracht Zwartbaard hem in herinnering. 'Nou, dan ben ik je man. En ik reken niet veel ook, vijftentwintig gulden. In de grote steden zou het je zeker het dubbele kosten.'

Joe gaf een ontwijkend antwoord.

'Ik weet nog niet zeker of ik het wil laten doen. Ik laat het u nog wel weten.'

'Ik maak er tien gulden van.'

'Ik zal erover denken,' zei Joe, die het nu verdacht begon te vinden.

Maar Zwartbaard liet zich niet zo gemakkelijk afschepen. Hij sprong plotseling overeind en dook om de tafel heen. Hij greep Joe bij zijn kraag.

'Dat gaat zomaar niet,' gromde hij dreigend. 'Je zei dat je getatoeëerd wilde worden en nou zal je getatoeëerd worden!'

De politie grijpt in

Joe begon tegen te spartelen. Maar Zwartbaard was enorm sterk. 'Ik zal je tatoeëren, al is het het laatste, dat ik op deze wereld doe! Ik doe het voor niks!' Hij verhief zijn stem en schreeuwde: 'Lopez! Kom hier!'

Een deur vloog open. De bediende holde naar binnen en wierp zich op Joe.

Joe probeerde te schreeuwen, maar de zware hand van de zeerover sloot zich om zijn mond.

Lopez haalde een stuk touw tevoorschijn en enkele ogenblikken later lag Joe vastgebonden en met een prop in zijn mond op een tafel. 'Haal de naald, Lopez!' beval Zwartbaard.

De zeerover bukte zich en scheurde Joe's overhemd open. Joe trok wanhopig aan de touwen, maar was volkomen hulpeloos. Lopez kwam aanlopen en overhandigde Zwartbaard een lange, scherpe naald in een houder. Joe voelde een scherpe steek, toen de tatoeëerder zich over hem heen bukte en de naald in de huid op zijn borst prikte. 'Je krijgt een ontwerp, waarvan je waarschijnlijk nooit eerder gehoord hebt,' gromde Zwartbaard. 'Eerst zal ik het patroon erin prikken. Dan komt de kleur.'

De scherpe naald stak weer in Joe's huid.

'Ik zal de Vloek van de Caraïben op je borst tatoeëren!'

mompelde Zwartbaard.

De Hardy kon zijn oren niet geloven. Dat was dezelfde uitdrukking die meneer Spanjaard gebruikt had! Stond hij in verbinding met deze afschuwelijke Zwartbaard?

'Dat teken blijft je hele leven in je huid gegrift,' brulde de piraat. 'En mijn dagen van tegenspoed zijn voorgoed voorbij! Lopez, laat die andere jongen komen!'

Frank had intussen aan het eind van de steeg op wacht gestaan. Hij maakte zich bezorgd, omdat zijn broer nog niet terug was.

Toen er tien minuten waren verstreken, dacht hij erover, hulp te gaan halen. Maar hij wist dat men hem zou ondervragen, terwijl de Hardy's er altijd de voorkeur aan hadden gegeven, hun problemen zelf op te lossen.

Frank besloot nog enkele ogenblikken te wachten. Inmiddels reed de auto, waarvan hij vermoedde dat hij aan de overvaller toebehoorde, hem voorbij. Er zat een meisje achter het stuur en er waren geen andere passagiers in de auto.

Toen er een kwartier verstreken was, besloot hij de politie op te bellen. Plotseling kwam echter de straatjongen tevoorschijn, die de Hardy's hierheen gebracht had.

'Hoor eens,' zei Frank. 'Ik wil weten wat er met mijn broer gebeurd is. Waar is hij?'

'Hou je koest,' antwoordde de jongen brutaal. 'Ik kwam je juist halen. Je broer vraagt of je naar hem toe wil komme aan het andere eind van de steeg.'

Frank was enorm opgelucht. Zonder iets te vermoeden liep

hij achter de jongen aan. Hij had nog geen tien meter gelopen toen er een deur openging. Een donkere figuur sprong de steeg in en schoot op hem af. Een grote hand klemde zich om zijn mond. Er volgde een korte worsteling. Frank werd de woning binnengesleurd en de deur sloeg dicht. De straatjongen was gevlucht.

In een andere straat, tegenover het Zeemans Koffiehuis, had een heel ander soort man de jongens gadegeslagen, sinds ze de steeg ingelopen waren. Het was een oude Chinese wasbaas met glinsterende, vriendelijke ogen.

Terwijl hij overhemden stond te strijken voor het raam van zijn kleine wasserij, had hij de jongens langs zien komen en hen herkend als vrienden van Wu Sing.

Toen de wasbaas zag dat de jongens de straatjongen volgden, verliet hij zijn strijkplank en ging naar buiten om het geval eens nader te bekijken. Nadat hij links en rechts de straat ingekeken had en geen spoor van Frank en Joe had ontdekt, ging hij naar binnen en belde Wu Sing op. Er volgde een kort gesprek in het Chinees. Daarna belde Wu Sing het politiebureau van Bayport op.

'Ik ben bang Haldy's in moeilijkheden in havenkwartiel,' zei hij. 'Ik denk u misschien snel heen vool onderzoek,' drong hij aan.

Toen de boodschap aan commissaris Collig werd doorgegeven, verspilde hij geen woorden. Hij liet onmiddellijk een wagen voorrijden en kamde met drie stevige politiemannen het havenkwartier uit. Maar er was geen spoor

van de Hardy's te bekennen.

'De jongen die hen wegbracht, wie was dat?' vroeg de commissaris aan de Chinees die met de politiemannen meegegaan was.

'Hij naam Sammy. Slechte jongen.'

'Die ken ik wel,' zei de commissaris. 'Hoe eerder we hem te pakken hebben, hoe beter.'

Nieuws verspreidt zich snel in de havenwijk. Zelfs voor de politieauto in het havenkwartier was aangekomen, was het gerucht al verspreid dat de politie onderweg was. Onder degenen, die dit het eerst vernamen, bevond zich ook Sammy. Voor hij kon ontsnappen uit de steeg, kwamen twee stevige agenten ieder van een kant van de steeg op hem toe rennen. Sammy dook een kelder in, maar zijn vrijheid was van korte duur.

'Waar zijn de jongens, die je hierheen gebracht hebt?' vroeg een van de agenten.

'Weet ik veel.'

'O ja, dat weet je wel. Hoor nou eens, Sammy, als je het ons vertelt, gebeurt er niets ernstigs met je.'

Al pratend had de agent de jongen mee naar buiten genomen. Sammy wilde niets zeggen, maar zijn ogen schoten in de richting van een huis aan de overkant van de steeg.

'Zijn ze daar?' fluisterde de agent.

Commissaris Collig en de derde agent waren inmiddels ook op het toneel verschenen.

Sammy wist dat het spel nu uit was.

'Ja,' slikte hij moeilijk. 'Ze zijn in huis bij die kerel met die zwarte baard.'

Terwijl een agent de jongen stevig beethield, liepen de anderen naar de deur van het armoedige huis. Commissaris Collig gaf een van de mannen opdracht naar de achterzijde van het huis te lopen en klopte toen zelf hard op de deur. Er werd niet opengedaan. Hij probeerde de deur te openen, maar die zat op slot.

'Openbreken!' zei de commissaris kortaf.

Toen de deur opensloeg, stormden de politiemannen naar binnen. Een snelle blik vertelde hun dat de voorkamer leeg was. Ze drongen haastig de achterkamer binnen.

Een waardevolle brief

Frank Hardy lag op een bank, aan handen en voeten gebonden en met een prop in z'n mond.

Joe lag nog steeds op de tafel. Zwartbaard en zijn sinistere bediende Lopez waren verdwenen.

De Hardy's werden snel bevrijd. Ze hadden geen verwondingen opgelopen. De borst van Joe vertoonde alleen maar wat prikken. Er was nog geen inkt aangebracht.

'En voortaan,' gromde commissaris Collig, 'laat je het ons eerst weten als jullie van plan zijn, op eigen houtje op onderzoek uit te gaan in dit deel van de stad. Als Wu Sing geen tip van een vriend had gehad en ons niet gewaarschuwd had, zaten jullie nu in een lastig parket.' Collig gaf een van de agenten opdracht, Sammy naar het hoofdbureau te brengen.

Toen zei hij tegen de Hardy's dat hij hen wel naar huis zou rijden. 'Hoe zijn jullie zo in die moeilijkheden verzeild geraakt?' vroeg hij de jongens onderweg. 'Ik zou maar met het hele verhaal voor de draad komen. We willen niet nog meer onaangenaamheden.'

De jongens vertelden het hem. Ze legden hem ook uit, hoe ze bij Zwartbaard gekomen waren.

'Zwartbaard, hè?' zei Collig. 'We zullen proberen hem te vinden. Ik heb nog nooit eerder van hem gehoord en van Lopez ook niet.'

Joe had niet verteld dat de man, die zich de afstammeling noemde van de beruchte piraat, gezegd had dat hij de Vloek van de Caraïben op zijn borst zou tatoeëren.

Toen de jongens even later thuiskwamen, vertelde hij dit natuurlijk wel aan zijn vader en zijn broer.

Toen de beroemde detective en zijn zoons zich hadden teruggetrokken in de werkkamer van Fenton Hardy — ze wilden mevrouw Hardy en tante Gertrude niet onnodig ongerust maken — luisterde vader Hardy aandachtig naar het hele verslag van de avonturen van zijn zoons.

'Nou, het enige dat ik kan zeggen, is dat jullie heel veel geluk hebben gehad,' merkte hij op, toen ze uitgesproken waren.

Jullie hadden wel in ernstige moeilijkheden kunnen raken.

Uit hetgeen jullie me vertellen, ben ik geneigd te concluderen dat Zwartbaard niet helemaal bij zijn verstand is.'

'Hij handelde in ieder geval niet als een normaal mens,' stemde Joe in.

'Misschien staat hij wel in verbinding met een of andere bende en is hij helemaal niet gek,' opperde Frank.

'Dat kan best zijn. Zolang hij op vrije voeten is, zullen jullie heel voorzichtig moeten zijn,' zei zijn vader. 'Ik wil niet dat jullie onnodig risico lopen.'

'We zouden wel eens een paar dagen naar Chet Morton kunnen gaan,' zei Joe, die zich afvroeg of zijn vriend nog iets gevonden had, sinds Frank en hij voor het laatst op de boerderij geweest waren.

'Hoe moet dat dan met meneer Spanjaard?' vroeg Frank.

'Wie moet hem dan in de gaten houden?'

'Als ik weg moet, vraag ik wel om een rechercheur in burger,' antwoordde zijn vader.

'Gaan jullie maar naar Chet. Dat is helemaal geen kwaad idee. Maar nu moeten we, geloof ik, eens een babbeltje maken met meneer Spanjaard. Die opmerking van Zwartbaard over de Vloek van de Caraïben zegt hem misschien wel iets.'

De vreemde gast werd gevraagd, in de werkkamer te komen. Hij luisterde ernstig en belangstellend naar hetgeen de jongens over hun avonturen van die dag vertelden.

'Zwartbaard? Lopez?' herhaalde hij ten slotte. Hij deed zijn ogen dicht en poogde tevergeefs zich iets te herinneren. Toen keek hij zijn vrienden hulpeloos aan. 'Het is dom van me. Het spijt me. Maar ik kan me niets herinneren.'

'Maakt u er zich maar geen zorgen over,' adviseerde Fenton Hardy vriendelijk. 'Het zal u binnenkort allemaal wel weer te binnen schieten, neem ik aan. Geheugenverlies is een vreemd verschijnsel. Het kan best zijn dat u een of andere ochtend wakker wordt en dat u zich uw hele verleden weer glashelder voor de geest kunt halen.'

'Ik hoop het,' zei meneer Spanjaard terneergeslagen. 'Het is verschrikkelijk, helemaal niets over jezelf te weten.'

De volgende morgen verlieten Joe en Frank, na vroeg ontbeten te hebben, hun huis en gingen op weg naar de boerderij van de Morton's. Ze kwamen net op tijd bij het hek voor het huis om te horen hoe Chet's vader zijn zoon eens flink de les las.

'Nog nooit in mijn leven heb ik zoiets meegemaakt!' zei meneer Morton kwaad. 'Ik vond het al verdacht. Ik heb je nog nooit eerder zo zien werken. Maar ik kan niet begrijpen, dat je, als ik je een heel simpel karweitje opdraag, het dan niet gewoon doet, zonder er zo'n ontzagwekkende bende van te maken. Het halve veld is omgespit!'

Op dat moment keek meneer Morton op en zag de Hardy's die vrolijk stonden te grinniken om het beduusde gezicht van hun vriend. 'Kom er maar in, jongens,' zei hij opgewekt. 'Ik ben bang dat wij ook schuld hebben, meneer Morton,' zei Frank.

Dat wilde meneer Morton echter niet geloven. Hij wendde zich weer tot Chet.

'Wat was je eigenlijk van plan?'

Chet slikte moeilijk.

'Je kunt het je vader maar beter vertellen, Chet,' raadde Frank hem aan.

'Wil je me vertellen dat er nog een verklaring voor is ook? Was het dus geen gewone stommitieit?' wilde meneer Morton weten.

Chet slikte weer.

'Ik..., ik groef naar een begraven schat,' zei hij ten slotte aarzelend.

'Een begraven schat!' riep meneer Morton uit. 'Wie heeft zoiets nou ooit gehoord? Wat heeft je in 's hemels naam ertoe bewogen om hier naar een schat te gaan graven?'

'Tets dat ik gevonden heb,' mompelde Chet.

'Dat is waar, meneer Morton,' sprak Joe. 'We hebben Chet geholpen.' Hij viste de oude munten uit zijn zak en gaf ze aan zijn vader. 'Maar we hebben het tot nu toe geheim gehouden.' Meneer Morton bestudeerde de munten. Zijn manier van doen veranderde als bij toverslag.

'Dat is vreemd,' zei hij. 'Heel vreemd. Een begraven schat, hè? Wil je zeggen dat je die munten hebt gevonden, toen je die greppel aan het graven was?'

'Allebei,' zei Chet.

De vader van de dikke jongen keek op.

'Tja,' zei hij, 'dat verandert de zaak. Waarom heb je dat niet eerder verteld? Nu kan ik jullie een geheim verklappen. Ik heb hier zelf ook wat aan schatgraven gedaan, maar ik heb er niet eerder over gesproken, omdat ik dacht dat het hele geval een grapje was.'

Chet's ogen puilden uit zijn hoofd van verbazing. 'Maar vader, wilt u zeggen dat u zeker weet dat hier ergens een schat begraven ligt?'

'Nou, zeker weet ik het niet. Zoals ik net al zei, ik dacht dat het een grapje was, daarom ben ik ermee opgehouden. Maar nu jij werkelijk die oude munten gevonden hebt, is het misschien toch waar.'

Meneer Morton vertelde dat hij, kort nadat hij de boerderij had gekocht, wat reparaties had uitgevoerd. Toen hij een muur, die in slechte staat verkeerde, afbrak, had hij tussen het puin een klein, blikken busje gevonden, dat kennelijk in de muur verborgen had gezeten. 'In het busje zat een oude

brief,' vervolgde meneer Morton. 'Een brief, waarin stond dat er een schat ergens op de boerderij verborgen lag. Ik was natuurlijk zeer opgewonden over mijn ontdekking, maar ik sprak er met niemand over, want ik was bang dat het een grap zou blijken te zijn.'

Frank en Joe keken elkaar aan. Het verhaal van meneer Morton had een heel nieuw licht op de zaak geworpen, niet alleen op de mogelijkheid dat hier lang geleden een schat begraven was, maar ook op het vermoeden van de Hardy's dat een dief hier kort geleden zijn buit begraven zou kunnen hebben. Het zag er nu naar uit dat de indringer naar de schat aan het graven was geweest. Het feit dat hij niet meer was teruggekomen, deed de vraag rijzen of die man de schat misschien had gevonden?

'Stond er in de brief dat de schat in het veld bij de beek lag?' vroeg Chet hoopvol. Hij kon aan niets anders meer denken. 'Er stond alleen in dat de schat in een veld lag, maar niet in welk veld. Ik kan me de aanwijzingen nog duidelijk herinneren. Tien passen ten westen van de eik, vier passen ten zuiden naar de witte rots en dan zeven passen naar het oosten op een denkbeeldige lijn naar de beek. Ik heb in het noordelijk deel van onze grond gegraven, waar de beek ons veld instroomt. Er waren destijds op die plek heel wat witte rotsblokken en ik dacht dat een van hen wel het bedoelde rotsblok zou zijn.'

Chet was zeer opgewonden. Zijn twijfel over het al of niet bestaan van de schat was helemaal verdwenen.

'Kom mee!' riep hij naar Frank en Joe. 'We zijn nu op het goede spoor. Laten we weer gaan graven!'

'Ik zal de brief wel even halen,' zei meneer Morton enthousiast. 'Gaan jullie maar naar het veld.'

Onderweg vroeg Frank of Tony hem nog was komen helpen. 'Nee, hij werkt bij zijn vader. Maar ik heb een oogje in het zeil gehouden!' zei Chet trots.

Toen meneer Morton en de jongens een kwartier later bij de beek waren, keken de jongens zeer onder de indruk naar de oude brief. Het papier was op de plaatsen, waar het opgevouwen had gezeten, bijna doorgescheurd. De inkt was zo verbleekt dat het schrift nauwelijks meer te lezen was.

'Die brief moet wel heel oud zijn,' merkte Frank op.

'Misschien wel meer dan honderd jaar.'

Ja,' stemde meneer Morton in, 'maar van hoeveel waarde is hij? Dat is het belangrijkste.'

'Als de munten die we gevonden hebben een deel zijn van de schat, dan is de brief nog veel ouder,' zei Chet.

'Dat is niet waarschijnlijk,' meende Joe, 'want de boerderij is niet ouder dan honderd jaar, is het wel, meneer Morton?'

'Die brief kan toch wel afkomstig zijn uit een huis dat al eerder dan het onze hier gestaan heeft,' hield Chet vol.

'Nou, laten we maar beginnen. Eerst gaan we naar een eik,' zei zijn vader.

De jongens gingen onmiddellijk naar de enige eik, die bij de beek groeide.

'En nu tien passen naar het westen,' las meneer Morton.

Zijn zoon nam tien stappen.

'Vier passen zuidelijk naar de witte rots.'

Dit was niet zo eenvoudig, want de enige grote steen, die ze zagen was verder weg dan de aanwijzingen aangaven.

'Hij is door de tijd misschien wat verhuisd,' zei Chet, helemaal niet uit het veld geslagen.

'En nu zeven passen naar het oosten, op een denkbeeldige lijn naar de beek,' zei meneer Morton.

Zijn zoon nam zeven passen, bleef toen staan en keek zijn vader aan.

'Als we hier gaan graven,' zei meneer Morton, 'dan geloof ik dat we redelijk dicht bij de aangegeven plek zijn.

De schoppen werden gehaald. Chet's vader, die zijn zoon nog geen half uur tevoren een standje had gegeven voor het graafwerk dat hij in het weiland had verricht, was al spoedig net zo enthousiast bezig als de anderen. De kluiten aarde vlogen in alle richtingen.

De verborgen put

Na een uur hard werken onder de brandende zon moest meneer Morton teleurgesteld toegeven dat ze toch niet op de juiste plek waren. Ze hadden niets gevonden.

'Misschien zijn we wel op het verkeerde veld,' opperde Frank hoopvol. 'Misschien is het witte rotsblok dat in de brief genoemd wordt, ergens anders.'

'En de loop van de beek kan ook wel veranderd zijn, sinds de brief geschreven is,' voegde Joe er aan toe.

'Jullie zullen alleen verder moeten graven,' zei meneer Morton. 'Schat of geen schat, ik moet aan mijn eigen werk.'

Hij haalde de twee antieke munten uit zijn zak en gaf ze aan Frank. 'Je moet ze maar eens aan je vader laten zien,' zei hij.

Nadat meneer Morton teruggegaan was naar huis, begonnen de jongens de andere velden eens te bekijken, maar ze vonden er geen eiken en geen witte rotsblokken.

'We weten niet eens zeker of die brief wel doelt op deze boerderij,' zei Joe. 'Hij kan wel heel ergens anders vandaan komen.'

'En die kerel dan, die een paar avonden geleden hier gegraven heeft?' vroeg Chet. 'Hij moet toch iets geweten hebben. Waarom heeft hij me anders neergeslagen?'

'En ik geloof nog steeds,' hield Frank vol, 'dat de kerel die jou heeft neergemept niet achter die schat aan zat. Hij probeerde

de buit te vinden, die hij in de buurt begraven had.'
'En zou dat dan kort geleden gebeurd moeten zijn?'

Ja. Waarschijnlijk was het iets dat hij onlangs in Bayport gestolen heeft.'

Frank haalde een kaart van Bayport en de omliggende plaatsen uit zijn zak.

'Ik heb een idee, zei Frank. 'Veronderstel nu eens, dat de kerel die Chet heeft neergeslagen, dezelfde was die meneer Spanjaard heeft aangevallen en dat hij hem heeft beroofd van munten, papiergeld en misschien zelfs van juwelen.'

Ja. En verder?' vroeg Joe.

Hij begreep niet waar zijn broer heen wilde.

'Waar verbergt een dief zich gewoonlijk na een diefstal?' vroeg Frank.

'Waar hij woont,' antwoordde Chet. 'Of waar zijn vrienden wonen.'

'Precies.'

Frank haalde een potlood uit zijn zak en trok een rechte lijn van de plek, waar meneer Spanjaard was overvallen, door de boerderij van de Morton's en verder het land in, tot hij bij de plaats Hixon kwam.

'Denk je dat de dief in Hixon woont?' Nu begreep Joe wat zijn broer bedoelde.

'Dat vermoed ik tenminste,' zei Frank. 'En ik geloof dat hij de buit ergens op weg naar huis heeft begraven. Wat zouden jullie ervan zeggen als we die potloodlijn eens volgden?'

De drie jongens begonnen in westelijke richting te lopen. Ze

kwamen bij het hek dat om de boerderij liep, zonder iets te hebben gevonden dat op een bergplaats voor gestolen buit kon duiden. Nadat ze over het hek geklommen waren, gingen ze verder in de richting van Hixon.

'Dat idee met die kaart van jou is heel mooi, vooropgesteld dat de dief in een rechte lijn heeft gelopen,' protesteerde Chet moe. 'Maar als hij dat nou eens niet heeft gedaan?'

'Dat gokje moeten we wagen,' antwoordde Frank. 'Als hij de buit zo snel mogelijk wilde verstoppen, dan is hij beslist niet gaan rondzwerven. Misschien loopt dat idee van mij op niets uit, maar proberen zullen we het.'

Toen ze een goede vijftig meter verder waren, zag Chet een grote, grijsachtige steen boven het gras uitsteken.

'Zeg, dat zou wel eens dat witte rotsblok uit die brief kunnen zijn,' riep hij opgewonden uit. 'Dat idee van jou is heel mooi, Frank, maar per slot van rekening is een begraven schat toch nog veel interessanter.'

'Dat stuk steen is anders niet erg wit,' merkte Joe op.

'Een paar jaar geleden misschien wel.'

'Het is toch veel te klein voor een rotsblok. En er staat geen eik in de buurt.'

Maar Chet was niet zo snel ontmoedigd. Hij holde vooruit om de steen eens beter te bekijken. Plotseling bleef hij staan. 'Hé! Kom eens vlug!' riep hij. 'Dit lijkt me wel iets!'

De Hardy's liepen snel naar hun vriend toe. Chet had een ondiep kuiltje in de grond ontdekt.

'Ik wed dat de schat hier ligt!' riep hij, en hij holde terug naar

de boerderij om een schop te halen. Toen de Hardy's de plek eens wat nauwkeuriger bekeken, zagen ze dat het gras verkleurd was; een deel was dood en verdord.

'Het lijkt wel of hier een graszode losgestoken is en later weer op dezelfde plek is neergelegd,' zei Joe tegen zijn broer.

'Ik ben er zeker van dat de schat hier niet ligt, maar de buit misschien wel!' zei Frank opgewonden. 'Het is in ieder geval de moeite waard om hier te gaan graven.'

Enkele ogenblikken later kwam Chet terug met een schop en ging vol ijver graven.

Na een poosje legde hij de schop neer en wreef zich opgewekt in de handen.

'Ja hoor!' riep de dikzak verheugd. 'Ditmaal val ik, geloof ik, met mijn neus in...'

Chet verloor plotseling zijn evenwicht. Hij voerde een wilde dans uit om staande te blijven. Toen zakte de grond onder zijn voeten weg. Zijn armen schoten omhoog, er klonk een hevig gekraak en de jongen verdween uit het gezicht alsof de aarde zich onder hem had geopend en hem had verzwolgen.

'Goeie genade!' riep Frank uit. 'Hij is verdwenen!'

De beide broers holden naar de rand van het gat, bang dat hun vriend in een diepe waterput was gevallen en zou verdrinken.

'Chet!' riep Joe. 'Mankeer je iets?'

Uit de diepte klonk een hese kreet, gevolgd door geproest en gehoest. 'H-haal me eruit!'

De put was ongeveer een meter in doorsnee. De Hardy's

beseften plotseling dat de wanden het wel eens konden begeven en hun vriend begraven. Bij nader onderzoek bleek echter dat de grond om het gat stevig was. De wanden bestonden uit stenen. De jongens tuurden naar beneden, maar ze konden hun vriend niet zien, omdat versplinterde planken aan alle kanten het uitzicht belemmerden.

'Ik geloof dat ik mijn nek gebroken heb!' kreunde Chet. 'Laat een touw zakken en trek me er gauw uit!'

Een ogenblik later meldde hij tot grote opluchting van de jongens, dat hij niets mankeerde.

De put was niet erg diep, maar desondanks was het niet mogelijk Chet er zonder touw uit te trekken.

Joe holde terug naar de tent, die nog steeds in het veld van de Morton's stond, om een eind touw te halen. Frank ging aan de rand van de put in het gras liggen en sprak Chet moed in.

'Wat zou het eigenlijk voor een put zijn, denk je?' vroeg de dikzak. 'Het ziet eruit als een waterput, maar daar is hij niet diep genoeg voor. En er staat geen water in.'

'Dat zijn gebroken planken daar boven je, niet?' vroeg Frank.

'Ik denk dat ik door een platform gezakt ben. Er lag waarschijnlijk wat losse aarde en wat graszoden op, zodat ik het niet opgemerkt heb. Mijn gewicht is natuurlijk te groot geweest voor die planken.'

'Een mooie reden om eens te gaan vermageren,' grinnikte Frank. 'Iets van een schat te zien daar beneden?'

'Ik voel niets,' riep Chet terug, nadat hij even had rondgetast.

'Maar het is hier te donker om iets te kunnen zien. Toen ik

viel, meende ik dat een of ander voorwerp voor mij op de bodem viel.'

Frank dacht snel na. Een diep gat met stenen wanden, een houten platform... Hij herinnerde zich dat hij eens gelezen had over zeerovers, die hun buit op verschillende diepten in hetzelfde gat hadden begraven, door op enige afstand van elkaar verschillende platformen te bouwen. Op ieder platform legden ze een deel van de schat en gooiden daar aarde overheen.

Joe kwam terug met het touw en de Hardy's lieten het zakken. Met veel gesteun en gezucht werd hun vriend uit de put getrokken.

'Tjonge, dat was op het kantje af! Nog een geluk dat ik niet levend begraven ben!' kreunde hij. 'Voor mij geen putten meer, dat kan ik je wel vertellen!'

'Wat bedoel je? Ga je niet meer naar beneden om naar de schat te zoeken?' plaagde Joe. 'Zo gauw geef je het toch niet op?'

'Mij niet gezien,' steunde Chet, maar even later veranderde hij van gedachten.

Frank vertelde van zijn theorie over de verschillende platforms. Joe en Chet waren zeer onder de indruk.

'Bedoel je dat dit ding misschien door zeerovers gegraven is?' vroeg hij. Frank haalde zijn schouders op en begon het uiteinde van het touw onder zijn armen te binden.

'Ik ga naar beneden om te zien of er ergens iets begraven is.'
'Het is er te donker om iets te kunnen zien,' waarschuwde

Chet hem.

'Ik heb toevallig een zaklantaarn,' grinnikte Frank. 'Kom op, jongens. Pak dat touw beet en laat me langzaam zakken.'

Hij liep naar de rand van de put en liet zich voorzichtig zakken. De anderen vierden het touw en Frank zakte langs het versplinterde platform. Toen hij eindelijk op de bodem stond, knipte hij zijn zaklantaarn aan en begon rond te kijken.

De wanden waren goed gebouwd van grote stukken steen. Het was best mogelijk dat het vroeger een waterput was geweest, die later opgedroogd was. Misschien was het platform pas kort geleden aangebracht door iemand die ook gehoord had van deze manier om iets te verbergen.

'Heb je iets?' riep Joe.

'Nog niet,' klonk Frank's stem gedempt. 'Maar het ziet er wel naar uit dat deze put voor een bepaald doel gemaakt is.'

Hij begon nu de losse aarde en de gebroken planken op de bodem te onderzoeken, maar hij kon niet vinden wat Chet gemeend had, te horen vallen.

De dikzak werd zenuwachtig, want hij was bang dat zijn vriend iets zou overkomen.

'Misschien sta je op dit moment wel op een tweede platform,' riep hij naar beneden. 'Als de bodem inzakt, krijgen we je misschien nooit meer uit die put. Ik zou maar liever naar boven komen. Je vader en moeder vinden het...'

Plotseling slaakte Frank een kreet. Zijn stem klonk opgewonden.

'Ik geloof dat ik..., ja!' riep hij. 'Haal me maar op, jongens! Ik

heb iets gevonden!

De leren zak

Chet en Joe trokken uit alle macht aan het touw om Frank op te halen. Binnen enkele ogenblikken was hij boven. Onder zijn arm hield hij een leren zak.

Hij klauterde over de rand van het gat en liet de zak op de grond vallen. De zak, groot en zwaar, was dichtgebonden met een leren riem. Joe maakte hem open en keek erin. Daarna stopte hij zijn hand in de zak en haalde een handvol munten tevoorschijn.

Toen pakte Frank de zak beet en keerde hem om, waardoor de inhoud op de grond rolde. De jongens keken met ontzag naar de honderden gouden en zilveren munten.

'Die brief had het toch bij het goede eind!' riep Chet uit. 'We hebben de schat gevonden!'

'Hé, wat is er met jou aan de hand, Joe? Je bent helemaal niet blij.'

Joe keek naar de geldstukken in zijn hand.

'Dat is gek,' zei hij. 'Ik kan niet zien wat het voor geldstukken zijn. Het reliëf is er aan beide kanten afgesmolten.'

De jongens bekeken nu alle munten. Geen enkele was aan het smeltproces ontkomen.

'Waarom zou iemand zoiets nou doen?' vroeg Chet.

'De oorsprong van de munten is niet na te gaan,' antwoordde Joe. 'En bovendien kunnen ze tot staven goud en zilver

omgesmolten en verkocht worden. Of er kunnen valse munten van geslagen worden.'

'De kerel die deze munten in zijn bezit had, heeft ze hier kort geleden verborgen. De leren zak is nog nieuw,' merkte Frank op.

Chet keek teleurgesteld naar de zak en moest toegeven dat Frank gelijk had.

Jullie zetten altijd een domper op mijn vreugde,' klaagde hij.

'Ik dacht al dat ik een verborgen schat in mijn bezit had en nu... Zeg,' zei hij, en zijn gezicht klaarde op, 'hoe verklaren jullie dan deze put? Vertel me nou niet dat jullie dief zo'n groot gat gegraven heeft voor de zak met munten!'

Chet had een prachtig tegenargument gevonden. Hij grinnikte tevreden, want de Hardy's moesten toegeven dat hij een goede zet gedaan had.

'Die put moet al heel lang geleden gegraven zijn,' zei Frank langzaam. 'Misschien heeft jouw schat er wel begraven gelegen en heeft iemand anders hem kort geleden opgegraven. De dief kan zelfs de afbeeldingen van de gevonden munten afgesmolten hebben en ze daarna in een nieuwe zak hier begraven hebben.'

'Ik wed dat er nog heel wat meer geld in die put ligt,' zei Chet, weer helemaal in een goed humeur. 'Wat zou je denken van jouw idee over die platforms? Misschien is het platform waar ik door zakte wel de eerste van een heel stel. Zelfs al zijn deze munten niet een deel van de begraven schat, dan kan toch het geld waarvan in de brief sprake was nog wel in de put liggen.'

De jongens bespraken de verschillende mogelijkheden. Ze besloten dat Joe nu naar beneden zou gaan, omdat hij nog niet in de put was geweest. Hij nam het touw op en een schop. De beide anderen lieten hem voorzichtig zakken. Beneden angekommen rommelde Joe eerst wat tussen het puin en begon toen te graven, op zoek naar een eventueel volgend platform.

Na enige tijd riep hij dat hij omhoog getrokken wilde worden. Toen hij over de rand geklauterd was, schudde hij zijn hoofd. 'Niets anders dan aarde en stenen,' rapporteerde hij. 'Er was dus maar één platform en één leren zak. Wat er te vinden was, hebben we gevonden.'

'Nu weet ik niet eens of de munten die we gevonden hebben, wel de schat vormen die we zochten,' zuchtte Chet. 'Laten we ze maar meenemen naar huis en ze aan vader laten zien.'

'Goed,' zei Frank, 'maar ik wil eerst nog iets anders onderzoeken. Ga jij maar vast naar huis, Chet. Ik wil de lijn op de kaart nog wat verder volgen om te zien of ik nog een spoor kan ontdekken van die man.'

'Ik ga met je mee,' bood Joe aan.

Chet ging op een drafje naar zijn vader, terwijl de Hardy's het terrein in de omgeving afzochten en ook een kijkje namen op verschillende boerderijen. Ze vonden echter niets. Het duurde niet lang of ze kwamen bij het stadje Hixon.

'Laten we eens wat navraag doen en zien of we wat te weten kunnen komen,' stelde Frank voor.

De jongens gingen ieder een kant op en vroegen overal om

inlichtingen.

Een uur later ontmoetten ze elkaar weer bij een restaurant. Ze bleken geen van beiden succes te hebben gehad.

'Ik geloof dat dat idee van mij toch niet zo goed was,' moest Frank toegeven. 'Nou, laten we eerst maar eens wat eten en dan teruggaan naar de boerderij van de Morton's. We houden ons nog steeds schuil voor Zwartbaard, weet je,' grinnikte hij.

Frank en Joe bekeken het menu. Nadat ze een heerlijke maaltijd hadden genuttigd, wilden ze wel dat Chet meegegaan was. Hij had de appeltaart veel meer eer kunnen bewijzen dan zij.

'Voor we weggaan,' zei Joe, 'bel ik eerst even naar huis om te horen of er nog nieuws is. Misschien heeft meneer Spanjaard zijn geheugen wel teruggekregen.'

Dat was niet het geval, zoals Joe van tante Gertrude hoorde. Ze had echter ander belangrijk nieuws.

'Ik geloof dat Frank en jij maar eens naar huis moesten komen,' zei ze. 'Waarom jullie altijd in zoveel verschillende zaken verwickeld raken, is mij een raadsel. Toen ik zo oud was als jullie, was het jonge mensen niet toegestaan, maar in en uit te hollen.'

'Wat is er gebeurd, tante?' vroeg Joe.

'Heel wat. Er is hier in Bayport een waardevolle muntenverzameling gestolen!'

'Wat zegt u?'

'Je hebt me toch wel verstaan?'

'Van wie was die verzameling?' riep Joe.

Je hoeft niet zo tegen me te schreeuwen,' antwoordde tante Gertrude. 'Het is een zekere meneer Carter, die bestolen is. Hij wil jullie direct spreken.'

'We gaan er zo snel mogelijk heen!'

Joe hing de hoorn op, liep haastig naar Frank en vertelde wat hij zojuist gehoord had.

'Hoe komen we nou naar Bayport?' kreunde zijn broer. 'Er gaat hier vandaan geen trein of bus en we hebben geen auto en geen fietsen.'

'Als mijn ogen mij niet bedriegen, gaan we met een vrachtwagen,' zei Joe, terwijl hij het restaurant uit holde. Frank volgde hem op de hielen.

In de straat kwam een lege vrachtwagen van het bouwbedrijf Prito aanrijden. Achter het stuur zat hun vriend Tony, die voor zijn vader werkte als hij geen school had.

'Hé!' gilde Joe.

Tony grinnikte en hield langs de stoeprand stil. 'Willen jullie een lift? Vrij vervoer naar Bayport.'

Je komt als geroepen.'

De jongens klommen in de cabine en al spoedig waren ze in hun eigen stad terug. Tony zette hen vlak bij het huis van meneer Carter af. Frank en Joe vonden de verzamelaar in zijn studeerkamer in een ernstig gesprek met commissaris Collig gewikkeld.

'Ik heb bijna mijn hele leven gespaard om die verzameling bijeen te krijgen,' zei de heer Carter treurig. 'En nu ben ik

alles kwijt. Ik zie er natuurlijk geen munt meer van terug.' 'U moet de hoop niet te gauw opgeven,' zei de politieman. 'We zullen ons best doen de munten terug te vinden.' De jongens kregen nu het verhaal van de diefstal te horen. Meneer Carter was de vorige avond naar bed gegaan, na een uurtje rustig aan zijn verzameling gewerkt te hebben. De munten had hij in een kast in zijn studeervertrek weggesloten. De volgende morgen was hij kort na het ontbijt naar de kamer gegaan en daar zag hij dat de deur van de kast opengebroken en de verzameling verdwenen was. De dief of dieven hadden zich toegang verschaft door een van de ramen van de studeerkamer met een breekijzer te forceren. 'Ik wou dat ik jullie raad maar opgevolgd had, jongens, en mijn verzameling wat beter had bewaakt,' zei hij. 'Het enige dat we gevonden hebben, zijn een paar voetafdrukken,' zei commissaris Collig tegen de Hardy's. 'Maar we lossen dat zaakje wel op, wacht maar af.' 'Ik zou die voetafdrukken graag eens zien,' zei Frank. 'Komen ze overeen met afdrukken uit het archief van de politie, commissaris?'

Collig antwoordde dat dit niet het geval was. Hij leidde daaruit af dat de dief geen gezochte misdadiger was. Hij ging de jongens voor naar buiten en bleef onder het raam van de studeerkamer staan. In een bloembed aan de zijkant van het huis waren duidelijk twee afdrukken te zien. 'De dief moest in de zachte aarde stappen,' merkte de commissaris op. 'Dat is een gelukje voor ons. Die

voetafdrukken kunnen hem wel eens in de gevangenis doen belanden.'

Frank lag op zijn knieën en bekeek de afdrukken. Plotseling richtte hij zich op en haalde iets uit zijn zak.

'Wat heb je daar?' vroeg Collig.

'Dat zijn afgietsels van voetafdrukken die ik een paar dagen geleden gemaakt heb. Ik heb ze toen naar het politiebureau gebracht, weet u nog wel?'

Collig kreeg een rode kleur. Hij keek verward toe, hoe de jongen de afdrukken vergeleek en hoopte bijna dat ze niet identiek zouden blijken te zijn. De afdrukken waren echter volkomen aan elkaar gelijk.

'Nou, ik maak je mijn compliment,' zei de commissaris. 'Maar ik vraag me af wat we aan die wetenschap hebben. Waar heb je dat eerste stel afdrukken gevonden?'

'Op de boerderij van Chet Morton. Een paar avonden geleden heeft iemand onze vriend op een grasveld neergeslagen. Sindsdien proberen we de dader te vinden. Dit was de enige aanwijzing.'

'Hum!' De commissaris keek nadenkend voor zich uit.

'Waren jullie van mening dat het een dief was?'

'We waren er niet zeker van, maar nu wel,' antwoordde Frank. 'Ik zal de politiebureaus in de omliggende plaatsen opbellen om hun te zeggen, een oogje in het zeil te houden als er oude munten te koop worden aangeboden,' zei de politieman.

'We mogen ook de verzameling van dokter Wakefield niet

vergeten,' zei Joe. 'Misschien slaat de dief daar ook nog wel zijn slag, als hij nog in de stad is.'

'Daar heb je gelijk in,' gaf Collig toe. 'Ik zal eens laten vragen of hij al moeilijkheden gehad heeft.'

'Het zou geen kwaad kunnen, zijn huis te laten bewaken,' opperde Joe. 'Dan kunt u de dief misschien op heterdaad betrappen.'

'Dat was ik juist van plan,' verklaarde de commissaris haastig. 'Je haalt me de woorden uit de mond. Ik zal een val zetten. Ik heb die zaak in een paar uur opgelost.'

De jongens gaven elkaar een knipoogje. Nadat de commissaris teruggegaan was naar het hoofdbureau, zei Joe: 'Als er wat te beleven valt bij dokter Wakefield, zou ik er graag bij zijn. Jerry Gilroy woont precies tegenover de dokter. Zullen we Jerry vragen of we bij hem door een van de ramen het huis van dokter Wakefield in de gaten mogen houden?' Toen het donker geworden was, glipten de jongens het huis uit en gingen snel naar Jerry Gilroy. Jerry vond het direct goed, dat de jongens de woonkamer als observatiepost zouden gebruiken en hij bood aan de jongens te helpen bij het bewaken van het huis van dokter Wakefield. Het drietal stelde zich op achter de gordijnen, vanwaar ze konden zien wat er aan de overkant van de straat gebeurde. Een tijd lang gebeurde er niets.

Af en toe reed er een auto voorbij. Toen stootte Frank plotseling zijn broer aan.

'Kijk eens wie daar aankomt!'

In de straat kwam een oude man met een bril en een baard aanschuifelen. Hij keek niet links of rechts. De jongens zagen de oude man over het trottoir naderen. Toen hij bij het huis van dokter Wakefield was gekomen, liep hij het tuintje door en ging de stoep op. Ze zagen hoe hij even bij de deur bleef staan. Toen werd er opengedaan en dokter Wakefield liet zijn bezoeker binnen.

'Ik veronderstel dat er ergens een rechercheur verborgen zit om te voorkomen dat er vreemde dingen gebeuren,' merkte Frank op.

Ja, als Collig tenminste zijn plan ten uitvoer heeft gebracht,' zei Joe.

'Ik hoop dat er iets gebeurt,' zei Jerry. 'Deze straat is zo rustig dat het wel goed zou zijn als er eens wat te beleven viel. O, kijk eens, die oude man komt alweer naar buiten.'

Het bezoek van Ratchy was maar zeer kort geweest. De deur van het huis ging weer open.

Dokter Wakefield liet zijn bezoeker kennelijk niet uit, want de man deed zelf de deur achter zich dicht.

Hij liep over de veranda. Langzaam kwam hij de paar treden af en liep moeizaam de straat in.

'Hij heeft waarschijnlijk een bezoek gebracht om de collectie nog eens te bekijken,' zei Frank.

De jongens keken toe hoe de oude man langs de laatste lantaarnpaal de hoek om ging en in het donker verdween.

'Zullen we maar naar huis gaan?' vroeg Joe aan zijn broer. 'Ik denk dat de verzameling van dokter Wakefield wel veilig is.'

'Laten we nog even wachten,' stelde Frank voor. Er verstreek nog een minuut.

Toen werd plotseling de stilte van de verlaten streek verbroken door het schelle geluid van een politiefluitje!

De tweede inbraak

Zodra de fluit klonk, zagen de Hardy's een donkere gedaante tussen de struiken voor het huis van dokter Wakefield tevoorschijn komen en over het pad naar de achterzijde van het huis hollen.

'Kom mee!' riep Joe, terwijl hij naar de deur rende. 'Het ziet er naar uit, dat er wat te beleven valt.'

Frank volgde zijn broer op de hielen. Jerry Gilroy holde met de jongens mee naar buiten. Ze sprongen de stoep af en stormden naar de overkant van de straat. De jongens hoorden al rennend twee mannen opgewonden met elkaar praten aan de achterkant van het huis van dokter Wakefield.

'Hij beet me!' riep een van hen. 'Hij beet me in mijn hand, toen ik de fluit naar mijn mond bracht.'

'Laten we er direct achterheen gaan.'

'We moeten hier op wacht blijven. De commissaris heeft gezegd dat we onze post geen minuut mogen verlaten.'

Frank en Joe begrepen dat dit twee rechercheurs waren, die door commissaris Collig waren aangewezen om op wacht te staan, voor het geval er een poging gedaan zou worden, de mooie muntenverzameling van dokter Wakefield te stelen.

'Wat is er gebeurd?' riep Frank.

De rechercheurs keken op. Een van hen hield zijn gewonde hand vast. De beide mannen herkenden de Hardy's.

'Ik stond op wacht bij de achterkant van het huis, toen een kerel door die steeg kwam en de kelderdeur probeerde open te maken met een loper,' zei rechercheur Gibbs, de man met de gewonde hand. 'Ik blies op mijn fluit om Casey te waarschuwen, die aan de voorkant van het huis was opgesteld. Op het moment dat ik floot, kwam als uit het niets een hond op me af, die me in mijn hand beet.'

Frank kreeg plotseling een ingeving. Hij dacht ineens aan het voorval bij hem thuis, toen er werd ingebroken, terwijl iedereen vol aandacht stond te kijken naar het gevecht tussen de honden in de achtertuin.

'Terwijl wij hier staan te praten,' riep hij uit, 'gaat de echte dief er misschien vandoor met de verzameling van dokter Wakefield.' Hij liep het trapje aan de achterkant op en probeerde de achterdeur te openen. Deze was op slot, maar een ogenblik later deed dokter Wakefield open. Op de hielen gevolgd door de andere jongens liep Frank haastig het huis in.

'Waar is uw verzameling, dokter?' vroeg Frank. 'Is die nog veilig opgeborgen?'

Dokter Wakefield knipperde verbaasd met zijn ogen.

'Waarom zou die niet veilig zijn? Ik heb alle munten weggesloten vlak voor ik naar bed ging. Ze liggen in een kast in de woonkamer.'

Hij draaide zich om en ging de jongens voor naar de voorzijde van het huis. Zodra hij de woonkamer was binnengegaan, riep hij uit:

'Mijn verzameling! Verdwenen!'

De kast was geforceerd. De waardevolle munten waren verdwenen. De chercheurs Gibbs en Casey waren achter de jongens aan het huis ingegaan.

'Maar hoe kon iemand die munten nu gewoon onder onze neus vandaan halen?' vroeg Gibbs klaaglijk. 'Ik heb de achterkant van het huis met arendsogen in de gaten gehouden en Casey stond voor op wacht.' Hij keek nijdig naar zijn collega. 'Er moet iemand kans hebben gezien langs je te sluipen, Casey!' zei hij bars.

'Er is niemand door de voordeur naar binnen gegaan, behalve een oude man die de dokter kwam opzoeken, en die is maar een minuutje gebleven.'

'Ja, die hebben we gezien,' zei Joe.

'Dat was meneer Ratchy,' legde dokter Wakefield uit. 'Hij wilde de munten bekijken, maar ik heb hem gezegd, dat ik op het punt stond naar bed te gaan en dat hij maar een andere keer terug moest komen.'

'Ratchy? Wie is Ratchy?' vroeg Gibbs achterdochtig.

'Dat was die oude man, die we naar binnen zagen gaan,' zei Frank. 'Laten we eens kijken of de voordeur op slot is. Het kan best zijn, dat hij het slot heeft vastgezet en naar binnen is geglipt, terwijl wij allemaal achter het huis waren.'

De jongens onderzochten de voordeur. En ja hoor! Het slot was zo vastgezet, dat de deur zonder sleutel opengemaakt kon worden. De chercheurs waren behoorlijk uit hun humeur. Dokter Wakefield was zeer ontsteld door het verlies. De

jongens deden hun best hem wat moed in te spreken. Ze vertelden hem dat ze in ieder geval een aanwijzing hadden, die hen op het spoor van de dief zou kunnen brengen. Ze gaven de beide rechercheurs een beschrijving van Ratchy voor ze naar huis teruggingen.

'We krijgen hem wel,' verklaarde Gibbs vol overtuiging. 'Nu we weten wie het is, zal hij ons niet ontsnappen!'

Het was al laat toen de jongens thuiskwamen en daarom hadden zij pas de volgende ochtend bij het ontbijt gelegenheid, hun vader de munten van Chet te laten zien en hem te vertellen van de ontdekking van de gladgesmolten munten. Fenton Hardy maakte de jongens zijn compliment en gaf hun de raad volgens hun eigen plannen aan het mysterie verder te werken.

'Ik wou dat ik jullie kon helpen,' zei hij, 'maar morgen begint mijn reis naar het westen, in verband met dat gestolen goud, waarover ik jullie verteld heb. Ik ga met de trein van tien uur.'
'Moeten Frank en ik thuisblijven bij meneer Spanjaard?' vroeg Joe. 'We zouden graag verder werken aan die zaak van de gladgesmolten munten.'

'Ik zal ervoor zorgen dat er een rechercheur in burger hier komt, zolang ik weg ben,' antwoordde zijn vader, juist toen tante Gertrude naar beneden kwam.

Ze wond zich meteen verschrikkelijk op.

'Wat? Is het al niet erg genoeg dat het hele huis op zijn kop staat, omdat we een gek als gast hebben? En nou ga je nog een rechercheur in huis halen? Dat laat ik me niet aandoen!'

Ik breek mijn vakantie af. Ik ga weg.'

Frank begreep dat het de nieuwsgierigheid was, die zijn tante zo had doen uitvallen. Hij vond dat het geen kwaad kon, haar in ieder geval iets te vertellen. Hij vroeg zijn vader om de twee munten die in het veld bij de boerderij van de Morton's gevonden waren.

'Met deze munten is het allemaal begonnen, tante Gertrude,' zei hij, terwijl hij ze haar overhandigde.

Zijn tante nam de munten aan en bekeek ze met grimmige belangstelling. En toen zei ze tot grote verbazing van haar neven: 'Wat zeg je me daarvan! Een pijnboomshilling en een Hog-munt! Waar heb je die in 's hemels naam vandaan? Die zijn heel zeldzaam!'

'Goeie genade, tante!' riep Frank uit. 'Hoe komt het dat u zoveel van munten weet?'

Tante Gertrude begreep dat ze haar mond voorbij had gepraat. Ze zag er even heel verward uit. Toen keek ze haar neven streng aan. 'Ik mag toch zeker ook wel een geheim hebben?' zei ze vinnig. Hierna zeilde ze in grote verwarring de kamer uit, terwijl ze iets mompelde dat de jongens niet konden verstaan.

'Mijn zuster schijnt heel wat meer te weten dan we dachten,' glimlachte Fenton Hardy.

Frank en Joe dachten snel na: eerst die episode op het station, toen hun tante verteld had van de valse munten, toen die deskundige opmerking over de munten van Chet en ten slotte haar toespeling op een geheim.

'Tante Gertrude zegt dat wij zo geheimzinnig doen,' zei Joe.
'Maar dat doet ze zelf ook.'

'Wat is volgens u dat geheim, vader?'' vroeg Frank. Zijn vader haalde de schouders op.

'Ik heb al eens meer gedacht, dat mijn zuster detective had moeten worden,' antwoordde hij. 'Ze kan heel goed haar mond houden, ze heeft veel mensenkennis en soms slaat ze de spijker op zijn kop door een combinatie van intuïtie en van het vermogen om gevolgtrekkingen te maken.'

'Ik vraag me af of ze werkelijk iets afweet van munten en van valsemunten. Dan moeten we haar die wetenschap eens zien te ontfutselen,' peinsde Frank.

'Daar zouden jullie een moeilijk karwei aan hebben,' antwoordde meneer Hardy met een glimlach.

Valse munten

Jongens,' zei mevrouw Hardy een paar minuten nadat haar echtgenoot op reis was gegaan, 'zouden jullie het erg vinden om vanochtend weer even voor me naar Mawling te gaan? Ik heb weer wat geld van de club dat ik op de bank wil zetten.'

'Goed hoor, mam, dat doen we wel even,' zei Frank.

Zodra ze in Mawling waren, ging Frank de bank binnen. Joe bleef achter het stuur zitten en keek naar de drukte in het bedrijvige stadje. Het was maar een klein plaatsje, maar er waren toch twee banken, schuin tegenover elkaar op het plein. Joe keek wat om zich heen en zag plotseling Ratchy van de stoep voor de Volksbank naar beneden komen. De gebogen figuur verdween om de hoek van het gebouw een andere straat in.

Dat was Ratchy! schoot het door Joe heen.

Hij sprong onmiddellijk uit de wagen en holde het plein over. Toen hij bij de Volksbank de hoek omsloeg en de zijstraat in keek, was de oude man nergens te bekennen.

Ik vraag me af of het Ratchy werkelijk wel was. Misschien kan ik het in de bank aan de weet komen, dacht Joe.

'Er was hier zojuist een oude man,' zei hij tegen de kassier.

'Weet u hoe hij heet?'

De man schudde zijn hoofd.

'Nee, hij kwam alleen wat geld wisselen.'

'Dubbeltjes?' vroeg Joe.

De kassier keek hem verbaasd aan.

'Hoe weet je dat? Ja, hij had een flink aantal dubbeltjes en daar wilde hij bankbiljetten voor hebben. Voor vijftig gulden.'

'Heeft hij verteld dat die dubbeltjes de opbrengst waren van een kindermatinee?'

Weer keek de kassier verbaasd.

Je schijnt die oude man heel goed te kennen. Wat is er aan de hand? Is er iets niet in orde?'

'Als die dubbeltjes vals waren, had u het zeker wel gezien, hè?' vroeg Joe.

'Vals? Nou, reken erop dat ik dat gezien zou hebben. Het zou hem heus niet gelukt zijn, mij valse munten aan te smeren.'

De kassier maakte een rolletje van de munten open. Hij bekeek er een aantal zeer aandachtig, bevoelde de kartelrand met zijn duim en liet ze op de marmeren toonbank vallen, zodat het rinkelde.

Ja hoor, ze zijn goed. Wat is er allemaal aan de hand?

Waarom dacht je dat ze vals zouden kunnen zijn?'

'Ik dacht niet dat ze vals waren. Maar ik wilde me toch overtuigen.'

Joe liep de bank uit en liet een kassier achter, die zich verbaasd op zijn hoofd krabde. Hij liep het plein over net op het moment dat Frank uit de andere bank kwam. Joe vertelde zijn broer dat hij een oude man had gezien, die sprekend op Ratchy leek, en over het vreemde toeval dat die man ook dubbeltjes had ingewisseld voor bankbiljetten.

'Dan moet het Ratchy geweest zijn,' was ook Franks mening. 'Ik wou dat je hem gevolgd was.'

'Het is me niet helemaal duidelijk. Als Ratchy oude munten steelt en in verbinding staat met valsemunters, waarom wisselt hij dan goede dubbeltjes bij die banken?' vroeg Joe.

'Misschien weet ik daar een oplossing voor,' zei Frank. 'Stel dat hij wel valse geldstukken heeft, maar dat het kwartjes en guldens zijn. Die zou hij natuurlijk niet bij een bank proberen in te leveren. Hij zou ermee naar winkels gaan en daar hele kleine aankopen doen: een pakje kauwgom en een krant bijvoorbeeld. Hij krijgt dan natuurlijk wisselgeld terug, goed geld in plaats van vals geld. Zodra het de moeite waard is, gaat hij met een flink aantal dubbeltjes naar een bank en daar wisselt hij het geld in voor bankbiljetten.'

Joe was van mening dat zijn broer het bij het juiste eind had. Hij stelde voor dat ze eens zouden proberen uit te vinden of Ratchy erin geslaagd was in Mawling dubbeltjes in handen te krijgen. Snel liepen ze enige winkels af. Overal scheen de man geweest te zijn. In elke zaak had hij kleine aankopen gedaan en wisselgeld teruggekregen als hij met een kwartje of een gulden betaalde. Maar de geldstukken waren allemaal echt. Teleurgesteld gingen de jongens een lunchroom in. Het was bijna één uur en ze hadden honger. Ze bestelden wat broodjes en terwijl de eigenaar de bestelling klaarmaakte, probeerden de Hardy's erachter te komen wat er aan hun theorie haperde.

'Misschien had Ratchy werkelijk wel al die aankopen nodig en

wilde hij niet het risico lopen vals geld uit te geven in de stad, waar hij zijn dubbeltjes bij de bank wilde inwisselen,' opperde Joe.

'Daar kon je wel eens gelijk in hebben,' gaf Frank toe.

'Misschien moeten we zijn spoor in een andere stad volgen.'

De broodjes waren klaar. Frank betaalde met een papieren rijksdaalder en ontving twee kwartjes terug. Hij bekeek de geldstukken aandachtig en toen stootte hij Joe aan.

'Die lijken precies op die valse kwartjes, die tante Gertrude in de trein ontvangen had,' fluisterde hij.

'Wat zeg je? Vals geld?' vroeg de eigenaar van de lunchroom, die verstaan had wat Frank zei.

Frank vertelde hem dat de geldstukken inderdaad vals waren. De man nam de munten op.

'Hm, ze zien eruit als goede kwartjes. Maar je zult toch wel gelijk hebben.' Hij schudde kwaad zijn hoofd. 'Die moet iemand me in mijn handen gefrommeld hebben. Ik zou niet graag hebben dat jullie dachten, dat ik het met opzet deed.' Hij maakte hun nogmaals zijn verontschuldigen en gaf hun een paar goede kwartjes.

Frank en Joe waren heel opgewonden.

'Is hier een poosje geleden een oude man geweest?' vroeg Joe nieuwsgierig.

De eigenaar van de zaak dacht even na.

'Ja. Een oude man met een baard. Hij heeft hier ontbeten.

Zeg, jullie denken toch niet dat hij me de kwartjes heeft gegeven? Als ik 't me goed herinner, heeft hij me betaald met

een gulden en twee kwartjes voor een ontbijt van één gulden dertig. Ik heb hem twee dubbeltjes wisselgeld gegeven.' De man liep naar zijn kasregister en haalde er een gulden uit. Het was een zeer goed nagemaakte munt. Het slachtoffer trilde van woede. 'Als ik die oude boef ooit in handen krijg, laat ik hem in de gevangenis gooien,' verklaarde hij. 'Misschien kunnen wij u daarbij helpen,' zei Frank. 'Geef u ons alstublieft dat valse geld maar.'

De jongens aten hun broodjes op en gingen snel verder. Omdat Mawling geen grote stad was, hoopten ze Ratchy gemakkelijk op het spoor te kunnen komen.

'Laten we bij de bank beginnen en ieder in een andere richting werken,' stelde Frank voor.

De broers gingen elk een kant op. Twintig minuten lang vroegen zij aan verschillende mensen, zoals winkeliers, een taxichauffeur en een bloemenverkoper, of zij Ratchy gezien hadden. Geen van de ondervraagden kon zich echter de man herinneren. Ten slotte kwamen de jongens, teleurgesteld, weer bij elkaar.

'Wat doen we nu?' vroeg Joe ontmoedigd.

'Laten we nog maar eens in een paar zaken vragen,' zei Frank. In een straat aan de buitenkant van de stad hadden ze geluk. Nadat ze nog een aantal mensen een beschrijving hadden gegeven van Ratchy en gevraagd hadden of ze de man gezien hadden, ontmoetten ze een klein meisje, die hun vraag met een nadrukkelijk knikken van haar hoofd beantwoordde. 'Ik heb wel zo'n oude man gezien,' zei ze. 'Hij liep bij de bank

vlak voor me.'

'Heb je gezien welke kant hij opgegaan is?'

'Hij is helemaal geen kant opgegaan. Hij is dat huis aan de overkant van de straat binnengegaan.'

Het kind wees naar een klein, slecht onderhouden huis met een tuintje ervoor waar alleen maar onkruid groeide. Frank en Joe bedankten het meisje en liepen snel naar het huis, dat onbewoond leek. Ze liepen de stoep op en klopten aan. Een ogenblik later hoorden ze voetstappen. De deur ging open. Een zwaargebouwde man van ongeveer vijfendertig jaar stond tegenover hen.

'Wat willen jullie?' gromde hij.

Toen herkende hij de jongens plotseling en hij fronste zijn wenkbrauwen. Op hetzelfde moment liet Frank een kreet van verbazing horen. De man was heel slordig gekleed en zijn overhemd stond van voren helemaal open, waardoor een deel van zijn borst te zien was. En op zijn borst was het hoofd van een Spaanse vrouw getatoeëerd!

De dief

'Dat is de vent die me bestolen heeft!' riep Frank uit. De man sprong achteruit en gooide de deur voor de toestormende jongen dicht. Een sleutel werd in het slot gedraaid. Terwijl de jongens op de deur bonkten, hoorden ze in de gang zware voetstappen, die zich verwijderden.

'Ik ga naar de achterkant!' riep Joe.

Hij sprong van de stoep en rende naar de achterzijde van het huis. Maar daar was geen spoor van de rover te bekennen.

Joe probeerde de achterdeur. Die was ook gesloten.

Plotseling hoorden de jongens een zware bons en een geluid alsof iemand zich door de struiken drong. Ze renden net op tijd naar de zijkant van het huis om te zien dat de man uit een paar struiken overeind krabbelde. Een open raam was voldoende aanwijzing, hoe hij uit het huis ontsnapt was.

De dief stormde door de tuin vol onkruid en klauterde over een hek. Frank en Joe holden hem achterna en sprongen over het hek. Toen begon een ware achtervolging, die hen steeds dieper het open land in voerde. Hoewel de jongens sportief waren, begonnen ze nu toch gebrek aan adem te krijgen. Ze beseften, dat hun prooi niet alleen stevig gebouwd was, maar bovendien behoorlijk in angst zat. De man was plotseling verdwenen, ofschoon er uitsluitend open veld te zien was. De jongens holden verder en keken overal naar

hem uit. In het midden van een weiland, waarin een hoop onkruid groeide, ontdekten ze een verweerde, houten kist. Op hetzelfde moment sprong de kerel, die ze achternazaten, uit de kist. Hij probeerde de Hardy's, die hem beetgrepen, van zich af te schudden. Joe greep hem bij zijn benen. Frank klemde een arm om de nek van de man. De vluchteling worstelde heftig, maar de beide broers hielden hem verbeten vast. Frank draaide zijn armen op zijn rug, tot de man ten slotte om genade schreeuwde.

'Ik geef me over!' riep hij, op de grond kronkelend. 'Laat me los!'

'En dat geld dat je van me gestolen hebt?' vroeg Frank.

'Dat zal ik je teruggeven, dat beloof ik. Laat me los en ik zal het je teruggeven.'

De jongens lieten hem los. Omdat ze de kerel duidelijk hadden laten zien dat ze hem de baas waren, waren ze ervan overtuigd dat hij niet voor de tweede maal zou proberen te ontsnappen. Gemelijk stak hij een hand in zijn zak en haalde er een rol bankbiljetten met een elastiekje er omheen uit tevoorschijn.

'Dat is het hele bedrag,' gromde hij. 'Ik heb er nog niets van uitgegeven. Ik was bang dat men de oorsprong van de biljetten na kon gaan,' voegde hij er aan toe.

'Tot dusver gaat alles naar wens,' zei Frank. 'En nu ga je met ons mee.'

'Jullie gaan me toch niet overleveren aan de politie?' kermde de gevangene. 'Ik heb jullie het geld nu toch teruggegeven.'

Wat willen jullie nog meer?'

Je hebt me beroofd, neergeslagen en in een greppel achtergelaten,' bracht Frank hem in herinnering. 'En dat is een zaak voor de politie.'

'Doe dat nou niet, jongens,' pleitte hun gevangene. 'Je hebt de poen toch terug? Willen jullie me nou nog in de gevangenis hebben ook?' Frank keek naar de tatoeëring op de borst van de man. 'Hoe heet je?' vroeg hij.

'Butch Bauer. Ik ben zeeman,' antwoordde de ander gemelijk. 'Hoe ben je aan die tatoeëring op je borst gekomen?'

'Dat heb ik in Mexico laten doen. Ik was in een of andere havenkroeg in Vera Cruz en daar ontmoette ik een oude piraat, die zei dat hij een mooi juffertje op mijn borst zou tatoeëren. Zo ben ik eraan gekomen. En sindsdien heb ik alleen maar tegenslag gehad.'

'En die man die je getatoeëerd heeft,' vroeg Joe, 'hoe zag die eruit?'

'Dat herinner ik me niet meer,' gromde Bauer. 'Vlak nadat ik me had laten tatoeëren, verloor ik al mijn geld en miste ik mijn schip. Het vertrok zonder mij. Van dat moment af heb ik niets anders dan pech gehad. Ik ben toen gaan stelen. Als jullie me nu overgeven aan de politie, is het met me gedaan. Geef me nog één kans, jongens. Ik ben heus niet slecht. Ik heb alleen maar veel tegenslag gehad.'

'Heette die vent in Vera Cruz niet Zwartbaard?'

Butch Bauer schudde zijn hoofd. 'Nee. Ze noemden hem Naalden Ned.'

'Had hij een zwarte baard?' Was er een vent bij hem die Lopez heette?'

Bauer aarzelde een ogenblik en toen zei hij dat hij dacht dat de man rood haar had gehad.

'Ik weet niet waar jullie heen willen,' gromde hij. 'Wat heeft die Zwartbaard ermee te maken?'

'Heb je ooit gehoord van de Vloek van de Caraïben?' vroeg Frank. Bauer keek de jongen verbaasd aan.

'Daar heb ik zeker van gehoord. Van die kerel die me getatoeëerd heeft. Van Naalden Ned zelf.'

Frank en Joe dachten beiden aan hetzelfde. Misschien kon deze mededeling van Bauer meneer Spanjaard wel helpen bij het terugkrijgen van zijn geheugen.

'Ik geloof dat het maar beter is dat je met ons meegaat,' zei Frank tegen hun gevangene.

'Jullie brengen me toch niet naar de politie?' kermde Bauer.

'We willen dat je met ons mee naar huis gaat. Een vriend van ons heeft veel belangstelling voor die Vloek van de Caraïben. Je moet hem de hele geschiedenis vertellen.'

Butch Bauer was nog steeds achterdochtig. Maar zijn bezwaren om met de Hardy's mee te gaan liet hij algauw vallen, toen de jongens dreigden dat ze hem anders meteen aan de politie zouden uitleveren. Op weg naar huis vroegen ze Bauer of hij in het huis woonde waar ze hem gezien hadden. Hij zei dat dit niet het geval was, maar hij weigerde te zeggen wiens huis het was en wilde ook zijn eigen adres niet zeggen.

'En Ratchy? Woont die er wel?'

'Nooit van gehoord.'

'Misschien is het wel niet zijn echte naam,' zei Frank. 'Het is een oude, gebogen man en hij heeft een baard.'

'Ik heb niemand, die aan die beschrijving beantwoordt, daar in huis gezien,' antwoordde Bauer. 'Maar ik ben er niet zo lang geweest.'

Toen ze bij hun huis kwamen, zagen ze dat meneer Spanjaard van het middagzonnetje zat te genieten.

'Heb je deze man al eens eerder gezien?' vroeg Frank aan Bauer.

'Nee, ik ken hem niet,' gromde de gevangene.

'Deze zeeman weet iets van de Vloek van de Caraïben, meneer Spanjaard,' zei Joe. 'We dachten dat hij u misschien zou kunnen helpen uw geheugen terug te krijgen. Steek je verhaal eens af, Bauer.'

De man herhaalde wat hij al eerder aan de jongens had verteld. 'Het spijt me verschrikkelijk,' zei meneer Spanjaard verontschuldigend.

'Vera Cruz... de tatoeëerder... u de vloek... niets van dat alles herinnert me aan mijn verleden.'

Hij stond uit zijn stoel op en liep teleurgesteld het huis in.

'Nou, dat heeft ook niet veel geholpen,' gromde Bauer. 'Wat zouden jullie ervan zeggen, als je me eens liet gaan?'

De jongens stonden in twijfel. Het probleem werd opgelost door het verschijnen van een rechercheur in burger, die op dat moment uit het huis kwam.

'Meneer Hardy zei dat ik kon gaan als jullie terugkwamen,' zei hij. 'Hij zei dat jullie...'

Op dat ogenblik viel zijn blik op de gewezen zeeman. 'Hé, dat is Butch Bauer!' riep hij verheugd uit.

De gevangene nam een duik en probeerde te ontsnappen, maar de grote hand van de rechercheur sloot zich om de kraag van de man. 'We zoeken die kerel al maanden! Hij wordt gezocht voor een stuk of vijf berovingen en inbraken. Zeg jongens, dat bezorgt me vast een promotie.'

Hij knipte een paar handboeien om de polsen van de gevangene. 'Waar hebben jullie hem gevonden, jongens?' Tjonge, die Bauer is een van de gemeenste dieven in het land. We hebben je heel wat te vragen, Butch. De commissaris zal wel blij zijn je te zien.'

De jongens legden uit, waar ze Bauer gevonden hadden. Ze vertelden niet veel over de beroving van Frank, alleen maar net voldoende om te verklaren waarom ze de man overmeesterd hadden.

'Laat ik jou eerst maar eens fouilleren,' zei de rechercheur, terwijl hij alle zakken van de man doorzocht. Hij bracht diverse artikelen van geringe waarde tevoorschijn.

De Hardy's keken zonder veel belangstelling toe, tot op het moment dat uit de broekzak van de gevangene een aantal geldstukken tevoorschijn kwam.

'Laat me die eens zien,' zei Frank opgewonden.

Toen de jongen ze aandachtig bekeek, was hij er zeker van dat het geld vals was.

Bauer keek heel angstig, maar hij zei niets.

'Waar heb je die geldstukken vandaan?' vroeg Frank hem.

'Weet ik niet. Zeker in een of andere winkel ontvangen.'

'We krijgen de waarheid er wel uit op het politiebureau,' zei de rechercheur. 'Kom maar mee, Bauer.'

Hij trok de protesterende gevangene met zich mee.

'Dus het was toch een echte misdadiger,' zei Frank tegen zijn broer. 'Dat verhaal van al die tegenslag was niets anders dan een verzinsel.'

'Ik ben er nu meer dan ooit van overtuigd dat hij op een of andere manier in verbinding staat met Ratchy!' barstte Joe uit. 'Hij wou het ons alleen maar niet bekennen!'

De jongens gingen naar binnen. Frank belde commissaris Collig op, vertelde hem van de valse geldstukken en adviseerde het huis in Mawling, waar ze vriend Bauer gevonden hadden, te laten bewaken. Tante Gertrude kwam even later de hall in met een dienblad. Ze keek een beetje verward toen ze haar neven zag.

'Meneer Spanjaard zag er zo bleek en moe uit toen hij binnenkwam, dat ik hem maar wat te eten breng,' legde ze uit. Terwijl ze om de bocht in de trap verdween, gaf Frank zijn broer een knipoogje.

'En daar,' zei hij, 'gaat de dame, die geen moment in hetzelfde huis wilde blijven als meneer Spanjaard...'

Een ogenblik later schrokken de jongens op door een kreet van tante Gertrude, gevolgd door het breken van borden.

'Goeie hemel, wat gebeurt er!' riep Joe.

'Misschien is het geheugen van meneer Spanpaard teruggekeerd!' De Hardy's renden de trap op.

Gesmolten munten

Frank en Joe liepen haastig de logeerkamer in. Meneer Spanjaard zat hevig verbaasd te kijken in een leunstoel bij het raam, terwijl tante Gertrude naast hem stond met een ravage van gebroken porselein aan haar voeten.

'Geef hem alstublieft aan mij!' vroeg ze. 'U heeft er toch niets aan.'

De man keek haar verwonderd aan. In de palm van zijn uitgestrekte hand zagen de jongens de vreemde, gouden munt, die ze in de geheime zak van zijn kostuum gevonden hadden.

'Het..., het spijt me,' zei hij. 'Maar op een of andere manier voel ik, dat ik die munt niet kan missen.'

'Maar wat heeft u eraan? Waarom wilt u hem houden? Alstublieft!'

'Het is alles wat ik heb,' wierp meneer Spanjaard tegen. 'Het enige wat me nog rest van mijn vroegere bestaan.'

Tante Gertrude draaide zich om en begon de scherven op te rapen. 'O, goed hoor,' zei ze. 'Hou die munt dan maar als u er zoveel waarde aan hecht. Maar ik zou zo denken dat iemand, die in huis is bij vreemde mensen...'

Meneer Spanjaard kreeg een kleur van verwarring. Hij stond op van zijn stoel.

'Als u bedoelt dat ik die munt zou kunnen gebruiken om te

betalen voor mijn eten en mijn logies hier...'

'Dat bedoel ik niet,' zei tante Gertrude, die begreep dat ze wat te haastig gesproken had en dat ze de gast een heel verkeerd idee had gegeven van hun gastvrijheid.

'Ik moet hier weg,' zei de man waardig. 'Het is per slot van rekening niet zoals het hoort dat ik volslagen vreemden tot last ben. Ik ga onmiddellijk weg.'

Frank deed een stap naar voren.

'Wacht u eens even alstublieft, meneer Spanjaard,' zei hij. 'Dat moet u nou niet doen. In de eerste plaats zijn we geen vreemdelingen. Ik hoop tenminste dat u ons niet als zodanig beschouwt.'

'En in de tweede plaats hebt u zich niet aan ons opgedrongen. Wij hebben u zelf uitgenodigd,' voegde Joe er aan toe. 'Is dat niet waar, tante Gertrude?'

'Natuurlijk is dat zo,' gaf ze direct toe, want ze wilde haar uitlating maar al te graag goed maken. 'Meneer praat gewoon onzin. We vinden het bijzonder prettig dat u bij ons bent, meneer Spanjaard.' Ze legde de scherven op het dienblad en liep haastig de kamer uit.

Frank en Joe moesten al hun overredingskracht aanwenden om hun gast ervan te overtuigen dat hij bij hen moest blijven. Hij voelde zich erg gegriefd, maar ten slotte gaf hij toe dat zijn onvoldoende kennis van de Engelse taal er de oorzaak van zou kunnen zijn, dat hij tante Gertrude niet helemaal goed begrepen had.

'U bent allemaal zo vriendelijk,' glimlachte hij. 'Ik had wel

kunnen weten dat geen van u allen me als ongewenste vreemdeling beschouwt. Ik hoop dat ik u eens zal kunnen terugbetalen wat u voor me doet.' Hij hield zijn hand met het geldstuk op. 'Als u deze munt aan die mevrouw wilt...' 'O nee,' zei Frank. 'Die kunt u nog wel eens nodig hebben om uw identiteit te bewijzen.'

Ze weigerden het goudstuk aan te nemen. Later legden ze tante Gertrude beneden uit, dat de vreemde munt de enige aanwijzing was, die hen zou kunnen helpen bij het uitzoeken van de identiteit van hun gast. Frank vertelde haar, dat de munt in een geheime zak in zijn kostuum verborgen was geweest en daarom veel waarde moest hebben.

'Tot dusver zijn we er niet achter kunnen komen wat het voor een munt is,' zei Joe. 'Hij is kennelijk heel zeldzaam.'

'Waarom hebben jullie dat niet meteen verteld toen je hem gevonden had?' vroeg tante Gertrude. 'Dat komt er nou van als jullie geheimen voor me hebben. Lieve hemel, ik kan waarschijnlijk zelf dat hele geheim voor jullie oplossen.'

'Wilt u zeggen dat u iets van meneer Spanjaard weet en van die gouden munt?' vroeg Frank verbaasd.

'Ik weet meer dan ik zeggen wil,' zei tante Gertrude geheimzinnig, en zij weigerde nog verder over de zaak te spreken.

De volgende ochtend kwam Fenton Hardy terug van zijn reis naar het westen. Zijn zoons konden nauwelijks wachten om het resultaat van zijn onderzoekingen te horen en zij waren reuzenieuwsgierig of hij het geval van de geheimzinnige

goudlading had kunnen oplossen.

'Nou, ik heb in ieder geval gedeeltelijk succes gehad,' vertelde de detective, toen ze met zijn drieën in de werkkamer zaten.

'Het was eigenlijk jouw idee, dat me op het goede spoor bracht.'

'Wat was dat dan?' vroeg zijn zoon verbaasd.

Jij had het idee dat de munten wellicht gesmolten zouden zijn en daar ben ik op gaan werken. Ik ontdekte dat een oude goudmijn in het westen door een groep mannen uit het oosten voor een zacht prijsje opgekocht was, ofschoon iedereen dacht dat die mijn al jaren uitgeput was. Tot ieders verbazing begonnen ze al gauw na de aankoop baren goud aan te bieden aan de regering. Ze zeiden dat ze een nieuwe ader gevonden hadden.'

'En was dat niet zo?' vroeg Frank.

'Nee. De mijn was werkelijk uitgeput. Er was geen goud meer te vinden en na een poosje werd er niet meer gewerkt. Ik ontdekte dat de mannen de mijn alleen gebruikten als camouflage. Ze ontvingen baren goud uit het oosten en zonden ze vanuit de mijn door naar de regeringsopslagplaatsen. Ze werden er uiteraard goed voor betaald ook.'

'Dus zo hebben die dieven dat buitenlandse goud van de hand gedaan,' zei Frank.

'Ja. Mijn theorie is, dat een aantal van die goudstaven afkomstig was van de gouden munten uit het schip. Die zijn later omgesmolten. Op die manier konden de dieven het

goud van de hand doen zonder gegrepen te worden.'

'Ik vraag me af of het dezelfde bende is, die de valse, zilveren munten hier in omloop brengt,' zei Joe.

'Best mogelijk,' antwoordde zijn vader, 'maar ik heb toch zo'n idee dat die bende hier in de buurt op kleinere schaal werkt. Het zijn waarschijnlijk minder belangrijke misdadigers, die voor iedere diefstal te vinden zijn. Misschien hebben ze wel de werktuigen van die goudbende overgenomen. Het is nu in ieder geval mijn taak, die materialen en de mannen, die het goud aan de regering verkocht hebben, op te sporen.'

'Was er iemand bij de mijn, toen u daar ging kijken?'

'Nee. De bende was er al enige tijd weg. Maar ik heb van de gelegenheid gebruik gemaakt om rond te neuzen.'

Meneer Hardy keek in de aantekeningen die hij op reis gemaakt had. 'Frank,' zei hij toen, 'loop jij eens naar boven en haal een van mijn oude briefordners van de zolder. Ik heb een paar jaar geleden wat correspondentie gevoerd over goud. Er staat een 'G' op de map. Hij ligt op een oude tafel bij de zoldertrap.'

Zijn zoon wilde hem maar al te graag helpen. Hij liep snel naar de gang van de tweede verdieping en wilde de deur openmaken, die naar de zolder voerde. Hij vond het vreemd dat de deur niet helemaal goed dicht was. Gewoonlijk kwam er in dagen niemand op de zolder. Maar nu was Frank ervan overtuigd dat iemand zojuist naar boven was gegaan of net naar beneden was gekomen. Dat was eigenaardig, te meer, omdat hij in de mening verkeerde dat zijn moeder en tante

Gertrude niet thuis waren en dat meneer Spanjaard een wandeling aan het maken was met de rechercheur. Voorzichtig bekeek Frank de treden van de trap. Die waren enigszins stoffig en in het stof stonden voetstappen afgetekend. De sporen leidden helemaal naar boven en er waren geen voetstappen die naar beneden voerden.

Was er weer een dief in huis? Wie zou de jongen tegenkomen als hij naar boven ging?

Plotseling hoorde hij het onmiskenbare rinkelen van metaal op metaal. Frank sloop de trap op. Toen hij met zijn hoofd op de hoogte van de zoldervloer was gekomen, keek hij nieuwsgierig rond. En daar, geen twee meter van hem vandaan, zat tante Gertrude geknield naast een oude koffer. Geheel onbewust van de aanwezigheid van haar neef bladerde ze in een boek.

Even was Frank zeer teleurgesteld. Dat de geheimzinnige bezoeker niemand anders bleek te zijn dan tante Gertrude was een tegenvaller. Toen zag hij iets anders, iets zo ongewoons, dat hij een zachte kreet van verbazing liet horen. Op de grond naast de koffer lag een flinke berg geldstukken! Die zachte kreet had hem verraden. Tante Gertrude keek verschrikt op.

Zij deed haar mond open en gilde.

'Frank Hardy, wat heeft dat te betekenen dat je me bespioneert?' riep ze ontzet uit.

De hobby van tante Gertrude

'Lieve help, tante!' protesteerde Frank. 'Het is uw lieve, kleine neefje maar!'

Je moest je schamen,' bitste de vrouw. Ze stond nog steeds te trillen van schrik door het plotselinge opduiken van Frank, terwijl ze zich alleen en onbespied had gewaand. 'Weet je niet dan je moet kloppen als je ergens binnenkomt?'

'Maar tante, er is hier boven helemaal geen deur.' Frank keek naar de berg geldstukken op de vloer.

Tante Gertrude kreeg een kleur.

Je bespioneerde me!'

Haar schreeuw had de rest van de bewoners gealarmeerd. De eerste die boven kwam was Joe, die erg nieuwsgierig was te weten wat er gebeurd was. Vervolgens verscheen Fenton Hardy. Ten slotte kwam meneer Spanjaard opdagen, die vroeg of hij kon helpen.

'Goeie hemel!' riep Joe uit, toen hij het geld op de vloer zag liggen. 'Waar hebt u dat vandaan, tante Gertrude?'

De dame gaf het op. Zij stak haar armen omhoog en zei:

'Nou, goed dan. Nu kennen jullie mijn geheim. Ik veronderstel dat er geen rust in huis zal heersen voor ik jullie alles verteld heb. Ik verzamel al jarenlang munten en ik heb

ze altijd in deze koffer bewaard. Ik ben zoeven naar boven gekomen om ze nog eens rustig te bekijken, want ik had een idee.'

'Wil je me vertellen dat je die munten allemaal verzameld hebt, zonder er ooit over te spreken, Gertrude?' vroeg Fenton Hardy verbaasd.

'Zover heb ik het nu gebracht,' zei zijn zuster, en ze wees naar de indrukwekkende verzameling gouden en zilveren munten op de vloer. 'Het is mijn hobby. Ik heb er heel wat geld aan besteed om die munten bijeen te krijgen. Te veel, om eerlijk de waarheid te zeggen. Daarom heb ik er ook nooit over gesproken. Ik was bang dat je me dom zou vinden.'

'Nou, dat hoeft niet direct,' zei meneer Hardy vriendelijk. 'Je verzameling kan wel heel waardevol zijn, een goede geldbelegging. De collectie is nu waarschijnlijk meer geld waard, dan je ervoor uitgegeven hebt.'

'Als dat zo is, dan is hij een heleboel waard,' antwoordde ze.

'Er zijn een paar hele mooie munten in de verzameling.'

Trots nam ze een van de geldstukken op. 'Hier heb ik een koningin-Annashilling van 1706, geslagen vlak voor de unie tussen Engeland en Schotland. En hier heb ik een shilling, die met de hand geslagen is tijdens de regering van koningin Elizabeth van Engeland. Al mijn munten hebben een vrouwenhoofd als beeldenaar; andere koop ik niet.'

Frank en Joe begrepen nu waarom hun tante zo graag het vreemde geldstuk van meneer Spanjaard in haar bezit wilde hebben. Ze vroegen zich af of ze misschien wist wat het voor

een munt was, omdat ze een behoorlijke kennis had van gouden en zilveren munten met de afbeelding van een vrouwenhoofd.

Plotseling liet meneer Spanjaard zich op zijn knieën vallen en begon de gouden en zilveren munten te betasten. Hij nam ze een voor een op en bekeek ze aan beide kanten voor hij ze weer neerlegde.

Frank stootte zijn broer opgewonden aan. Toen knikte hij naar zijn vader.

Uit de handigheid waarmee meneer Spanjaard de munten onderzocht, bleek duidelijk dat het hanteren van zeldzame munten voor hem geen nieuwe bezigheid was. Hij deed het met het gemak van een ervaren man. Hij betastte de gekartelde randen met zijn duim en hield de meer versleten munten onder de juiste hoek naar het licht, zodat ieder detail van het opschrift of de afbeelding zo gunstig mogelijk uitkwam.

'Kunt u zich enkele van die munten herinneren, meneer Spanjaard?' vroeg Frank zachtjes.

De man keek verbaasd op, alsof hij nu pas beseftte waar hij zich bevond. De trek van opwindning en belangstelling, die op zijn gezicht was gekomen, terwijl hij de munten bekeek, verdween. Hij schudde zijn hoofd. 'Nee..., nee,' zei hij langzaam. 'Het spijt me. Die munten zeggen me niets. En toch, toen ik ze voor het eerst zag, voelde ik dat ik ze moest bekijken en in mijn handen nemen. Het is erg vreemd, 't Is net of ik die munten ken. Maar ik weet er niets van.'

Tante Gertrude keek hem achterdochtig aan.

'Ik heb hier een oud Mexicaans geldstuk,' zei ze. 'Het lijkt wel wat op de munt, die u beneden heeft.' Ze scharrelde wat tussen de munten en overhandigde hem toen het geldstuk, waarop ze doelde. 'Zegt die munt u misschien iets, meneer Spanjaard?'

Hij bekeek het geldstuk aandachtig. Maar weer zonder resultaat. Hij schudde zijn hoofd.

'Het spijt me,' zei hij teleurgesteld.

'Ik moet je toch waarschuwen,' zei meneer Hardy tegen zijn zuster. 'Je weet dat er in de afgelopen dagen twee muntenverzamelingen zijn gestolen in Bayport. Ik zou het niet verstandig van je vinden als je zo'n waardevolle collectie als deze bij ons in een oude koffer op zolder liet liggen.'

'Je hebt gelijk, Fenton,' antwoordde tante Gertrude. 'Dat was in feite een van de redenen dat ik naar boven ben gegaan. Ik wilde kijken of het geld nog veilig was. Ik geloof dat ik er beter aan doe de verzameling weg te laten sluiten, in een kluis bijvoorbeeld.'

'In Bayport?' vroeg Joe.

'Ik heb een kluisje in de bank in Hanover. En daar breng ik mijn collectie naartoe. Ik wil geen risico lopen,' zei tante Gertrude vastbesloten. 'Willen jullie me helpen de munten te verpakken en me morgen zo vroeg mogelijk naar de bank rijden?'

Terwijl Frank en Joe op zolder bleven om hun tante te helpen met het sorteren en verpakken van de munten, gingen

meneer Hardy en meneer Spanjaard naar beneden. De detective vroeg zijn gast of hij zijn gouden munt nog eens mocht bekijken.

'Als u het niet erg vindt,' zei meneer Hardy, terwijl hij potlood en papier uit zijn zak haalde, 'maak ik er een afdruk van. Dat kan nog wel eens van pas komen.'

Toen hij klaar was, vouwde hij het papier op en deed het in een enveloppe.

'Als ik door die munt nog eens te weten kom, wie ik ben, dan ben ik er veel dank aan verschuldigd,' zei meneer Spanjaard ernstig.

De detective zei niets tegen zijn gast, maar zijn zuster had hem op een idee gebracht. Hij wilde de afdruk van de munt met een begeleidende brief naar Mexico City sturen. Wellicht waren de autoriteiten daar in staat de oorsprong van de vreemde munt vast te stellen.

Die nacht sliep tante Gertrude met haar waardevolle collectie onder de matras. De volgende ochtend maakte ze haar neven vroeg wakker en even over negen gingen ze in de auto op weg naar Hanover. Tante Gertrude zat op de achterbank met de verzameling, die nu veilig in een doos zat opgeborgen. Ze hield haar bezit stevig op haar schoot.

'Blijf op de grote weg en rij niet te langzaam,' zei ze tegen Frank, die achter het stuur had plaatsgenomen. 'Ik wil niet dat je weer wordt overvallen. Ik zal geen rust hebben voor de munten veilig in de kluis liggen.'

'Maakt u zich maar geen zorgen, tante,' verzekerden de

jongens haar. 'Uw verzameling is al zo goed als in de bank.'
Zonder ongelukken kwamen ze in Hanover aan. Tante Gertrude wees hun de weg door een straat, die parallel liep met de spoorlijn. Het was er vrij druk en daarom reed Frank langzaam, terwijl hij uitkeek naar een plaatsje om te parkeren. Plotseling riep Joe opgewonden: 'Wacht eens even! Kijk, Frank! Daar in de straat!'

Uit de bank, die een meter of veertig verder lag, kwam een oude man die veel op Ratchy leek.

'Hou hem in de gaten, Frank!' zei Joe. 'Ik ga eens informeren wat hij in die bank gedaan heeft.'

Hij klauterde uit de auto en rende het bordes van het gebouw op. Tegelijkertijd sprong Frank uit de wagen en ging achter Ratchy aan, die juist de straat overstak.

Tante Gertrude was spinnijdig en mompelde allerlei lelijke dingen over jongens in het algemeen. Ze nam de doos grimmig onder haar arm, stapte de wagen uit en liep met gedecideerde stappen alleen naar de bank.

'Ik heb nog nooit zulke kwajongens gezien,' mopperde ze. Intussen was Joe snel naar de kassier gelopen. Buiten adem vroeg hij of een oude man zojuist een flink aantal dubbeltjes had gewisseld voor bankbiljetten.

'Nou en of. Het was wel voor honderd gulden. Waarom?'
'Zei hij hoe hij aan die dubbeltjes kwam?'

Ja, een kindermatinee. De toegang was een dubbeltje, zei hij.
'Hartelijk bedankt,' zei Joe en hij draaide zich om.
'Wacht eens even!' riep de kassier. 'Vertel eens wat meer. Wat

is er aan de hand? Had ik die dubbeltjes niet moeten aannemen?'

'Het spijt me, ik heb haast.'

Joe liep naar de deur en zag niet dat zijn tante net naar de kelderverdieping aan de achterzijde van de bank liep.

Verschillende mensen keken de opgewonden jongen verbaasd na. Toen hij buiten kwam, was zijn broer nergens te zien. En ook van Ratchy was geen spoor te bekennen.

Ik vraag me af waar ze heen gegaan zijn, dacht Joe.

Hij besloot het aan zijn tante te vragen en liep naar de auto.

Toen zag hij dat ook zij verdwenen was.

Terwijl hij erover nadacht wat hij nu moest doen, hoorde hij de fluit van een trein. Een lokaal treintje stopte bij het station aan de overkant van de straat.

Ik wed dat Frank daar te vinden is, besloot hij. Ratchy gaat vast met die trein mee!

Joe holde naar de overkant van de straat en liep snel het perron op. Vlak bij de rails zag hij Frank, die links en rechts om zich heen keek.

'Instappen!' riep de conducteur.

'Heb je hem niet gezien?' vroeg Joe buiten adem aan zijn broer. Pas nadat de laatste coupé voorbij gereden was, gaf zijn broer antwoord. 'Er is geen oude man ingestapt,' zei hij. 'Was de man in de bank werkelijk Ratchy?'

'Ja. We mogen hem niet laten ontsnappen. Hij kan niet ver weg zijn. We moeten hem vinden!'

Frank bewoog zich niet. Hij keek de weggrijdende trein na.

'We zijn ertussen genomen,' zei hij ten slotte. 'Er is geen oude man uit het station gekomen, maar het staat vast dat er wel een in gekomen is. Dat weet ik zeker.'

'Bedoel je dat hij zich ergens verbergt?'

'Nee, hij is in de trein gestapt.'

'Maar je zei dat...'

'We hebben geen minuut te verliezen! Kom mee!' riep Frank uit, en hij zette het op een lopen.

Lopez

'Waar ga je heen?' vroeg Joe, die zijn broer volgde.

'Ik ga in de auto die trein achterna,' antwoordde Frank.

'Misschien halen we hem bij het volgende station wel in.'

'Maar waarom?'

'Ratchy heeft wel heel snel kans gezien om te ontsnappen,' zei Frank, terwijl ze de straat over holden.

'Daar dacht ik ook net aan,' antwoordde Joe.

'Hij was behoorlijk snel voor een oude man. Daaruit leid ik af dat hij helemaal niet zo oud is. Het is een jonge kerel, die zich vermomd heeft!' zei Frank.

De jongens renden naar de hoek, waar ze hun auto geparkeerd hadden. Op dat moment kwam juist tante Gertrude aanlopen.

'Nou, ik moet zeggen dat jullie me wel plotseling in de steek gelaten hebben!' zei ze snibbig. 'Waarom holden jullie zo plotseling weg? Ik heb die hele geschiedenis met de kluis alleen moeten afhandelen.'

'We hebben haast, tante,' hijgde Joe. Hij hielp haar op de achterbank, smeed het portier dicht en klauterde toen naast zijn broer. 'We moeten een trein inhalen.'

De wagen schoot naar voren. Tante Gertrude liet een kreet horen. 'Nee, wacht eens even! Wat is er aan de hand? Ik doe niet mee aan zo'n wilde jacht...'

Terwijl ze boos protesteerde, legde Joe uit waarom ze zo snel uit Hanover wegrede. Toen Frank na een poosje de auto de grote weg opreed, begon tante Gertrude toch belangstelling te krijgen voor de opwindende jacht.

'Als die vent iets met die valsemunters te maken heeft, wil ik hem ook graag eens onder handen nemen,' zei ze venijnig. 'Ik ben nog niet vergeten, hoe ik bedrogen ben.'

Het was een goede acht kilometer tot het volgende station, maar ze haalden de trein in. Hij reed net het station binnen, toen de wagen met piepende remmen bij het kleine perron stopte.

'Vang me maar weer op bij het volgende station. Ik zal intussen eens door die trein lopen,' zei Frank, terwijl hij achter het stuur vandaan sprong.

Hij rende het perron over en zwaaide zich het laatste rijtuig in. Joe reed de auto achteruit en draaide zó snel de autoweg op, dat tante Gertrude omver tuimelde.

Joe passeerde de trein na ongeveer een kilometer rijden en bleef een goed eind voor. Het volgende station lag vijftien kilometer verder en ze moesten nog enige tijd wachten voor de trein kwam.

'En wat gebeurt er als Frank de oude man vindt, die jullie zoeken? Je hebt geen enkel bewijs tegen hem,' vroeg tante Gertrude aan haar neef.

'We zullen hem een paar vragen stellen en als zijn antwoorden ons niet bevallen, geven we hem over aan de politie.'

Na enkele minuten kwam de trein in zicht. Toen hij stopte, sprong Frank uit het eerste rijtuig. Hij was alleen. Aan zijn somber gezicht was duidelijk te zien, dat hij Ratchy niet gevonden had.

'Geen succes gehad?' vroeg Joe.

Frank schudde zijn hoofd. 'Het kan best een van de jongere mannen in de trein geweest zijn, maar in geen van allen heb ik Ratchy kunnen herkennen. Ik ben door alle coupés gelopen. Niet een van de reizigers had een tas die ook maar in de verte leek op de tas die de oude man droeg.'

De jongens waren heel wat kalmer geworden, toen ze hun tante naar Bayport terugreden en daarna de auto in de garage zetten. Toen ze hun huis in liepen, vertelde hun moeder dat Chet Morton een paar minuten geleden had opgebeld. Hij scheen erg opgewonden te zijn,' zei ze. 'Ik heb hem beloofd dat jullie direct zouden bellen als jullie terugkwamen.' Toen Frank het huis van de Morton's belde, kwam Chet zelf aan het toestel. De dikzak was zo uitgelaten van vreugde, dat hij nauwelijks kon praten.

'K-k-kom d-d-direct hierhe-heen,' stotterde hij. 'Ik heb groot nieuws.'

'Heb je weer een munt gevonden?' vroeg Frank.

'Kom maar hierheen, dan zal ik het je laten zien. Kom maar op een holletje. Tjonge nog aan toe. Wacht maar eens af!' Chet hing de hoorn op de haak.

't Lijkt wel of hij een goudmijn ontdekt heeft,' zei Joe, toen zijn broer het gesprek herhaalde. 'Laten we er onmiddellijk

heen gaan en eens kijken wat er gebeurd is.'

Mevrouw Hardy stond erop dat de jongens eerst hun middagboterham zouden eten.

'Wat dat grote mysterie ook mag zijn, het kan best wachten tot jullie iets gegeten hebben,' zei ze heel nuchter.

Het was al over tweeën toen Frank en Joe de boerderij van de Morton's bereikten. Chet was helemaal alleen. Hij zat op de veranda aan de achterkant van het huis en maakte net korte metten met een bord olieballen. Zijn ogen puilden uit zijn hoofd van opwindning.

'Ik heb het helemaal alleen gevonden!' verklaarde hij trots, terwijl hij hen voorging het huis in. 'Ik zag een plek, die er uitzag alsof er pas gegraven was; dus heb ik een schop gepakt en ben aan het graven geslagen. Kijk eens!'

Op de keukentafel stond een doos. Er lagen tientallen oude munten in.

'De schat!' verklaarde Chet.

Hij sloeg zichzelf op de borst en wachtte op de gelukwensen van zijn vrienden.

'Mooi werk, Chet!'

Frank en Joe bekeken de munten. Op de bodem van de doos vonden ze een aantal kartonnen kaartjes met nummers erop. Op ieder kaartje stond een beschrijving van een munt. Frank bekeek de achterkant van een van de kaartjes. Daar stonden de veelzeggende woorden: Uit de Carter Collectie. Hij keek Chet aan. Je hebt bepaald een vondst gedaan. Maar het spijt me je te moeten zeggen, dat het niet de schat is,

waarnaar je zocht.'

'Wat bedoel je? Noem je dat geen schat?'

'In zekere zin wel, ja. Maar het is in feite een muntenverzameling. Het is de collectie die in de loop van de week uit het huis van meneer Carter in Bayport werd gestolen.'

Chet was diep teleurgesteld. Hij was er zo zeker van geweest dat hij bij toeval op de schat gestoten was, die op de boerderij van de Morton's begraven moest zijn, dat hij een tijdje verslagen mompelend in de keuken bleef rondlopen. Maar na een poosje klaarde zijn gezicht weer op.

'Nou, het is toch wel iets bijzonders om de verzameling van meneer Carter te hebben teruggevonden. Ik denk dat hij wel heel erg blij zal zijn. Jullie moesten de collectie maar gauw terugbrengen. Per slot van rekening hebben jullie aan die zaak gewerkt.'

'Wat zou je ervan denken als jij eens met ons meeding. Jij hebt de verzameling gevonden,' zei Frank.

'Mij niet gezien,' antwoordde Chet. 'Ik ga weer graven. Ik zal die schat vinden, al moet ik de rest van mijn leven met een schop rondlopen!'

De Hardy's moesten erom lachen. Dit was de eerste keer in Chet's leven dat hij enthousiast werkte.

'Waar heb je die munten gevonden?' vroeg Joe.

Zijn vriend grinnikte. 'Ik volgde de lijn die Frank op de kaart getrokken had, met de bedoeling jullie een handje te helpen. Ongeveer honderd vijftig meter voorbij die oude put, waar ik

in gezakt ben, zag ik die pas omgewoelde plek, waarover ik jullie vertelde.'

'Je bent werkelijk een goede hulp geweest, Chet,' zei Frank. 'Dit bewijst eens te meer dat de dieven, die we proberen te vinden, vanuit Bayport in westelijke richting lopen naar hun schuilplaats. Ik móet en zal die schuilplaats vinden!'

De Hardy's besloten, de verzameling van meneer Carter zonder uitstel terug te brengen.

De verzamelaar hilde bijna van vreugde, toen hij de collectie zag. Hij wilde de jongens onmiddellijk een beloning geven, maar ze hielden vol dat het allemaal Chet's verdienste was geweest.

'In dat geval zal ik ervoor zorgen, dat hij er geen spijt van zal hebben,' verklaarde meneer Carter. 'Ik zal hem een cheque sturen.'

'Waarom hebben de dieven die oude put niet gebruikt, denk je?'' zei Joe, toen ze terugliepen. 'Misschien omdat ze wisten dat die ontdekt was?'

'Dat geloof ik niet,' antwoordde Frank langzaam. 'In dat geval zouden ze de munten van Carter helemaal niet in het veld van de Morton's begraven hebben. Nee, ik geloof dat de man, die de gladgesmolten munten in de put verborgen heeft, probeerde zijn handlangers te bedriegen.'

'Bedoel je dat hij ze nooit aan de andere dieven heeft afgegeven en van plan was om ze later weer op te halen om ze te verkopen of ze voor eigen rekening te smelten?'' Frank knikte.

'En ik geloof dat de man in kwestie Ratchy was.' Toen schoot hem plotseling iets anders door het hoofd. 'Tussen twee haakjes, we moeten de politie vertellen dat de verzameling van meneer Carter gevonden is. Hij is zo blij dat hij er waarschijnlijk zelf niet aan denkt.'

Hij liep een winkel in om het politiebureau op te bellen. Zoals de jongen al vermoedde, was de politie nog niet op de hoogte van het feit, dat de munten waren gevonden.

'Dat is mooi,' zei commissaris Collig tegen Frank, toen hij het nieuws hoorde.

Op dat moment deed Joe, die tijdens het telefoneren naar buiten had gekeken, opgewonden de deur van de telefooncel open. 'Vlug Frank, kijk eens!' fluisterde hij. 'Lopez!'

Hij gebaarde heftig naar een man, die met de hoed diep over de ogen getrokken, de straat overstak. Toen holde hij snel de winkel uit.

'Commissaris Collig!' zei Frank dringend. 'Ik moet nu weg. We hebben zojuist Lopez gezien.'

'Lopez? Wie is Lopez?'

'De bediende van Zwartbaard. Weet u nog wel? Kunt u direct een paar mannetjes hierheen sturen? We zullen proberen hem te schaduwen en hem in het oog te houden. Ik ben in een winkel op de hoek van de Statenstraat en Carteret. Probeer ons daar vandaan maar te vinden.'

'Prima. Verlies hem niet uit het oog. Ik stuur een patrouillewagen,' beloofde de commissaris.

Frank holde de telefooncel uit.

'Let op welke kant we uit gaan en waarschuw de politie als die komt,' riep hij tegen de verbaasde winkelbediende, terwijl hij de deur uitrende.

Frank haalde Joe in de volgende straat in. Lopez liep snel een meter of dertig voor hen uit. Hij schoot een steegje in, liep vandaar een andere straat in en via allerlei stegen koerste hij naar het havenkwartier.

'Misschien heeft hij ons gezien en probeert hij ons kwijt te raken,' opperde Joe.

'Laat hij 't maar proberen.'

Frank had intussen al diverse mensen aangesproken. Nu bleef hij even bij een fruitwagen staan.

'Wilt u ons een plezier doen?' vroeg hij aan de verkoper.

'Hou ons in de gaten tot we uit het gezicht zijn. Over enkele ogenblikken kan de politie hier zijn. Vertel die dan waar we heen gegaan zijn.'

De man knipperde met zijn ogen. Toen de Hardy's bij de volgende hoek omkeken, zagen ze hoe de straatventer hen nog steeds in opperste verbazing stond na te kijken. Op deze manier probeerden ze een spoor achter te laten. Maar ten slotte was er niemand meer te zien, die ze een laatste aanwijzing konden geven. Enkele ogenblikken nadat Lopez een nauwe, donkere straat ingelopen was, leek het wel of hij door de aarde verzwolgen was. Joe ontdekte hem weer toen hij juist een stoep opliep. 'Daar is hij! Kom mee!'

De jongens liepen voorzichtig de treden op. Boven gekomen vonden zij een deur, die half open stond. Frank liep er op af

en keek in het vertrek dat erachter lag.

Op hetzelfde moment sprong een gedaante naar voren uit de schaduw van de hall. De Hardy's kregen beiden een harde duw. Zij struikelden het sombere vertrek in. Toen de deur achter hen dichtsloeg, zei een sinistere stem:

'Ja hoor, ik verwachtte jullie al. En daar zijn jullie dan. Allebei!' Met de armen over elkaar stond daar Zwartbaard tegen de muur geleund. Hij was gekleed in zijn volledige zeeroversuistrusting. Toen de jongens zich omdraaiden om te zien wie hen de kamer ingeduwde had, zagen ze Lopez, die met een gemene glimlach tegen de gesloten deur geleund stond.

'Ha-ha, dus nu zijn jullie toch wel bang, niet?' lachte Zwartbaard spottend. 'Jullie dachten dat je handig was door Lopez hierheen te volgen. En hij wist al die tijd dat jullie achter hem liepen. 'Ga die jongens halen,' zei ik tegen hem. 'Je gaat gewoon de straat op en je zorgt dat ze je zien. Ze komen je vast achterna. Breng ze hierheen,' zei ik. Nietwaar, Lopez?'

De piraat nam een kleine met snijwerk versierde kist van een tafel, droeg die naar zijn gevangenen en deed het deksel open. Frank en Joe ademden een zoete, weeë lucht in. De jongens waren bang dat ze door de zware lucht bedwelmd zouden worden en sprongen naar de andere kant van de kamer. Wat wilde die duivelse kerel nu weer met hen doen? 'Ik zal jullie een verhaaltje vertellen,' grinnikte Zwartbaard. 'Maar eerst moeten jullie in de juiste stemming zijn. Probeer

maar niet weg te lopen, jongens.'

Hij liep hen met de kist achterna. De jongens vroegen zich af of ze de beide mannen zouden aanvallen, voor die een of ander verschrikkelijk plan zouden uitvoeren.

Frank en Joe beseften dat ze wel eens getatoeëerd konden worden met de Vloek van de Caraïben, of dat ze het slachtoffer zouden kunnen worden van de afschuwelijke plannen van deze piraten.

'Laten we proberen het uit te vechten!' drong Joe aan.

Maar ze hadden de kracht niet meer om dat te doen.

Plotseling schenen hun spieren verlamd te raken. Langzaam zakten ze op de grond.

Het verhaal van de piraat

Lopez zette de jongens in een zittende houding tegen de muur. Ze hadden zich in hun hele leven nog niet zo vreemd gevoeld; hun hersens werkten normaal, maar ze konden hun ledematen absoluut niet bewegen.

'Ik zal jullie een verhaal vertellen, voor ik jullie tatoeër,' brulde Zwartbaard. Hij trok een stoel naar zich toe en ging er achterstevoren op zitten. 'Er is eens een fortuin gestolen,' zei hij met zijn diepe stem. 'Een fortuin in munten, die werden gestolen van een rijke familie in Mexico. Het verhaal is me verteld door een stervende zeeman. Hij had de hele geschiedenis rechtstreeks gehoord van een van de mannen, die de munten gestolen hadden. Ze verborgen de schat in een hol, die dieven, in een hol dat bewaakt werd door slangen.' Zwartbaard wees met zijn vinger naar zijn luisteraars tegen wil en dank. 'Iedereen die bij het stelen van het fortuin betrokken was, kreeg echter tegenslag,' zei hij. 'Door de vloek die op het geld rustte, begrijp je!'

'Welke vloek?' vroeg Frank.

'Natuurlijk de Vloek van de Caraïben,' brulde Zwartbaard. 'Daar wisten de bandieten niets van, want anders hadden ze die goudstukken nooit gestolen. De vloek werd uitgesproken toen de munten geslagen werden. Hij zou alle mensen treffen, die de munten zouden ontvreemden. Het moet wel

waar zijn, want ik ben ook door die vloek getroffen. Maar ik heb geprobeerd er iets tegen te doen.'

Zwartbaard rolde een van zijn mouwen op en stak zijn blote arm naar voren. De jongens zagen dat er een opgerolde slang op getatoeëerd was. 'Ze zeiden dat je je tegen die vloek kon beschermen door deze afbeelding op je arm te laten tatoeëren voor je het hol inging om de munten te stelen. Maar het heeft niet geholpen. Net als de anderen heb ik veel tegenslag gehad.'

De piraat schudde mismoedig zijn hoofd. Hij stak een hand in zijn zak en haalde er een goudstuk uit. Hij wierp het omhoog en ving het weer op.

'Kijk maar eens, jongens. Dit is een van de munten waarop de Vloek van de Caraïben rust.'

Frank en Joe waren inmiddels tot de overtuiging gekomen dat Zwartbaard niet helemaal normaal was, maar ze vergaten alles toen ze de munt in zijn hand zagen.

'Het is net zo'n munt als van meneer Spanjaard,' zei Frank verbaasd.

'Ik heb ook horen vertellen,' grinnikte Zwartbaard, 'dat je al die tegenslag kwijt kon raken, door de afbeelding op iemand anders te tatoeëren. En dat ben ik nu van plan! Jullie ontsnappen me niet meer!'

Op dat moment werd het geluid van donderende voetstappen op de trap hoorbaar. Zwartbaard sprong achteruit.

'Lopez!' brulde hij. 'Grendel de deuren! Sluit de ramen! Ze zitten me achterna. Het is weer de Vloek van de Caraïben!'

Er klonk een daverende klap op de deur. En toen nog een. De panelen versplinterden en de scharnieren braken af. Commissaris Collig en zijn mannen stormden de kamer in. 'Ah, de hemel zij dank dat we jullie gevonden hebben, jongens!' hijgde de politieofficier, toen hij de Hardy's zag. Zijn mannen overmeesterden heel snel de tegenstribbelende Zwartbaard en zijn bediende Lopez.

Jullie hebben geen recht me dat aan te doen! Ik ben een nakomeling van Zwartbaard, de meest gevreesde piraat, die ooit de Atlantische Oceaan bevaren heeft!' brulde de gevangene met de zwarte baard. 'Ik zal de Vloek van de Caraïben over jullie uitspreken!'

'Wees nou maar voorzichtig met wat je zegt en ga hier geen vloeken uitspreken, anders krijg je een tik op je hoofd,' waarschuwde Collig.

Pas toen het rumoer wat verstomd was, beseften de politiemannen dat Frank en Joe niet in staat waren, op te staan. Collig maakte zich zorgen over hun toestand en hielp persoonlijk mee hen naar beneden te dragen. 'Als er iets met die jongens gebeurt, laat ik je ophangen!' brulde de politieofficier tegen de gevangenen.

Hij bracht de Hardy's zelf naar huis. Maar tijdens de rit naar huis knapten de jongens gelukkig weer op. De uitwerking van de vreemd ruikende stof was geheel verdwenen.

'Als u het niet erg vindt, komen we later naar het politiebureau om die piraat eens te ondervragen.'

Jullie komen maar,' zei Collig, en hij reed weg, dankbaar dat

de zoons van Fenton Hardy geen blijvend letsel hadden opgelopen.

Zodra de jongens thuis waren, gingen ze naar hun vader in de werkkamer en vertelden hem van hun recente avonturen.

'Zwartbaard beweert dat hij ergens een fortuin aan munten weet te vinden. Ze zien er precies uit als de munt die meneer Spanjaard heeft,' zei Frank opgewonden. 'Zou het niet goed zijn die twee mannen eens met elkaar te confronteren?'

'Ik kan nu ieder moment bericht uit Mexico City krijgen,' zei meneer Hardy. 'Ik geloof dat het beter is niets te ondernemen tot we wat meer weten.'

Hij legde uit dat hij een afdruk van de munt van meneer Spanjaard had gemaakt en deze per luchtpost naar Mexico had gezonden. Een half uur later kwam het antwoord en meneer Hardy riep de jongens bij zich om de inhoud te horen.

'Dit is een heel belangwekkend telegram,' zei hij. 'De Mexicaanse autoriteiten hebben mijn afdruk geïdentificeerd. Ze zeggen dat in 1725 voor een waarde van ongeveer vijftigduizend dollar van deze herdenkingsmunten zijn geslagen voor de familie Arezo in Carabaya.'

'Carabaya?' herhaalde Joe. 'Misschien is het dan toch niet de Vloek van de Caraïben, maar de Vloek van Carabaya.'

'Nu komen we tenminste eens wat verder met dat mysterie,' zei Joe. 'Denkt u dat de eigenlijke naam van meneer Spanjaard misschien Arezo zou kunnen zijn? Ik ga het hem vragen.'

'Niet zo snel, jongen,' waarschuwde zijn vader. 'Denk eraan dat die twee sinistere figuren, Butch Bauer en Zwartbaard, allebei iets te maken hadden met de afbeelding van het Spaanse vrouwenhoofd, die tussen twee haakjes doña Luisa heet. Ik geloof dat ik maar eens een telefoontje zal wagen naar het ministerie van buitenlandse zaken in Washington, om te vragen of ze daar gegevens hebben over een lid van de familie Arezo, die ons land bezoekt.'

Meneer Hardy pakte de telefoon, die op zijn bureau stond. Een paar minuten later sprak hij met een regeringskantoor. De jongens wachtten ongeduldig tot hun vader de hoorn neerlegde. Hij glimlachte toen hij zich naar zijn zoons keerde. 'Het huidige hoofd van de familie Arezo in Mexico is Fernando Arezo en hij is op het ogenblik in de Verenigde Staten!'

'Meneer Spanjaard?' riep Frank uit.

'Misschien. Naar ik begrepen heb is señor Arezo ongeveer vijfendertig jaar oud. Toen hij naar ons land kwam, was hij vergezeld van een bediende, die Manuel heet en een kleine hond, die Chico genoemd wordt.'

'En is die señor verdwenen?'

'Dat kon men mij niet vertellen. Voor zover men wist was señor Arezo op rondreis door het land. Maar als hij niet komt opdagen, kan het wel enige tijd duren voor men navraag naar hem doet.'

Joe zei weer dat hij met het nieuws naar meneer Spanjaard wilde. Maar meneer Hardy wees erop dat hij bang was dat dit

weinig of niets zou uithalen. Als hun gast zich niets van het verleden kon herinneren, zou alleen het noemen van de naam Arezo hoogstwaarschijnlijk ook niets in zijn herinnering wakker maken.

'Ik zou een ander plan willen proberen,' zei hij. 'Ga eens stilletjes naar boven, Joe, en kijk of meneer Spanjaard slaapt. Als dat zo is, maak hem dan niet wakker.'

De jongen liep geruisloos naar de tweede verdieping en keek in de logeerkamer. Hun gast lag in een diepe slaap. Joe liep weer op zijn tenen naar beneden en bracht verslag uit.

'Goed,' glimlachte de detective. 'Soms reageert het onderbewustzijn op indrukken, waarop het normale bewustzijn dit niet doet. Per slot van rekening heeft meneer Spanjaard niet werkelijk zijn geheugen verloren. Dat overkomt niemand. Hij is alleen de sleutel tot het verleden kwijt. En bepaalde associaties zullen zijn geheugen weer wakker maken. Ik geloof dat we maar eens naar boven moeten gaan om hem een bezoek te brengen.'

Fenton Hardy legde uit wat hij van plan was.

Een vreemd verhaal

De Hardy's en hun vader bleven vlak voor de deur van de logeerkamer staan.

'Manuel!' riep Frank.

Joe blafte verwoed.

'Af, Chico! Af!' beval Fenton Hardy. 'Ik moet naar señor Arezo.'

Frank deed voorzichtig de deur open en keek in de kamer. Meneer Spanjaard was wakker. Hij zat overeind in bed, met een vreemde, strakke uitdrukking op zijn gezicht. De jongen liep de kamer in.

'Goedemiddag, señor Arezo,' zei hij.

'Goedemiddag,' antwoordde de man met een verwonderde trek op zijn gezicht. 'Waar ben ik? Deze kamer ken ik niet. Wie bent u?'

'Kent u me niet meer? Ik ben Frank Hardy!'

'Ik heb u nog nooit eerder gezien. Doet u mij het genoeg en leg me alles uit. Wie bent u en waarom ben ik hier?'

Meneer Hardy en Joe kwamen snel de kamer in.

'Alles is in orde, señor Arezo,' zei de detective glimlachend.

'U bent toch señor Arezo?'

'Maar natuurlijk. Fernando Arezo.'

'U heeft een ongeval gehad,' legde Fenton Hardy uit. 'U bent erg ziek geweest. Maar ik verzeker u dat u zich bij vrienden

bevindt. We hebben ons best gedaan om u zo goed mogelijk te verzorgen.'

Señor Arezo bracht een hand voor zijn ogen.

'O, ja,' zei hij. 'Ik liep in een straat. Toen kwam er een man die me aansprak. Plotseling sloeg hij me neer en verder weet ik niets meer.'

'Dat was een paar dagen geleden,' vertelde Frank hem. 'Kunt u zich nog herinneren waar u was en waar u heen ging?'

'In... Bayport, ja, Bayport,' zei Arezo. 'Dat herinner ik me duidelijk. Ik was op weg naar een beroemde detective. Hij heet..., Hardy. Fenton Hardy. Natuurlijk herinner ik me dat. Waarom zou ik niet?'

'Omdat,' antwoordde meneer Hardy, 'u niet in staat bent geweest om u iets over het verleden te herinneren, sinds u een paar dagen geleden weer bij kennis kwam. Pas toen we een aanwijzing hadden wie u was, waren we in staat uw geheugen weer wakker te maken.'

Op dat moment kwam tante Gertrude binnenstormen.

'Wat is er hier aan de hand?' wilde ze weten. 'Waarom moet meneer Spanjaard gestoord worden tijdens zijn middagdutje?'

'En wie is deze dame?' informeerde señor Arezo.

Tante Gertrude's mond viel open van verbazing.

'Wel heb ik nou ooit!' riep ze uit. 'Is dat een spelletje? Wie zou ik nou wel zijn? Moeder de Gans?'

'Hoe maakt u het, señora de Gans,' zei meneer Arezo beleefd. 'Ik hoop dat señor de Gans ook in goede welstand verkeert?'

'Wacht eens even,' bitste de ongetrouwde dame. 'Ik ben helemaal niet in de stemming voor die onzin. U weet heel goed dat er helemaal geen meneer de Gans is.'

'Hij maakt geen grapjes, Gertrude,' zei Fenton Hardy. 'Hij kan zich jou niet herinneren en ons ook niet. Mag ik je even voorstellen, señor Fernando Arezo, uit Carabaya in Mexico, die zojuist zijn geheugen heeft teruggekregen.'

Na deze verklaring was tante alweer snel in een mildere stemming en ze besloot geen aanstoot te nemen aan het feit dat señor Arezo haar niet meer kende. De man kleedde zich aan en kwam naar beneden, waar het hele gezin zich in de woonkamer verzameld had om zijn verhaal te horen.

'Ik kan u niet zeggen hoe dankbaar ik u ben voor uw vriendelijkheid,' zei hij. 'Het is heel eigenaardig dat ik nu juist in het huis ben terechtgekomen, waarheen ik op weg was, toen ik werd aangevallen.' De Hardy's legden uit hoe dit gekomen was.

'Misschien wilt u ons nu wel vertellen waarom u hierheen kwam,' opperde Frank. 'Had uw bezoek iets te maken met de doña-Luisamunten?'

'Ah, daar weet u dus van? Ja, het ging om de munten. U moet weten dat die goudstukken meer dan tweehonderd jaar geleden werden geslagen ter ere van de stammoeder van onze familie, doña Luisa. Ze werden buiten Carabaya nooit gebruikt, tot haar kleinzoon, die toen al een oude man geworden was, met een groot aantal van de munten naar de kust vertrok. Hij was van plan zijn laatste levensjaren in Spanje

door te brengen, maar hij werd in de heuvels van Mexico gedood door bandieten, die zijn geld stalen. Er doken later slechts enkele munten op, omdat er, naar men zei, een vloek op rustte: de Vloek van Carabaya.'

'Dat dacht mijn broer al,' zei Joe. 'Wij dachten eerst dat het de Vloek van de Caraïben was.'

'Mijn vader heeft zeer veel tijd besteed aan het verzamelen van de doña- Luisamunten, die nog in omloop waren, maar het grootste deel is nooit meer gevonden. Toen hij stierf, vroeg hij mij het werk voort te zetten. Ik meende dat enkele munten wel eens in handen gevallen konden zijn van verzamelaars, en dus had ik altijd een kleine verzameling zeldzame munten bij me. Hiermee introduceerde ik me bij verzamelaars om een poging te doen hen over te halen de doña-Luisamunten, als ze deze tenminste bezaten, met me te ruilen.'

'Was dat de reden van uw reis naar ons land?' vroeg mevrouw Hardy.

'Inderdaad, mevrouw. Maar ik was hier nog niet lang, toen mij de kleine collectie munten ontstolen werd. Ik stuurde Manuel terug naar Mexico met Chico en kwam zelf naar Bayport om de zaak met meneer Hardy te bespreken. Ik hoorde dat er geen betere detectives waren dan Hardy en Zonen,' glimlachte señor Arezo. 'Maar op weg naar uw huis werd ik in de straat aangevallen en beroofd van alles wat ik bij me had. Van wat daarna gebeurde herinner ik me niets meer.'

'Misschien zult u zelf ook wel tot de overtuiging komen dat

Hardy en Zonen goede detectives zijn,' zei Joe, 'als we u op het spoor kunnen brengen van het grootste deel van de overige doña-Luisamunten. Laten we de auto maar uit de garage halen, vader, en señor Arezo meenemen voor een gesprek met Zwartbaard.'

Toen de auto voor het politiebureau stilhield, stapten meneer Hardy, Joe en de Mexicaan uit. Maar Frank bleef achter het stuur zitten. 'Ga je niet mee naar binnen?' vroeg zijn vader.

'Ik kreeg zoeven een idee hoe ik misschien die munten, die van meneer Span... señor Arezo gestolen werden, kan terugvinden,' antwoordde zijn zoon. 'En ook die gesmolten munten. Vindt u het erg als ik de wagen even gebruik?'

'Ga je gang,' zei meneer Hardy. 'Laat Joe maar meegaan.'

Nadat señor Arezo en ik met Zwartbaard hebben gesproken, gaan we wel naar huis lopen.'

Joe klauterde weer in de wagen en keek zijn broer aan. 'Wat is dat voor een idee?'

Frank haalde een autokaart uit zijn zak. Er stond een potloodlijn op, die van Bayport dwars over de Morton-boerderij naar Hixon liep. 'Het kan best een onderneming zijn die weer op niets uitloopt,' zei hij. 'maar ik denk het niet. Kijk eens naar die steden op de kaart.' Hij wees naar Bayport, Mawling en Hanover. 'Wat zie je aan de ligging van die plaatsen?'

'Niet veel,' bekende Joe. 'Laat eens zien. We hebben Butch Bauer te pakken gekregen even buiten Mawling, terwijl hij in de richting van Hanover vluchtte. Ratchy was in Hanover toen

hij de trein nam.'

'Precies,' zei Frank opgewekt. 'Als je een lijn trekt van Mawling door Hanover en de richting van die trein volgt, dan kom je in Tryton.'

'En waarom zou je daar niet nog verder gaan.'

'Omdat, als je die andere lijn volgt van Bayport over de boerderij van Morton en verder door Hixon, je ook in Tryton komt.' Frank reed zo snel hij durfde naar het dorp waar ze een onderzoek wilden instellen.

Het lag over een groot gebied verspreid en omvatte Hoog Tryton, Laag Tryton, Nieuw Tryton en Tryton Hills.

'Een veiliger plek voor valsemunters om zich schuil te houden kan ik me nauwelijks voorstellen,' mopperde Joe, toen de jongens een half uur lang van de ene straat in de andere hadden gereden.

Maar juist op het moment dat ze langs het postkantoor reden, kwam daar een oude man uit. Hij liep rechtstreeks naar een geparkeerde auto, stapte erin en nam achter het stuur plaats. De jongens wachtten gespannen.

'Hij komt deze kant op! Als het Ratchy is, moeten we maar snel bukken, zodat hij ons niet ziet,' adviseerde Joe. 'We mogen hem niet weer uit het oog verliezen.'

De jongen boog zich naar de zitting van de bank, maar Frank verborg slechts zijn gezicht in zijn hand om zijn identiteit te verbergen. Hij zag de verdachte man nu duidelijk en gaf bijna een kreet van verbazing en vreugde.

'Er zat een jonge man achter het stuur!' zei hij tegen Joe, toen

de wagen langs kwam. 'Dus Ratchy gebruikt werkelijk een vermomming! Nu ben ik er zeker van!'

'Hij brengt die vermomming wel vlug aan en doet hem even snel weer uit, dat moet ik zeggen, maar dit keer ontsnapt hij ons niet.'

Frank startte de motor. Hij draaide de wagen rustig van het trottoir weg en keerde in de straat. Toen schoot hij weg in het spoor van de jonge meneer Ratchy!

Gevangen

'Die Ratchy rijdt zo snel dat we heel wat moeite zullen hebben, hem in het gezicht te houden,' zei Joe tegen zijn broer.

De man wist dat hij gevolgd werd. Hij reed door zijstraten, ging de weg die hij gekomen was weer terug en zag zelfs kans de Hardy's even van zich af te schudden. Maar ten slotte zagen ze de auto weer en de achtervolging werd hervat.

In plaats van te proberen Ratchy ditmaal in te halen, liet Frank opzettelijk een vrachtauto passeren. Hierdoor waren de jongens aan het gezicht onttrokken, maar af en toe trok Frank zijn auto even naar het midden van de weg om vast te stellen dat de auto van Ratchy nog voor hen reed.

Ze waren intussen bij de buitenwijken van Tryton gekomen en reden nu het open land tegemoet. Tot grote voldoening van Frank reed Ratchy niet meer zo enorm hard.

'Ik hoop dat hij ons niet ziet,' zei Joe. 'Als hij denkt dat we hem nog steeds volgen, doet hij natuurlijk heel iets anders dan hij eerst van plan was.'

De man dacht blijkbaar dat hij zijn achtervolgers van zich had afgeschud, want hij reed met een snelheid van niet meer dan zestig kilometer over de grote autoweg. Ten slotte reed hij een zijweg op. Een grote stofwolk gaf duidelijk aan welke richting hij ingeslagen was. De vrachtwagen reed recht door

over de autoweg. Frank stuurde hun auto ook de zijweg op.

'Nu ziet Ratchy ons beslist,' zei Joe bezorgd.

'Misschien niet,' antwoordde zijn broer. 'Het kan best zijn dat de stofwolk achter zijn auto ons aan het gezicht onttrekt.'

'Waar denk je dat hij heen gaat?' vroeg Joe.

'Ik denk naar Tryton Hills,' zei Frank. 'Deze weg leidt er tenminste heen.'

Ze reden over heuvels en door dalen. Ten slotte kregen ze Tryton Hills in zicht.

Gespannen keken de jongens naar de voortzwevende stofwolk. In de buurt van het dorp zakte het stof naar de grond. Ratchy's auto was nergens te zien!

Geschrokken reden de Hardy's door de hoofdstraat. Joe keek goed in iedere zijstraat.

Toen ze ten slotte aan de rand van de stad kwamen, vroeg hij Frank opgewonden te stoppen.

'Daar staat die wagen!' riep hij uit. 'Hij staat geparkeerd voor een oud huis, dat een eindje van de straat af ligt. Kom mee!'

'We kunnen beter eerst de politie inlichten,' zei z'n broer. 'Je kunt nooit weten, wie zich in dat huis bevindt.'

Frank reed de hoek voorbij en parkeerde de wagen langs het trottoir. De jongens stapten uit en belden de plaatselijke politie op in een telefooncel.

'We kunnen niet op de politie wachten,' zei Frank, toen Joe de hoorn opgehangen had. 'Misschien maakt Ratchy zich wel klaar, er vandoor te gaan. We kunnen er beter direct heen gaan.'

De broers liepen snel de zijstraat in. De auto van de man stond voor een vervallen en verweerd huis met een tuin ervoor.

Jij neemt de achterdeur. Ik loop wel naar de voordeur,' zei Frank.

Hij liep naar de voordeur, aarzelde een ogenblik en klopte toen stevig.

Hij hoorde voetstappen naderen. Een stem zei: 'Wie is daar?' Frank zei met hese stem: 'Lame d'r in, Ratchy. Vlug! Schiet op!'

Een sleutel knerpde in het slot. De deur ging plotseling open. De jonge man, die ze gevolgd waren, keek door de opening. Hij sperde zijn ogen open van schrik.

'O, nee, dat nooit!' beet hij Frank toe, en hij probeerde haastig de deur dicht te gooien.

Maar Frank had zijn voet al over de drempel gezet. Op hetzelfde moment wrong hij zich naar binnen en deed een uitval naar de man.

'Hollen, mannen!' schreeuwde Ratchy met een ontwijkende beweging. 'Het zijn de Hardy's!'

Frank deed weer een uitval naar de man. Uit de andere kamers in het huis hoorde hij kreten en het geluid van hollende voeten. Toen klonk er een kreet van schrik, kennelijk doordat een van de mannen bij de achterdeur tegen Joe aan botste. Frank en Ratchy vochten verwoed in de hall. De worsteling duurde maar kort. Terwijl de man wild om zich heen sloeg en stompen en klappen uitdeelde in een poging te

ontsnappen, klonk buiten het gepiep van remmen.

Een auto kwam abrupt tot stilstand voor het huis. Er sprongen vier politiemannen uit. Ze maakten snel een eind aan het gevecht. Vier verdachten werden overmeesterd. Een van hen, die kans had gezien aan Joe te ontsnappen, werd na een felle sprint in de achtertuin gegrepen.

'Ik zeg je toch dat ik hier niets mee te maken heb. Ik ben geen valsemunter,' kermde hij. 'Ik kwam hier alleen maar een pakje afgeven!'

'Wie heeft dan gezegd dat je een valsemunter was?' vroeg de politiemann. Toen schreeuwde hij:

'Verdraaid! Hebben we een bende valsemunters opgerold?'

Tot zijn grote verbazing bleek dit inderdaad het geval te zijn.

In de kelder van het huis vond men een compleet stel werktuigen om metaal te smelten en kwartjes en guldens te slaan. De Hardy's vonden een groot aantal munten dat nog niet in de smeltkroes was geweest. Hierbij bevond zich ook de verzameling van dokter Wakefield.

'Nou, Ratchy, als dat tenminste je naam is,' zei Frank, 'het ziet er naar uit dat die geldmakerij van jou afgelopen is.'

'Je kunt niets bewijzen,' gromde de man. 'Ik heb geen vals geld gemaakt.'

'Misschien niet. Maar je hebt het valse geld wel van de hand gedaan. En je hebt ook muntenverzamelingen gestolen. En hoe zit het met die half gesmolten munten, die je hier meegenomen hebt en in de oude put op de boerderij van Morton hebt verborgen?'

De laatste opmerking was maar een schot in het duister, maar trof doel. Ratchy werd spierwit. Hij likte aan zijn lippen en keek nerveus naar de andere leden van de bende.

'Ik weet niets van een oude put af,' zei hij zwakjes.

'Wat hoor ik daar?' riep een van de boeven, een zware man met rood haar. Hij draaide zich naar Ratchy. 'Dus je hebt geprobeerd ons te beduvelen, hè? Je deed net of je alleen de verzamelingen verstopte, maar intussen stal je die gesmolten munten van ons en verstopte ze voor jezelf. Je hebt waarschijnlijk met de Cawdrybende samengewerkt, lelijke rat. Je hebt die goudkerels geholpen, die ons de werktuigen beneden hebben verkocht.'

Op het politiebureau kwam het hele verhaal eruit. Ratchy was, vermoed als oude man, van bank tot bank getrokken met zijn verhaal over de dubbeltjes van de kindermatinee. In werkelijkheid had hij die dubbeltjes als wisselgeld ontvangen, wanneer hij nietsvermoedende mensen betaald had met valse kwartjes en guldens.

Zijn andere bezigheid had bestaan uit het stelen van muntenverzamelingen, die gesmolten konden worden om aan het juiste metaal te komen. Twee van de andere gevangenen, die de werktuigen in de kelder bedienden, hadden hem soms geholpen. Met behulp van een paar honden zorgden ze ervoor dat de aandacht van de mensen werd afgeleid, zodat Ratchy ongemerkt hun huis kon binnendringen. Hij bekende ook dat hij bang was geworden toen tante Gertrude op het station gezegd had, dat ze de valse

geldstukken aan meneer Hardy zou laten zien. In zijn vermomming van oude man had Ratchy met zijn vrienden geprobeerd de geldstukken, die als bewijsstukken konden dienen, in het huis van de detective te vinden, maar ze hadden geen succes gehad.

Een van de schuilplaatsen van de bende was het huis in Mawling, waar de jongens Bauer te pakken hadden gekregen. De gewezen zeeman was een geboren dief en hij ging dikwijls op eigen gelegenheid op stap, om wat extra geld in handen te krijgen. Toen Ratchy hem op een keer had opgedragen het huis van de Hardy's in de gaten te houden, had hij van het clubgeld gehoord en Frank bestolen. In zijn haast om weg te komen had hij de munten van Chet over het hoofd gezien. Frank vroeg Ratchy naar de oude put bij de boerderij van Morton. 'Heb jij dat platform erin gebouwd?'

Ja. Ik wist van het bestaan van die put af. Ik ben er eens bijna ingevallen. Butch had me verteld dat piraten platforms aanbrachten in kuilen waar ze hun buit verborgen en ik besloot dat ook eens te proberen. Jullie zijn een stel handige knapen – heel handig. Die avond, toen ik jullie vriend neersloeg, hadden jullie me bijna te pakken.' Je hebt hem een flinke mep verkocht, dat moet ik zeggen,' zei Frank.

'Was je vergeten waar je die gesmolten munten verstopt had?' vroeg Joe.

Ratchy gaf toe dat hij door het donker misleid was. Hij hield vol dat hij in Chet's greppel niets gevonden had.

Op dat moment kwamen Fenton Hardy en Señor Arezo binnen. Men had hen direct na de arrestatie opgebeld. De Mexicaan herkende verheugd een zak zilveren munten, die men in de kelder gevonden had, als zijn gestolen verzameling.

Maar het meest belangrijke was voor Fenton Hardy de aanwijzing over de Cawdrybende.

Toen zijn zoons hem vertelden wat een van de valsemunters per ongeluk uit zijn mond had laten vallen, vroeg de detective aan Ratchy waar de leden van die andere bende zich bevonden.

'Ik zal je vertellen waar Cawdry zich op dit moment bevindt,' gromde de gevangene wraakzuchtig. 'Het zal mijn geval er niet beter op maken als ik die grote jongens nog langer bescherm. Ze hebben chantage op me gepleegd vanaf het moment dat ik die werktuigen van hen heb gekocht. Ik hoop dat ze twintig jaar de gevangenis ingaan.'

'Dat was de groep, die de verlaten goudmijn in het westen gebruikte om vandaar dat goud te verkopen,' legde meneer Hardy later aan de jongens uit. 'Wat Ratchy vertelde, was de laatste aanwijzing die ik nodig had om het mysterie op te lossen van die goudzending, die uit Bayport verdwenen is.' De volgende ochtend bij het ontbijt kwam er een telefonische mededeling voor Fenton Hardy, in antwoord op berichten die hij naar een grote stad in een aangrenzende staat had gestuurd. De Cawdrybende was opgerold.

'Jullie hebben prachtig werk geleverd, jongens,' zei hij

glimlachend tegen zijn zoons, toen hij met het goede nieuws weer aan tafel kwam. 'Aan jullie de eer dat je de aanwijzingen hebt gevonden die de oplossing hebben gebracht.'

'En ook wat jullie voor mij hebben gedaan, is mooi werk geweest,' zei señor Arezo. 'Jullie hebben aan die zaak gewerkt, tot ik mijn geheugen terug had. Ik zal jullie altijd dankbaar blijven. Morgen ga ik terug naar mijn familie in Mexico.'

'Met Zwartbaard?' vroeg Frank.

'Met Zwartbaard. De politie heeft daar toestemming voor gegeven. De man heeft beloofd dat hij me naar het hol zal brengen waar de doña-Luisamunten begraven zijn.'

'Ik hoop dat ze er nog zijn,' snoof tante Gertrude. 'Ik dacht dat iedereen van mening was dat hij niet goed wijs is.'

'Nee. Hij is door een dokter onderzocht,' zei Fenton Hardy. 'Hij heeft een kleine afwijking, veroorzaakt door zijn angst in verband met de Carabayavloek.'

'Heeft hij vroeger rood haar gehad en onder de naam Naalden Ned geleefd?'

'Nee, hij heeft altijd Zwartbaard geheten. Hij is ook geen schurk. Hij had niets te maken met Bauer en de andere valsemunten.'

Enige weken later bleek dat de zogenaamde piraat inderdaad de waarheid verteld had. Het fortuin van de Arezo's werd op de aangewezen plek gevonden.

Frank en Joe waren natuurlijk blij dat het raadsel van hun onverwachte bezoeker opgelost was en dat ook het mysterie van de gesmolten munten ontrafeld was. Maar ze waren toch

een beetje teleurgesteld dat er nu geen spoorwerk meer voor hen te doen viel.

Meneer Hardy raadde de gedachten van zijn zoons. Hij glimlachte en zei:

'Ik durf te zeggen dat het niet lang zal duren voor jullie weer een nieuwe zaak onder handen hebben.'

Dit bleek juist te zijn. Korte tijd later raakten ze verwickeld in 'Het kortegolf-mysterie'.

Terwijl ze over de opmerking van hun vader nadachten, ging de bel van de voordeur. Meneer Hardy deed open. Op de stoep stonden twee politieagenten met een gevangene.

'We hebben opdracht om te zien of señor Arezo deze man kan identificeren,' zei een van hen.

De verdachte, die ook een van de valsemunters bleek te zijn, werd onmiddellijk door de Mexicaan herkend als de man die hem had neergeslagen en beroofd. Meneer Hardy deed de deur dicht net op het moment dat de telefoonbel rinkelde. Hij nam de hoorn op. Het bleek dat Wu Sing aan de andere kant van de lijn was.

'Hebben gehoord dat muntendieven veilig in gevangenis, dus zal ik geen dleigblieven meel ontvangen,' zei hij.

'Gelukwensen alstublieft aan zoons ovelblengen. Zij gezegd dat ik Chinese munten goed moesten bewaken. Heel blij dat munten niet in smeltkloes.'

Meneer Hardy had nauwelijks de boodschap overgebracht, of de telefoonbei rinkelde weer. Frank liep erheen.

'Hoor eens,' piepte de stem van Chet opgewonden. 'Ik heb

groot nieuws! We hebben de schat van de Morton-boerderij gevonden. Weet je nog die brief die vader in de muur gevonden heeft? Nou, die heb ik nog eens goed gelezen. Toen ben ik aan het graven gegaan op een paar meter van de greppel. Ik had nog geen vijf minuten gewerkt of ik vond de schat.'

'Mooi werk!' riep Frank enthousiast uit. 'Wat was het? Munten?'

'Honderden. En wat antieke sieraden ook. En...en...'
'Nou?'

Je moet niet lachen, hoor! Een boek met recepten. Moeder zegt dat ze die recepten gaat gebruiken. Ze gaat een heerlijke cake voor me maken...'

Frank schoot in de lach.

'Hé, als je niet ophoudt met lachen, dan vertel ik je de rest niet,' klaagde de dikzak. 'In dat boek zat een brief. Daar zullen jullie wel belangstelling voor hebben, want het gaat over een mysterie. Ik dacht dat jullie dat wel wilden oplossen.'

Joe en ik komen direct naar je toe!' zei Frank.